inkeriläisten VIESTI

1-2/2002

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut, tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo.
Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset/e
1/1 sivu 250 e
½ sivu 135 e, ¼ sivu 85 e
Kuolinilmoitukset 17 e
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 e
Tilaushinta 2002
25 e kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, kotimaasta muualle 30 e/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter, ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili 17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
Toimitussihteeri izabella Sihvola
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki, puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo iho,
Rauduntie, 5 02130 Espoo
puh (09) 455 7838

Viisitoistavuotiaiden Katja Sorokinan ja Sergei Antonovskin (kansikuva) kuvat olivan esitettyinä näyttelyssä Annantalolla.

Maailma lasten silmin

Annantalolla tammikuussa oli esillä lasten valokuvia Inkerinmaalta. Kuvat ovat osallistuneet Ystävien maailma -järjestön kansainväliseen lasten ja nuorten valokuvakilpailuun. Kilpailun mottona oli: "Puhtaasta mielestä puhtaaseen maailmaan". Kilpailutöiden kiertonäyttely antoi tilaisuuden katsella ympäröivää maailmaa satojen ja tuhansien lasten silmin ja oppia ymmärtämään miten ja missä elämme.

Kilpailun päämääränä on ollut lisätä erityisesti sosiaalisesti ja psykologisesti haavoittuvimpien väestönosien lasten ja nuorten luovuutta. Kilpailulla on haluttu myös kiinnittää huomiota ympäröivän maailman ongelmiin ja lisätä eri maiden lasten ja nuorten yhteisymmärrystä.

Näyttely on toteutettu Inkerin Liiton ja Inkerin Tuvan tuella.

Niin kauan kun maapallo pyörii

Uusi vuosi on alkanut. Toisen vuosituhannen toinen vuosi. Se tuo mukanaan paljon uutta, monella tasolla, niin maailmanlaajuisesti, kuin jokaisen ihmisen yksityiseen elämäänkin. Vaihtuvat päättäjät ja kokonaiset miespolvet, ihmisetkin muuttuvat. Eurooppamme on tullut erilaiseksi, se yhdistyy. Me olemme tietäneet olevamme eurooppalaisia, mutta nyt sen voi konkreettisesti kokea kourassa, kun ottaa pankkiautomaatista rahaa ja kaupan kassalla jo saakin euroja. Sekin on totuttelemista. Ihminen tottuu vanhaan, katsoo sen turvalliseksi ja siksi luottaakin siihen, mutta samalla on kokeiluhalakas ja etsii aina uutta. Mikä sitten säilyy, mikä on pysyvää ja mitä voi pitää luotettavana? Säilyvät peruskäsitteet: hyvä ja huono, kallis ja halpa, minulle sopiva ja sopimaton. Ihminen sovittaa niitä aina oman minänsä kautta, harvoin lainamittoina. Siksi se, millaisia me olemme vaikuttaakin paljolti siihen, millaisessa ympäristössä, millaisessa yhteiskunnassa me elämme, millä tavalla me ajattelemme, mitä puhumme ääneen ja miten suhtaudumme toisiimme.

Tämä on lehtemme ensimmäinen numero tänä vuonna. Siksi haluaisinkin toivottaa teille kaikille, hyvät lukijat, hyvää alkanutta uutta vuotta ja uusien kokemuksien mukana enemmän valoisia ja ilahduttavia hetkiä elämäänne! Yritämmekin toimituksemme puolesta tehdä lehteä ahkerasti ja tunnollisesti, että sen tulo koteihinne luettaisiin näihin ilahduttaviin hetkiin.

Meidänkin elämään, lähempänä, kuin eurooppalaisella tasolla tämä vuosi on tuonut muutoksia. Suomen Inkeri-liitolla on uusi paheenjohtaja, toimintaamme tulee mukaan uusia jäseniä, ensi kesän juhlat vietetään uuden jäsenjärjestömme kotipaikalla Tampereella ja lehtemmekin on saanut uuden päätoimittajan. Siis monet asiat muuttuvat, mutta silti säilyvät perusarvot, säilyvät perinteet. Säilyy inkeriläisyys, niin kauan kun me pidämme sitä arvossa, vaalimme ja siirrämme polvesta toiseen.

Tämä on lehden ensimmäinen namero minulle päätoimittajana. Siksi tämäkin on uutta, vaikka toimittaja-alalla olen ollut jo monia vuosia, osallistunut Karjalassa ilmestyvien lehtien tekemiseen 1970-luvulta lähtien, ollut toimittajana Karjalan radiossa ja TV:ssa. Olen vuodesta 1993 Karjalan journalistiliiton jäsen ja muutettua Petroskoista Suomeen olen jo kuuden vuoden ajan tehnyt Inkeriradio-ohjelmaa Helsingin lähiradiossa.

Nyt uudessa ominaisuudessa kiitänkin edeltäjiäni siitä panoksesta, jonka he antoivat lehden tekemiselle ja toivon, että yhteistyö jatkuisi niin vanhojen kirjoittajien ja toimittajien, kuin myös teidän, lukijoidemme kanssa. Elämä jatkuu ja perusarvot on säilytettävä.

Keskiajan ranskalaisen runoilijan François Villonin Rukousta mukaillen gruusialaissyntyinen venäläinen runoilija Bulat Okudzhava kirjoitti laulunsa alkusanoiksi seuraavaa: Niin kauan kun maapallo pyörii, Kun päivänvalo on ehtymätön, Luoja, annahan jokaiselle, mitä hän vailla on...

Päätoimittaja Toivo Tupin.

Maassa maan kielellä?

***Toivo Iho* valittiin uudeksi Inkeri-liiton puheenjohtajaksi viime syyskokouksessa, hän on myös Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallituksen jäsen. Hän edustaa ensimmäistä Suomeen tulleiden inkeriläisten aaltoa, hänen vanhemmat tulivat pakolaisina Inkerinmaalta jo 1920-luvulla. Itse Toivo Iho on syntynyt jo Suomessa, Vetelissä Pohjanmaalla vuonna 1935, koulutukseltaan juristi, toiminut pankkimaailmassa, viimeksi Suomen kiinteistöpankin toimitusjohtajana.**

Inkeriläisten paluumuuttajien suomen kielen taito, tai oikeammin sen puute on viime aikoina herättänyt keskustelua. Paluumuuttajien joukossa on suuri määrä etenkin nuorta väkeä, joka osaa suomea varsin rajallisesti, jos ollenkaan. Heidän paras kielensä on venäjä, ja he ovat haluttomia oppimaan suomea.

Varsinkin nuoriin on jotakuinkin hyödytöntä yrittää vaikuttaa saamaamalla tahi opettavaisilla puheilla. Halun opiskella jotain kieltä, vaikkapa suomea, täytyy lähteä asianomaisesta itsestään; hänen on itsen mietittävä kielen oppimisesta koituva hyöty ikiomassa arjessaan. Suurimpana paluumuuttajien suomen kielen opiskeluhalukkuutta alentavana tekijänä uskaltaisin pitää maamme heikkoa työllisyystilannetta. Miksi? Työpaikan eri tavoin luomat paineet nostaisivat aivan varmasti tarvetta oppia suomea, kun taas erilaisten tukien varassa elävä saattaa tyytyä muutamien avainsanojen ja – lauseiden oppimiseen.

Suomi ei ole mikään englannin tapainen suuri maailmankieli, eikä siitä milloinkaan sellaista tule. Se on kuitenkin kautta Suomen mantereen ylivoimaisesti käytetyin kieli. Puhtaasti käytännön kannalta: jos aiot jäädä Suomeen, opiskele suomea!

Kun tutkailee omia asentojaan, löytyy kyllä tarkastamisen varaa. Historiallisista syistä johtuen monet suomalaiset jotenkin väheksyvät venäjän taitoa. Myytti suomalaisten muita heikommasta kielipäästä tuntuu elävän sitkeimpänä, kun pitäisi opiskella venäjää. "Good moming" kuulostaa paljon kansainvälisemmältä ja kalskahtaa komeammin kuin "dobroje utro".

Opettavaiset puheet eivät auta. Seuraavat näkökohdat on pyritty sen vuoksi esittämään käytännönläheisinä, jopa sanelun luontoisina:

Paluumuuttajalle:

– Jos aiot varsin nopeasti jättää Suomen ja siirtyä muualle läntisiin markkinatalousmaihin, opiskele suomen sijasta vaikkapa englantia.

– Jos taas aiot vähänkin kauemmin olla Suomessa, opiskele vähintään tyydyttävä suomen kielen taito. Suomalaiset ovat pelkästään ihastuneita, kun joku puhuu suomea eksoottisin painotuksin.

Meille muille:

– paluumuuttajien venäjän taito ei ole mikään haitta tai virhe, vaan erinomainen ansio.

– Paluumuuttajat, heidän vanhempansa tahi isovanhempansa joutuivat lähtemään Suomesta sotien jälkeen useimmissa tapauksissa valvontakomission painostuksen ja manipuloinnin vaikutuksesta. Onko palaajien vika, jos suomen taito on matkalla kadonnut?

Toivo Iho,
Inkeri-liitto ry:n puheenjohtaja

Uhtuan luterilaisessa kirkossa toimii kuhmolainen kirkkoherra

Kalevalassa (Uhtualla) nykyisin toimivat ortodoksikirkko, helluntaiseurakunnan kirkko ja luterilainen kirkko.

Jo kaksi kuukautta on Kalevalassa palvellut ihmisiä evankelis-luterilainen kirkko. Sen kirkkoherrana toimii kuhmolainen Ari Huotari, joka on samalla kaikkien Vienassa toimivien luterilaisten seurakuntien kirkkoherra. Luterilaiset kirkot löytyvät myös Rukajärveltä ja Tiiksistä.

Uhtuan evankelis-luterilaisen kirkon rakentaminen aloitettiin vuonna 1999 ja se vihittiin käyttöön 28. lokakuuta 2001.

Kirkossa on noin 500 neliötä. Kirkon eteinen on rakennettu siten, että sitä voidaan helposti käyttää kirkkosalin jatkeena. Uudenaikainen kaksikerroksinen kirkkorakennus sisältää myös ensiluokkaisen keittiön leivinuaneineen ja helloineen. Kirkkorakennuksessa on myös tilat erilaisten koulutusten ja kurssien järjestämiseen.

Kirkon rakensivat suomalaiset Kajaanista, Kuhmosta, Kuusamosta ja muualta. Uhtuan kirkkorakennuksen rakennusmestarina toimi suomalainen Jari Helmisaari.

– Luterilainen kirkko on aina kaikille ihmisille avoinna. Tietysti monet ihmiset käyvät vain tutustumassa kirkkoon. Mutta ennen kaikkea kirkko on hengellinen koti, jossa kokoonnutaan jumalan sanan ja sakramenttien äärelle, seurakunnan kirkkoherra Ari Huotari kertoi. – Seurakunnan perusrunko on jumalanpalvelus. Joka sunnuntai aamuilla klo 10 kirkossa on jumalanpalvelus. Sitten on paljon muita tilaisuuksia, esimerkiksi raamatun opetusta, pyhäkouluja lapsille, rippikoulu. Lastenleirejä on ollut useita monina vuosina. Lastenleirien järjestäminen on kirkolle tavallinen työ. Kesäisin kirkossa on aina päiväleirejä, talven aikana lastenleirit tapahtuvat tavallisesti viikonloppuna, koska arkisin lapset ovat kouluissaan.

Ari Huotari käy aika paljon pitämässä tunteja kouluissa, päiväkodeissa ja leireillä. Nämä vierailut Ari Huotarin mielestä ovat mielenkiintoisia. Lapset saavat enemmän tietoja perustavasta raamattuopetuksesta, koska Venäjän kouluissa ei ole ollenkaan luterilaiseen kirkkoon liittyvää opetusta. Kouluissa Ari keskustelee oppilaiden kanssa raamatusta ja he laulavat. Seurakunnan toiminta on kaksikielistä sekä suomen- että venäjänkielistä.

Tanja Karhu
Karjalan Sanomista

Matkalle Muumilaaksoon

Pietarilainen lasten luovan taidon museo yhdessä Pietarin Inkerin Liiton kanssa ovat julistaneet lasten piirustusten kilpailan Matka Muumi-peikkojen maahan -ohjelman puitteissa. Kilpailun aiheena ovat Tove Janssonin sadut Muumipeikoista. Kilpailuun voivat osallistua 4 – 16 -vuotiaat lapset. Piirustusten valmistustekniikan ja koon saavat valita itse osallistujat. Parhaammat piirustukset tulevat osallistumaan taidenäyttelyihin Pietarissa ja Turussa ja niiden joukosta parhaimmat valitaan julkaistavaksi kirjassa, joka on valmisteilla. Kilpailan voittaja pääsee matkalle Muumilaaksoon pietarilaisten voittajien kanssa. Nuorisoprojektin johtaja Irina Ostonen Inkerin Liitosta kertoi, että IL:n piirustuskerhon lapset ovat jo aloittaneet piirustusten tekemisen.

Suomessa piirustuksia voi lähettää Inkerikeskukseen 2002 toukokuuhun asti.

Inkerin paikkakunnille omat vaakunat?

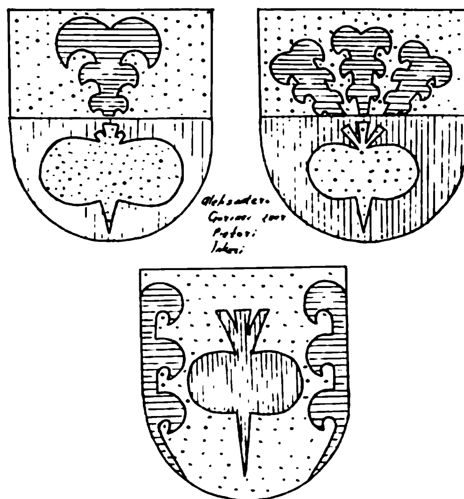
Hyvät lukijamme!

Jatkamme Inkeriläisten viestin lokakuun numerossa aloittamaa inkeriläiskuntien vaakunaehdotusten sarjaa. Tällä kertaa esiteltävinä ovat Skuoritsan ja Kelton vaakunat.

Skuoritsa. Monista syistä Inkerin sydämessä sijaitseva Skuoritsa on meidän kuuluisimpia seurakuntiamme. Juuri tästä saa alkunsa Inkerijoki, jonka mukaan, eräs historiaversio kertoo, koko maamme on saanut nimensä. Lähde, josta Inkerijoki virtaa, on Petrovan kylän kahden kilometrin päästä. Historiantutkijat sanovat myös, että Skuoritsa on alueen vanhimpia maanviljelyseutuja.

Nimenomaan lähde ja nauris muinaismaanviljelysymbolina pääsivät Skuoritsan vaakunaluonnokseen. Sen tekijä on Aleksandr Gurinov. Vaakunaluonnoksesta on kolme versiota, jokaisessa hallitsee keltainen (heraldiset värimerkinnät ks. nro 10/2001), joka on mm Puutosin kalkkikiven väri.

SKUORITSA

Nykyinen Skuoritsa on suomalaiselämän tärkeimpiä kohtia Inkerissä. Siellä toimii aktiivisesti seurakunta, joka ystäviensä avulla on korjaamassa vanhaa sorjaa kirkkoa. Tervolan kylän seurakunnalla on oma vanhusten palvelutalo, hyvin on kehitetty lapsityö. Skuoritsassa pidettiin ensimmäiset inkerinsuomalaiset kesäjuhlat v. 1899 ja viime kolme juhannusta peräkkäin Inkerin Liittokin pitää kesäjuhlat täällä.

Keltto. Kelttolaisen on vaikea olla ylistämättä seutuansa, olenhan sieltä kotoisin. Keltossa asuu kunnon väki, joka on ollut aina vahva uskossaan ja esimerkillinen käyttäytymisessään (ei edes häissä viinaa otettu, ainakin julkisesti). Ei ole ihmeellistä, että juuri tästä syntyisin olivat Katri Kukkonen ja Maria Kajava. Seudun melkoinen hyvinvointi perustui perunanviljelyyn, mitä varten kumpuloiden hiekkamulta sopii erinomaisesti. Keltto on Inkerin vanhimpia seurakuntia ja vuosisatainen historia näkyy kun vaeltaa vanhalla hautausmaalla komeine rautaristeineen.

Molemmissa Kelton vaakunaluonnoksissa on niitä vanhoja ristejä ja kilven alapuolella on perunankukka. Luonnokset ehdortaa Vladimir Zernov.

Keltto jatkaa perinteitään, v. 1992 kommunismin kadottua siellä siunattiin käyttöön ensimmäinen uusirakennettu suo-

malainen kirkko. Sekä Leino Hassinen että Aarre Kuukauppi vihittiin piispan arvoon Kelton kirkossa. Keltossa on kirkon teologinen instituutti, vanhusten palvelutalo, siellä toimii Inkerin Liiton paikallisosasto. Koulussa voi opiskella suomea. Suomalaisuus Keltossa jatkuu.

Arvoisat lukijamme, skuoritsalaiset ja kelttolaiset, teidän kommenttejanne ja mielipiteitänne odotetaan toimituksessa. Yhdessä voimme valita vaakunat joka Inkerin suomalaispaikkakunnalle.

Wladimir Kokko
Pietari

Oli onnistuttava

Tukholmassa viime vuoden marraskuussa ilmestyi suomeksi Aatu Savolaisen kirja Oli onnistuttava, joka on jatkoa vuonna 1999 julkaistujen muistelmien I osaan Suomalainen sissisodassa (ruotsiksi helmikuussa 2000 nimellä "En svensk i partisankriget"). Kirja kertoi inkerinsuomalaisesta nuorukaisesta, joka vahingossa joutui Saksan armeijaan itärintamalle.

Aatu Savolaisen muistelmien II osa kertoo toisesta maailmansodasta hengissä selviytyneen nuorukaisen myöhemmistä elämänvaiheista Ruotsissa vuosina 1945-2001.

Inkerin Hatsinassa, Koivulan kylässä 1921 syntynyt Lauri (Aatu) pakeni Ruotsiin ja joutui Ingelsin pakolaisleirille. Työtä ja vastuuta pelkäämätön koneinsinööri oli aluksi metsätöissä, hotellin tiskaajana ja tulkkina. Sitten vaihtui suutarin lesti konepiirtäjän ja keksijän kirjoituspöydäksi ASEAlla. Samanaikaisesti hän yleni Ruotsin armeijan tiedustelupalvelun kapteeniksi. Omantunnontarkasti hän teki työnsä, huolehti perheestään ja hoiti luottamustehtävänsä.

Vaikka hänen elämänuransa oli tasaista etenemistä ammatissa, se sisälsi muutamia vaikeita valintoja, jopa nimen vaihdoksen. Kun Lauri Aatu Savolaisesta tuli Lars Krifors, se ei merkinnyt identiteetin muutosta. Hän tiesi, missä hänen juurensa olivat ja hän on niistä vielä tänäänkin, 80-vuotispäivänsä kynnyksellä kiitollinen, jopa ylpeä.

Sananlasku "Työ tekijäänsä neuvoo" sopisi hyvin Lars Kriforsin elämäntyön motoksi, hänen elämänvaiheisiin tutustuessa ja niiden sisäisiä jännitteitä tutkistellessa lukija voi löytää ainakin yhden johtolangan: hän on syntynyt selviytymään.

Terttu Pihlajamaa

Hengellisillä päivillä Vaasassa:

Ihmisen hengellinen elämänkaari ristiäisistä hautajaisiin

Vaasassa kevättalvella vietettävät Karjalan Liiton Hengelliset päivät 16.–17. maaliskuuta 2002 liittyvät pitkän perinteen ketjuun. Vaasan Hengelliset päivät ovat jo 44. päivät, joiden aikana kokoonnutaan yhteisiin jumalanpalveluksiin ja muihin tilaisuuksiin hakemaan lepoa, rauhaa ja hengen virkistystä sekä valmistautumaan pääsiäisen viettoon.

Jumalanpalvelusten ja muiden hengellisten tilaisuuksien lisäksi Vaasassa on ohjelmassa elämänkaariseminaari, joka käsittelee ihmisen hengellistä elämää kehdosta hautaan. Seminaarissa pyritään käsittelemään aihetta erityisesti Laatokan Karjalan näkökulmasta muuta Karjalaa kuitenkin unohtamatta. Syynä Laatokan karjalaisen näkökulman valintaan on se, että entisen Vaasan läänin alueelle asettuneet evakot olivat pääosin lähtöisin Laatokan Karjalasta.

Juhlien keskuspaikat ovat Vaasan kirkko (kuvassa) ja Vaasan ortodoksinen kirkko.

Vaasan ortodoksikirkolla yhteys Laatokan Karjalaan

Hengellisten päivien keskuspaikkoina tulevat olemaan Vaasan kirkko sekä Vaasan ortodoksinen kirkko, joista jälkimmäisellä on mielenkiintoinen, Karjalaan liittyvä tarina takanaan.

Vaasan ortodoksisen kirkon seurakunnan historiikin mukaan kenraalikuvemööri oli 1860-luvulla pyytänyt Viipurin kuvemööriltä kopiot Käkisalmeen rakennetun kirkon piirustuksista. Piirustukset lähetettiin Vaasaan saman vuoden marraskuussa, ja lääninarkkitehdille annettiin tehtäväksi laatia kustannusarvio samanlaiselle kirkolle Vaasaan. Vertailua siitä, kuinka samanlaisia näistä kirkoista tuli, ei ole kyetty tekemään, koska piirustuksia ei ole löytynyt. Vaasan Ortodoksisella kirkolla on toinenkin yhteys Laatokan Karjalan, sillä sinne on sijoitettu osa luovutetun Valamon luostarin ikoneista.

Hengellisten päivien järjestelystä vastaa Vaasan Karjalaseura ry.

Lisätietoja karjalaisista hengellisistä päivistä saa mm. internet-osoitteesta www.luovutettukarjala.org ja www.karjalanliitto.fi tai järjestystoimikunnan puheenjohtaja Kari Rapolta puh. 06-3168572. Seuraa myös lehti-ilmoittelua.

Seppo Rapo
Vaasa

Etsitään vanhoja valokuvia luovutetusta Karjalasta

Onko sinulla vanhoja valokuvia, joiden aihepiiri liittyy luovutettuun Karjalaan? Nyt sinulla on mahdollisuus valokuvien avulla kertoa jälkipolville, minkälaista elämää luovutetussa Karjalassa oli ennen sotia. Kuvat kopioidaan tietokoneen muistiin ja palautetaan lähettäjälleen takaisin täysin vahingoittumattomina.

Valokuvat tulevat esille Luovutettu Karjala -nimisillä Internet-sivuilla. Sivuston päämääränä on, että jokaisesta luovutetun alueen pitäjästä, kauppalasta ja kaupungista tulee edustava esittely teksteineen, kuvineen ja karttoineen.

Kaikkien kokonaan tai osittain luovutettujen pitäjien, kauppaloiden ja kaupunkien kartat on jo piirretty digitaaliseen muotoon. Valmiit pitäjäkartat ovat nähtävillä Internetissä osoitteessa http://www.luovutettukarjala.org.

Karttojen piirtämisen jälkeen on tarkoituksena laatia koko luovutettua Karjalaa koskeva valokuvagalleria Internet-sivuille. Näiden valokuvien keruu on parhaillaan menossa, mutta kuvia puuttuu vielä paljon, lisää kaivataan lähes joka pitäjästä.

Internet-sivuilla on jokaisesta pitäjästä kartan lisäksi myös lyhyt kirjallinen esitys. Mikäli pitäjäseura tms. haluaa muuttaa kyseistä tekstiä tai lisätä siihe jotain, on se mahdollista, kunhan uudet tekstit toimitetaan sähköisessä muodossa allekirjoittaneelle. Toiveena olisi myös, että kaikkien luovutetun Karjalan pitäjien kylistä tehtäisiin kyläkohtaisia esittelyjä.

Sivuston tekstejä on toivottu käännettävän myös englanniksi ja venäjäksi. Käännöstyö tapahtuu nopeammin siten, että pitäjäyhteisöt itse käännättävät pitäjänsä esittelytekstin em. kielille ja lähettävät käännökset allekirjoittaneelle sähköpostina.

Jotta sivuilla oleva tieto olisi mahdollisimman luotettava, olisi jokaisen pitäjäyhteisön hyvä tarkastaa sivuston kartat ja tekstit. Muutosten ja korjausten tekeminen tapahtuu ottamalla yhteyttä allekirjoittaneeseen. Digitaaliseen muotoon piirrettyjen karttojen tietoja on helppo muuttaa, samoin tekstien.

Lähde nyt sinäkin kaivamaan laatikostasi vanhoja valokuvia ja lähetä ne allekirjoittaneelle. Kaikki vanhat kuvat käyvät, kunhan niissä on tiedot missä ja milloin kuva on otettu. Lisäksi olisi hyvä olla tiedot ketä tai mitä tapahtumaa kuva esittää. Kuvissa pitää tietysti olla myös kuvan omistajan nimi ja osoite, jotta kuvat voi palauttaa. Ainoastaan valokuvat käyvät tähän tarkoitukseen, kirjoista tai lehdistä kopioituja kuvia ei tähän tarkoitukseen voi käyttää.

Voit myös osallistua pitäjäyhteisösi kautta pitäjääsi koskevaan kirjallisen esittelyn tarkistamiseen ja kääntämiseen. Tällä tavoin omalta osaltasi tuet karjalaisen kulttuurin välittymistä nuoremmille sukupolville. Tämä työ ei maksa sinulle tai pitäjäyhteisöllesi muuta kuin hieman vaivaa tärkeän asian eteen.

Luovutettu Karjala -sivusto löytyy Internet-osoitteessa: http://www.luovutettukarjala.org

Seppo Rapo
Vesilaitoksentie 381
65370 Vaasa
Puh. 06-3168 200
Gsm 050 334 1944
E-mail:
seppo.rapo@luovutettukarjala.org

UUTISIA INKERISTÄ

Wladimir Kokko

Usp:n puhemiehistön kokous

Ulkosuomalaisparlamentin puhemiehistö kokoontuu sääntöjen mukaan kaksi kertaa vuodessa. 3.–4. joulukuuta puhemiehistö piti Helsingissä sääntömääräisen kokouksensa. Puhemiehistön jatkuva työ koostuu käynneistä eri Suomen virastoissa, joissa viedään eteenpäin parlamentin hyväksymät päätöslauselmat. Tällä kertaa puhemies Pertti Paasion johtama usp:n edustusto kävi opetus- ja puolustusministeriöissä, joissa keskusteltiin Suomen valtion ulkomaille osoitetusta suomenkielen opetustuesta sekä kaksoiskansalaisuusasioista. Tavattiin myös kansanedustajia. Arvioiden mukaan kaksoiskansalaisuuden salliva luki astunee Suomessa voimaan vuoden 2003 alussa. Kokouksen työhön osallistui usp:n varapuhemies Wladimir Kokko.

Inkerin kirkko -lehti 10 vuotta

Joulukuussa 2001 kahtena versiona suomeksi ja venäjäksi ilmestyvä Inkerin kirkko -niminen aikakauslehti täyttää 10 vuotta. Lehden joulukuun numero on omistettu myös kirkkomme itsenäistymisen 10. vuotisjuhlalle (1.1.2002). Numero on täynnä historiallista materiaalia arvokkaine valokuvineen Inkerin kirkon elpymisen vaiheista ja sen nykyajasta. Siinä on mm. esitetty 14.5.1989 Kupanitsassa Aatamai Kuortin allekirjoittaman kirkon olemassaolojulistuksen kopio. Hyvä kirjoitus kertoo lehden historiasta, siitä saa tietää, että alussa, vuosina 1991-93, lehden toimituksella ei ollut edes omaa nurkkaansa ja työtä jouduttiin tekemään "ilmassa". Inkerin kirkko ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Tähän mennessä on ilmestynyt 40 numeroa. Päätoimittajana on piispa Aarre Kuukauppi, mutta käytännössä päävastuuta lehden valmistamisesta kantavat uhrautuvaisesti Tatjana Paas ja Olga Uimanen. Viime vuosina lehden ympärille on muodostunut tehokas nuorten tukiryhmä. Inkerin kirkon levikki on 1000 kappaletta kullukin kielellä, sitä painetaan Suomessa Arvi Ropasen omistamassa Myllypainossa ja luetaan kaikissa Inkerin kirkon 67 seurukunnassa.

Apuhoitajat palvelivat kilpaa

Kilpailut voidaan järjestää mistä tahansa. Pietarin kaupungin keskustan piirikunnassa on kokemus pitää vanhusten palvelulaitosten työntekijöiden kilpailut. 4. joulukuuta hauskaan mestaruuteen osallistuivat paitsi keskustan piirikunnan apuhoitajat myös inkeriläistyöntekijät Liteiniltä (johtaja Nina Nizova) ja Imatran palvelutaloyhdistyksen ammattilaiset (toiminnanjohtaja Hannu Rautiainen). Ammattimestaruus päättyi yhteiseen juhlimiseen.

Asuntoremonttikurssi

Jokainen Venäjällä käynyt tietää kuinka ajankohtainen tehtävä täällä on asuntojen korjaminen. Taloudellisesti ajatellen markkinat näyttävät rajattomilta. Varmasti sen takia Inkerinsuomalaisten tukiprojektin puitteissa 13.12. alkanut

asuntoremonttikoulutusohjelma on vetänyt opiskelijoita. Ammattikoulutusta järjestävät yhdessä suomalainen aikuiskoulutuslaitos Adulta (projektipäällikkö Pekka Sokura) ja pietarilainen restaurointilukio (rehtori Antonina Girko). Ohjelmassa on sekä ammattitaidon korottamista, että yrittäjyyden perusteet. Opintoryhmässä on 14 opiskelijaa.

Matka Muumilaaksolle

Matka Muumilaaksolle -niminen lasten piirustusnäyttely pidettiin 15.12. Pietarin Epigraf-taidekoulussa. Huomattavan osan piirustuksia esittivät IL:n piirustuskerhon lapset.

Taaitsan Oikku-yhtyeen pikkumusikantit

Taaitsan Inkerin tuvan (pj Slava Väisänen) lasten musiikkiyhtye Oikku edistyy taidossaan. 14.12. se sai kunniakirjan Leningradin alueen lasten musiikkifestivaaleissa ja sen lauluduettoa Kristiina Pitkää ja Dima Aleksejevia julistettiin musikkikilpailun parhaaksi duetoksi. 16.12. Oikun lapsilla oli kunnia esiintyä Hatsinan joulujuhlissa ja 27. joulukuuta he vierailivat jo Helsingissä Idelia-lastentarhassa.

Teologinen instituutti kasvuun

30. joulukuuta Keltossa piispa Aarre Kuukapin läsnäollessa pidettiin Inkerin kirkon teologisen instituutin uuden rakennuksen ensimmäisen kiven muuraus-juhlatilaisuus. Koulutuskeskuksesta kasvanut laitos ei mahdu enää kahteen pieneen puutaloon, ennen kaikkea tarvitaan lisää luokkahuoneita. Instituutin uudet tilat rakennetaan samalle tontille, jossa oppilaitoksen ja vanhusten palvelutalon rakennukset muodostavat hienon yhdistelmän.

MIETTEITÄ ÄÄNEEN

· Kyllä presidentti Putin ymmärtää monikansallisen Venäjän kansallisuusongelmien ratkaisun merkitystä. Joulukuun alussa lopetetun kansallisuusministeriön sijalle hän nimitti entisen puoluejohtajan Uzbekistanista Vladimir Zorinin kansallisuusproblematiikasta vastaavaksi ministeriksi. Koska uudella ministerillä ei ole virastoa eikä yhtään työntekijää avuksi niin hän joutuu ratkaisemaan ongelmia yksin. Onnea sankarille työssään!

· Neuvosto-Karjalassa suomenkielellä oli ainakin muodollisesti toisen virallisen kielen asema tasavallassa. Uudessa Karjalan perustuslaissa suomenkielen asemasta ei mainittukaan, tämän “kansallisuustasavallan” ainoaksi viralliseksi kieleksi on sanottu venäjä. Joulukussa tasavallan erikoisasetuksella Karjalan kansallislaulun suomenkielinen teksti mitätöitiin, tästä lähtien se on laulettava vain venäjäksi. Toisena perusteena tähän pidetään mm. sitä, että aikanaan Karjalan suomenkiellisyydellä yritettiin luoda sosialistisen mallin Suomelle, toisena suomalaisväestön väheisyyttä. Kansallislaulun suomenkielisen tekstin tekijä on Armas Mishin. Duuman kansanedustaja petroskoilainen Artur Mäki suhtautuu päätökseen myönteisesti. Näin suomenkieli menettää pikkuhiljaa merkitystään Venäjällä.

4. tammikuuta 2002, Pietari

Karjalan uutisia

Inkeri-liitossa palkittiin parhaita opiskelijoita

Joulukuun 7. päivänä Inkeri-liitossa Karjalan suomalaisten tukiprojektin puitteissa palkittiin parhaita suomea lukevia koululaisia ja opiskelijoita. Projektin mukaan jo toista vuotta Suomen valtio tukee tasavallassamme asuvaa suomensukuista väestöä.

Liiton yhteyksiä oppilaitoksiin hoitava Elvira Leiponen luovutti kullekin 23 koululaiselle 210 ruplan ja 11 opiskelijalle 420 ruplan suuruisen palkinnon. Palkittujen nuorten opettajat saivat vuorostaan muistoksi Kalevala-eepoksen uuden käännöksen.

Paitsi Petroskoin koululaisia palkittavuksi on esitetty nuoria Aunuksesta, Prääsästä ja Kontupohjasta. Rahan puutteen vuoksi kaikki he eivät voineet tulla Petroskoihin. Palkinnot luovutettiin koululaisille heidän asuinseudullaan.

– Minun on kovin mieluista tavata suomen kieltä opiskelevaa nuorisoa. Meidän liittomme on toiminut 12 vuotta ja meillä on aina ollut sellainen halu, että saisimme enemmän suomenkielistä nuorisoa mukaan toimintaamme. Tämä kilpailu oli järjestetty niin, että me pyysimme eri oppilaitoksilta parhaiden opiskelijoiden ja koululaisten nimiä. Te olette niitä ihmisiä, joita koulujen puolesta on suositeltu palkittavaksi, Inkeri-liiton puheenjohtaja Juho Mullonen piti tervehdyspuheen koululaisille ja opiskelijoille.

Ilman muuta suomea opiskelevien on vaikea oppia kieltä. Nykyään Karjalassa suomea puhutaan harvoin perheissä.

Palkittujen joukossa oli viisi Karjalan kasvatusopillisen yliopiston opiskelijatyttöä: Jaana Huovinen, Nina Sergejeva, Jelena Dmitrenok, Tatjana Erikainen ja Jelena Stepanjuk. Heistä vain yhdellä, Jaana Huovisella, on mahdollisuus puhua suomea kotona, Jelena Stepanjuk opiskeli suomea vain neljännellä luokalla koulussa, mutta jatkosta ei tullut mitään: hänen koulussaan pääaineena oli englannin kieli.

Suomen konsulaatin Petroskoin toimipisteen johtaja Marjut Rantakari onnitteli jokaista opiskelijaa ja toivotti heille onnea ja menestystä jatko-opinnoissa. Hän toivoo, että tämä palkinto vie opiskelijat eteenpäin suomen kielen opiskelemisessa ja tutustumisessa Suomen kulttuuriin.

Marjut Rantakarin mielestä stipendien antaminen on erittäin tärkeä tilaisuus opiskelijoille, joilla varmasti ei ole sellaisia mahdollisuuksia mitä työssä käyvillä on. Tietysti parhaiden opiskelijoiden palkitseminen kannustaa opiskelemaan lisää suomen kieltä ja Suomen kulttuuria. Olemme naapurimaita ja kuitenkin meillä on paljon eroja tapukulttuurissa.

Tanja Karhu

Lapsissa on tulevaisuus

Petroskoin Inkeri-liiton lapsille tarkoitettu tanssi- ja lauluyhtye Lasten piiri perustettiin kymmenen vuotta sitten.

– Pidimme Inkeri-liiton toista vuosikokousta. Mieleeni tuli, että suomen kielen taitoa olisi elvytettävä, kertoo idean "äiti" Irja Niskanen.

Niskasen mukaan hän ja monet muut tunsivat syyllisyyttä omien lastensa edessä siitä, etteivät olleet opettaneet lapsilleen suomea. Lasten piirin avulla tämän "virheen" voisi korvata lapsenlapsille.

Niskanen alkoi laatia listaa piiriin kutsuttavista lapsista. Määrä nousi yli kol-

meenkymmeneen. Tarkoitus oli, että ukit ja mummot tulisivat lastenlastensa kanssa toimintaan mukaan. Toisin kävi. Ensimmäiseen kokoukseen tulivat lapset ja äidit, mummot jäivät kotiin.

Toiminnan aloittaminen oli täysin venäjänkielisten lasten kanssa vaikeaa. Mutta vähitellen, runojen, piirileikkien ja arvoitusten kautta Niskanen sai lapset innostumaan.

Vuonna 1996 Suomeen muuttanut Niskanen luovutti hauskan ja vaativan tehtävän uusiin käsiin. Lapset tuovat kuitenkin edelleen iloa elämään.

– Rakastan lapsia. Minulla on kahdeksan lastenlasta, Irja Niskanen kertoo hymyillen.

Ahkeruus palkitaan

Lasten piiri elää ja voi hyvin. Nykyään suurin osa toimintaan mukaan tulevista lapsista opiskelee koulussa suomea. 36. koulun suomen kielen opettaja Elsa Dmitrijeva on ohjannut lapsia kolmen vuoden ajan.

– Harjoitukset pidetään kerran viikossa. Laulamme, leikimme piirileikkejä ja harjoittelemme suomen kieltä. Lapset pitävät harjoituksista ja ovat innostuneita.

Innostuksen aistii lapsista. Inkeri-liiton pikkujoulussa ryhmän esitykset saivat hymyn aikuiskatsojien huulille.

Lasten piiri esiintyy ahkerasti Inkeri-liiton tilaisuuksissa ja Petroskoin kaupungin juhlissa. Syntymäpäiviä ja muita pieniä kekkereitä vietetään aina kun on tilaisuus. Samalla saadaan esiintymiskokemusta.

Ryhmä on ehtinyt käydä kuksi kertaa Savonlinassa. Ensi kesänäkin on tiedossa matka Suomeen.

– Vierailemme Salossa lasten laulujuhlissa. Matka toteutuu ehkä toukokuussa, Elsa Dmitrijeva kertoo.

Anna Aho

"Kantakansojen edustajien pitää osallistua vaaleihin"

Karjalan vähemmistökansojen edustajien neuvosto ja Karjalan päämies Sergei Katanandov pitivät hiljattain yhteisen istunnon Lönnrotin keskikoulussa.

Tulevat huhtikuun vaalit, kielilakiehdotus ja Lönnrotin koulun kehitys olivat tapaamisessa keskeisiä kysymyksiä. Karjalan kongressin puheenjohtajan Anatoli Grigorjevin mielestä tasavallan poliitikkojen joukossa on vähän niitä, jotka puoltaisivat suomalais-ugrilaisten kansojen ja niiden kielten kehitystä tasavallassa. Grigoriev toteaa, että lainsäädäntökokouksessa täytyy olla kiintiö vähemmistökansojen edustajille.

Katanandov puolestaan kehottaa heitä asettumaan ehdokkaiksilainsäädäntökokouksen ja itsehallintoelimien vaaleissa. Jotta he voittaisivat vaaleissa, kansallisten järjestöjen pitää yhdistää voimansa ja vaikuttaa valitsijoiden mielipiteeseen.

– Kansallisista piireistä voisi löytyä ehdokkaita, jotka voisivat edustaa kantakansojen etuja lainsäädäntökokouksessa. Petroskoissakin on mahdollista, että 21 kansanedustajan nimilistalla ainakin kuksi henkeä edustaa karjalaisia, suomalaisia ja vepsäläisiä, Katanandov toteaa. Hänen mielestään kantakansojen älymystö on pääkaupungissa hyvin tunnettu ja vaaleissa se voisi saada asukkaiden kannatuksen.

Istunnon osanottajat päättivät, että tasavallan kielilakiehdotus kannattaa lähettää lainsäädäntökokoukseen käsiteltäväksi vasta vuoden loppupuolella. Silloin lainsäädäntökokouksessa toimii uusi kansanedustajien kokoonpano. Maaliskuussa neuvoston jäsenet muodostavat työryhmän, jonka tehtävänä on hiota lukiehdotus täydelliseksi.

Marina Tostyh

Vielä kerran Rauman kesäjuhlista

Ihmettelin marraskuun numeroa, kun ette laittaneet Lahden seudun Inkeri-seuran ilmoitusta ollenkaan, vai eikö se ehtinyt? Sekin varmasti vaikuttaisi tilaajamäärään Lahdessa, jos olisi jotain meidänkin tietoja. Myönnän että olen ollut vähän laiska kirjoittamaan. Opiskelut ovat vieneet varmaan mehut minusta. Luen saksaa ja englantia, tosin harrastuksena vain.

Puheenjohtajamme Marja Rämö sai viirin mahtavista ansioistaan ja pitkäaikaisesta toiminnastaan inkeriläisten hyväksi. Hän on ollut vähän siipi maassa kun häntä ei ole lehdistössä noteerattu lainkaan. Tuossa kuvassa hän on mustassa silkissään kultainen merkki rinnassaan keskellä.

Meillä oli hieno suunnitelma matkasta Raumalle. Se kuitenkin typistyi kokoon. Paluumuuttajat tulivat omalla linja-autollaan vain muutamuksi tunniksi laaantaina. Heillä oli raskas matka, koska silloin oli kauhea kuumuus. Sanotaan ettei lämmin luita riko mutta läskit oli sulaa. Hikeä sai kyllä pyyhkiä alvariinsa. Minullakin oli tuo kuuma Tuuterin kansanpuku, oma tekemä. Sillä on sentään kerran kesässä käyttöä.

Jotkut väittivät ohjelmaa liian riehakkaaksi. Lauantaina saa mielestäni juhlia villimminkin. Pyhittäneen toinen päivä vähän vukavammalle ohjelmalle. Se on meidän toivomus.

Tamperekin on liittynyt Suomen Inkeri-liittoon ja he ovat valmiit järjestämään seuraavat kesäjuhlat 13. – 14.7.2002. Ne aloittavat kuksiviikkoiset Kulttuuriviikot. Sieltä löytyy inkeriläisiä puuhamiehiä ja -naisia. Sinne menemme joukolla juhlimaan.

Onnea Inkeriläisten viestin toimitukseen.

Älkää lopettako vielä lehteä. Me tarvitsemme sitä!

Maria Lahti

Vasemmalta Lempi Toijanaho, Marja Rämö ja Joutjärven kirkon emäntä Kyllikki Stenborg.

Tapahtumakalenteri

KOKOUSKUTSU
Suomen Inkeri-liitto ry:n
sääntömääräinen kevätkokous pidetään
17.03.2002 klo 14.00
Inkerikodissa Käpylänkuja 1
00610 HELSINKI
Käsitellään sääntöjen 12 §:ssä määrätyt asiat.
Hallitus

Helsingin seudun Inkeri-seura ry
Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki
24.2. klo 14.00 - kuukausikokous.
28.2. klo 11.00 - käynti Larin Parasken patsaalla.
24.3 klo14.00 - kuukausikokous.

Inkerikuoro
Inkerikuoron ja Viipurin Lauluveikkojen yhteinen kevätkosertti pidetään 21.4.2002 Johanneksen seurakunnan seurakuntasalissa klo 14
Korkeavuorenkadulla 10, 2. kerros.
Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45-18.30 Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Inkerikeskus ry
28.02 klo 13.00 juhlitaan Kalevalan päivää. Suomalaisen kirjallisuuden seuran tiedottaja Sirkka Liisa Mettomäki kertoo Kalevalasta ja suomalaisesta kansanrunoudesta.
08.03 klo18.00 yhdessä juhlitaan Kansainvälistä naistenpäivää keskustellen ja tanssien.
26.03 klo 13.00 Inna Gaimakova luennoi suomalaisesta kirjallisuudesta.
27.04 klo 14.00 vietetään kansainvälistä veteraanipäivää.
12.05 klo 14.00 Äitienpäivän juhla. Esiintyvät lapset.
28.05 klo 13.00 Filosofian tohtori Toivo Flink luennoi inkeriläisyydestä tänään.

Seukot Inkerikodissa vuonna 2002
14.02 ja 14.03 klo 13. Tervetuloa!
Tiedustelut Pirkko Huurto,
puh. 09-783 391

Lahden seudun Inkeri-seura ry
11.03 klo 18-20 - Maaliskuun kokous,
08.04 klo 18-20 - Huhtikuun kokous,
13.05 klo 18-20 - Toukokuun kokous,
Kaikki tilaisuudet SRK:ssa

Turun seudun Inkeri-seura ry
Turun seudun Inkeri-seura ry:n kevätkokous 24.2.2002
01.04 - Pääsiäisjuhla
Kaikki tilaisuudet pidetään Kupittan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4, kello 14.00
kummitoimikunta
Kevään matkat Inkeriin:
Huhtikuussa - Pietari, P. Marian kirkon vihkiäiset, pv avoin.
24.-27.5 - Inkerinmaa ja Pietari.
Keväällä myös Viipurinmatkoja.
Soittele - Marja-Liisa Salminen,
puh. 02-258 1621 tai 050-363 4231
e-mail: mlsalminen@luukku.com
Postiosoite: Kaistarranta 16, 20900 Turku

Inkeriläisten kesäjuhlat 2002
Tampereella 13 - 14.7.2002
Tullikamarin kulttuurikeskusessa
Tullikamarinaukio 2 Tampere
Taidenäyttely ja seminaari
12 - 31.7.2002
Tampereen Haiharan taidekeskuksessa.

Levitä Inkeri-tietoa.

SAATAVANA RUOTSISTA

Frimärksserie	**75 kr**
Nonse Inkeri, grammofonskiva	**25 kr**
Lauri Santtu, **grammofonskiva**	**25 kr**
Lania kaikki maa, kassett, Råda	**35 kr**
Karta, von **Köppen**	**50 kr**
Vykort, Haparanda, tackplatta	**I kr**
Vykort, Örebro, minnessten	**I kr**
Vykort, Flicka i Tuntaridräkt	**2,50 kr**
Kavajnål, vapen	**10 kr**
Gratulationskort, stort	**10 kr**
Gratniationskort, iitet	**10 kr**
Klistermärke, Ingermanland + Estiand	**5 kr**
Klistermärke, Ingermaniands vapen	**5 kr**
Tuuli: **Inkeriiäisten vaelins**	**75 kr**
Isien nsko, mnistojnikaisn	**10 kr**
Kemppi: **Fenno-Ingrian ianinja**	**5 kr**
Hammarström: **Ingermaniändarna som flydde tiii Sverige**	**15 kr**
Lilja – flyktingflickan från Ingermaniand	**30 kr**
Himiläinen: **Frammande fosteriand**	**50 kr**
Hiiva: **Förvisningen**	**50 kr**
Ojala: **Snomi näkyy**	**75 kr**
Ojala: **Pitkä kotimatka**	**75 kr**
Kuortti: **Kirkossa, keskitysieiriliä**	**75 kr**
Kuortti: **Veijeni sotavangit**	**75 kr**
Miettinen: **Inkeriläiset maaton kansa**	**75 kr**

Sihvo: **Inkerinmaalla**	**75 kr**
Kolomainen: **Inkerin toisinajatteiijat**	**25 kr**
Survo: **Neijäs tunli**	**50 kr**
Ronkonen: **Laps Inkerin**	**100 kr**
Nevalainen: **Inkeriläinen siirtoväki**	**100 kr**
Mesiäinen: **Maria Kajavan pitkä taivai**	**110 kr**
Virtaranta: **Inkeriläisiä sananiasknja**	**70 kr**
Mooses Pntron eiämäkerta	**30 kr**
Iho: **Hietajyvä**	**40 kr**
Alexander Störgren: **Mntkainen tie vapanteen**	**150 kr**
Adressi	**40 kr**
Kavajnål Ingermaniands flagga	**20 kr**
Metiäinen: **Inkerin ev.int. kirkon 350 v.**	**50 kr**
Tarra, Inkerin lippn	**5 kr**
Randefelt: **Inkeri, Tiekartta**	**100 kr**
Randefelt: **Keski-Inkeri, Kartta**	**100 kr**
Zahharov: **Ikninen knlknri Kasett**	**80 kr**
Inkerin ristiviiri	**450 kr**
Huovinen **(red.) Ingermanland**	**100 kr**
Kuusi: **Maria Lnnkan lanint**	**40 kr**

Kirjatilaukset ottaa vastaan:
Wictor Kainelainen
Svedjegatan 25
504 45 BORÅS
puh. ja fax 033-120 466
maksut RIL:n postisiirtotilille 173888-9

inkeriläisten VIESTI

3/2002

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30–20, Annikki Kelo.
Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset/e
1/1 sivu 250 e
½ sivu 135 e, ¼ sivu 85 e
Kuolinilmoitukset 17 e
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 e
Tilaushinta 2002
25 e kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 e/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter, ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili 17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Merita 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki, puh. ja faksi(09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi.
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 5 D, 02130 Espoo
puh (09) 455 78 38

Kalevalaa luettiin oppilaiden voimin

Kalevalan päivää ja suomalaisen kulttuurin päivää vietetään Suomessa 28. helmikuuta. Tälle tapahtumalle oli omistettu Inkerikeskuksen tiloissa järjestetty tilaisuus. Yleisölle esiintyi Suomalaisen kirjallisuuden seuran tiedottaja Liisa Mettomäki. Hän kertoi Kalevalasta sekä sen historiasta ja kutsui kaikkia seminaariin, joka pidetään Elias Lönnrotin 200-vuotispäivänä 9. huhtikuuta Helsingin yliopiston suuressa salissa. Liisa Mettomäki kertoi myös Aili Nenolan uudesta kirjasta *Inkeriläiset itkuvirret*, joka ilmestyi Suomen kulttuurin päivänä, ja tutustutti yleisöä kirjan sisältöön. Hän lahjoitti tämän upean kirjan Inkerikeskukselle. Jos olet kiinnostunut siitä, voit tulla tutustumaan siihen Inkerikeskukseen.

Mummonkammarin-kerhon vetäjä Eeva Kosunen kertoi Kalevala-koruista ja Elsa Heporaudasta ja näytti muutamia mukanaan tuomiaan koruja.

Lämpimän vastaanoton saivat suomenkielen alkeiskurssin oppilaat, jotka lukivat suomen ja venäjän kielellä Aino-runon Kalevalasta. Liisa Mettomäki totesi, että muuttaessaan toiseen maahan on tutustuttava maan kulttuuriin ja kurssilaiset aloittivat sen vaikeammasta päästä lukemalla Kalevalaa.

Tilaisuuden päätteeksi pidettiin arpajaiset, joissa arvottiin hatsinalaisen käsityötaiteen opettajan Alla Sitšovan nahkakoruja, sekä muutama arvokas Kalevala-koru, jotka kaikki oli saatu lahjoituksena. Jokainen sai jotakin.

Izabella Sihvola

Kansikuva esittää suomenkielen alkeiskurssin oppilasta Larissa Fedeeva-Saikkosta, joka luki Ainon osan.

Suomalaisuuden kunniaksi

Heräsin aamulla 13. helmikuuta aavistamatta mitään pahaa, ajattelin Larin Paraskea, tätä inkeriläistä runonlaulajanaista, hänen patsaansa juurelle vilkkaan Mannerheimintien varrella me olemme aina käyneet laskemassa kukkia Kalevalanpäivänä, luin vuoden 1989 Inkeriläisten Viestiä, jonka kannessa oli tämän patsaan kuva. Lehdessä senaikainen päätoimittaja Matti Vironmäki kertoo iloitsevansa "inkeriläisiä kohtaan heränneestä mielenkiinnosta. Sitähän me olemme koko ajan odottaneetkin, hän kiteyttää." Lehteä lukiessani kotiini soitti Ilta-sanomien toimittaja ja kysyi, mitä mieltä olen Helsingin Sanomissa julkaistusta jutusta inkeriläisistä? En ollut ehtinyt vielä lukea päivän lehteä, mutta melkein arvasin, mistä olisi kysymys. Kun toimittaja kertoi jutun sisällön, totesin, että jälleen on alkanut ajojahti! Tuskinpa yhdistyksen senaikainen puheenjohtaja Matti Vironmäki osasi kuvitellakaan tällaista mielenkiintoa, joka heräsi nykypäivänä inkeriläisiä kohtaan. Tuskinpa kukaan inkeriläisistä olisi osannut kuvitella, että SUOMALAISET lehdet syöksevät niin paljon myrkkyä inkeriläisiä kohtaan! Kun tämä hullunmylly lähti pyörimään, niin en huomannut yhtäkään lehteä, joka ei olisi liittänyt aiheeseen inkeriläisistä juttua huumeista, rikoksista ja autovarkauksista! Maan päälehti Helsingin Sanomat eduskuntatoimittajansa Jaakko Hautamäen kynällä päästää ilmoille hatusta temmatun valheen seitsemästä tuhannesta inkeriläisten tekemästä autovarkaudesta! Onko arvoisa Toimittaja kysynyt vaikka yhdeltä heistä, ovatko he inkeriläisiä? Mitä ylipäänsä herra Toimittaja tietää inkeriläisistä, eihän häntä kiinnosta muu, kuin vaan se, että ryssiähän ne kaikki ovat, mitäs niistä! Mitä yhteyttä on paluumuuttojonolla Pietarissa ja Helsingissä tehdyillä rikoksilla? Toimittaja viittaa ministeriin, että tietoja rikoksista etnisen pohjan mukaan ei ole olemassa, mutta miksi Hän sitten jatkuvasti riepottelee sitä "etnistä pohjaa"? Kuka on keksinyt määritelmät "rikollisista inkeriläisnuorista"? Miksi Suomessa saa puhua inkeriläisistä solvaavassa sävyssä, miksi saa isoilla otsikoilla leimata koko kansa? Meitä ennenkin on lyöty, mutta sitä eivät ole tehneet SUOMALAISET, vaan aina muut. Me olemme suomalaisia, vaikka siitä olemme kärsineetkin ja olisi ollut helpompaa luopua siitä, mutta me olemme pitäneet suomalaisuutemme arvossa. Kenellä on oikeutta tulla arvostelemaan ja mittaamaan meidän suomalaisuusastettamme. Ne, jotka itse sanovat olevansa inkeriläisiä, ovat filosofian tohtoreita, taiteilijoita, lääkäreitä, kirjailijoita, tavallisia työläisiä, rehellisiä siivoojia, eläkeikäisiä vanhuksia, luterilaisia suurelta osin, ei tähän joukkoon mahdu roistoja. Ja me kävimme tänä päivänä laskemassa kukkia Suuren Inkeriläisen Runonlaulajan Larin Parasken patsaalle. Tämä on vakiintunut perinne, pieni symbolinen teko, mutta se antaa sielun voimia ja nostaa mieltä, että jaksaa elää keskellä tämän jauhamisen melskeen, joka on jatkunut jo kaksi viikkoa. Valtakunnan päälehdeltä tänään ei herunut riviäkään, joilla olisi muistettu tätä Suurta Suomalaista Naista. Eikö hävetä, herrat toimittajat ja ministerit, pääministeriä myöten?

Toivo Tupin
Kalevalan päivänä 2002.

Ihan tavallinen perhe

Viime kuussa nousi laaja keskustelu paluumuuttajista. Hyvin kielteinen alussa se nostatti ristiriitaisia tunteita. Syrjäytyneisiin ja sen myötä huumeisiin ja rikollisiin piireihin ajautuneisiin nuoriin kiinnitetään paljon huomiota. Mutta miten elää ihan tavallinen paluumuuttajaperhe? Tässä kertomus yhdestä.

Myrskyisenä syksyisenä yönä 1931 vene, jossa oli kaksi lapsiperhettä ja muutama perheetön mies, ylitti Suomenlahden ja rantautui Leningradin alueelle lähelle Viron silloista rajaa. Näin alkoi Viktor Tsherkasovin isovanhempien perheen taival Neuvostoliitossa. Marraskuussa 1937 Kontupohjassa perheeseen syntyi poika. Toukokuussa 1938 työläisten paratiisia tullut rakentamaan perheenpää Eino Jääskeläinen vangittiin ja lokakuussa hänet ammuttiin. Vaimo Elina kahden teini-ikäisen tyttären Ingan ja Heidin ja puolivuotiaan pojan Svenin kanssa häädettiin asunnostaan kadulle.

Romanin lakkiaiset olivat Helsingin Vanhassa Kirkossa.

Perheellä oli vaikeaa selviytyä läpi sotien ja kurjuuden. Sotien jälkeen Elina poikineen ja molemmat tyttäret asettuivat Petroskoihin. Inga meni naimisiin venäläisen autonkuljettajan kanssa ja synnytti neljä lasta. Nuorin tytär kuoli pienenä, muut kasvoivat aikuisiksi. Sitten Ingankin lapset menivät naimisiin. Viktor löysi oman elämänkumppaninsa Galinan melkein naapuritalosta.

Sodan aikana Galinan isän Reino Pukeron tie vei Inkerin Parkolasta Kloogan keskitysleirin kautta Suomeen. Neuvostoliittoon pakkomuuton jälkeen hänet karkotettiin Kalininin alueelle, missä hän tapasi venäläisen sotalesken Antoninan ja meni hänen kanssaan naimisiin. Vuonna 1958 perhe muutti Petroskoihin, missä jo asuivat Reinon äiti Anni ja sisko Hilda.

Viktorin ja Galinan häät vietettiin marraskuussa 1977. Näin kaksi puoleksi suomalaista yhdistyivät perheeksi. Syyskuussa 1978 syntyi tytär Julia ja elokuussa 1982 – poika Roman. Elämä tuntui jotenkin ihan normaalilta.

Ja sitten Neuvostoliitto romahti. Silloin ei enää ollut elossa Elina-mummoa eikä Viktorin äitiä Ingaa. Galinan isäkin oli jo poissa. Mullistusten myötä elämä muuttui epävakaaksi ja suomalaiset alkoivat muuttaa pois Venäjältä. Odotettuaan kolme vuotta konsulaatin jonossa Viktor Tsherkasovin perhe muutti Petroskoista Helsingin Vuosaareen elokuussa 1995.

Oleskelulupaa odotellessaan Galina osallistui valmennuskurssiin ja opiskeli suomea. Viktor taas oli täysin unohtanut sen, minkä hän oppi Elina-mummon kanssa puhuen ja suomenkielen kurssikin jäi

väliin. Näin Viktor ja lapset tulivat Suomeen kielitaidottomina. Julia luki Petroskoissa ylioppilaaksi, mutta Suomeen tultuaan perheessä tehtiin aika rankka päätös: hän meni Vuosaaren peruskoulun ensin valmentavaan luokkaan ja sen jälkeen vielä kymmenenteen luokkaan, että saisi suomalaisen päästötodistuksen. Vaikka alussa oli monta itkua itketty, päätös osoittautui oikeaksi. Peruskoulun jälkeen Julia pääsi opiskelemaan Malmin kauppaoppilaitokseen ja valmistui sieltä merkonomiksi. Vuoden työskenneltyään tilitoimistossa hän pyrki EVTEK Mercuria Business Schooliin ja nyt opiskelee siellä.

Romanin tie oli sileämpi. Valmistavasta luokasta hän siirtyi peruskoulun seitsemänteen luokkaan. Peruskoulun jälkeen opiskeli Ressun lukiossa ja valmistuttuaan ylioppilaaksi pääsi samana vuonna Helsingin Kauppakorkeakouluun. Lukiossa opiskellessaan Roman kävi valmentavalla kurssilla.

Sellainen omistautuminen opiskeluun vaatii paljon nuorilta ja luulisi, ettei heillä ole aikaa mihinkään muuhun. Mutta hehän ovat ihan tavallisia nuoria ja heitä kiinnostaa sama, mitä muitakin nuoria. Julija käy joskus diskoissa tai muissa nuorten riennoissa, Roman on harrastanut uintia ja saanut hopeamitalin viestissä. Sittemmin harrastuksina ovat olleet polkupyörä, tennis, rullaluistelu, hiihtäminen, keilahalli ja biljardi.

Entäs vanhemmat, miten heillä on mennyt? Viktorin suomen kieli meni alussa oikein vaikeasti, mutta kahden ja puolen vuoden opiskelun jälkeen hän tunsi jo itsensä niin varmaksi suomen kielessä, että soitti HKL:n bussivarikkoon, varasi ajan ja meni haastatteluun. Maaliskuusta 1998 hän on ollut bussinkuljettajana kaupungin- ja seutuliikenteessä.

Galinalta suomen kieli alkoi luistaa paljon paremmin ja vuonna 2000 hän suoritti oppisopimuksella koulunkäyntiavustajan tutkinnon Diakonissalaitoksessa. Opiskelun jälkeen Galina lähetti työhakemukset kymmeneen eri kouluun, mutta mistään ei saanut edes vastausta paitsi Konalan koulusta, missä hän oli töissä opiskelun aikana ja näytti omat taitonsa, hänet otettiin työhön. Hänen työkuvioihin kuuluu avustaminen sekä erityisopetuksessa että valmentavassa luokassa. Hyvin usein hän hoitaa sijaisuuksia.

Opettajanavustajan pitää osata kaikki. Tässä kuvassa muovaillaan sotilaita savesta.

Koko perhe kuuluu evankelis-luterilaiseen kirkkoon. Vuosaaren kirkko on tullut hyvin tutuksi. Heidät kastettiin vielä Venäjällä Leningradin alueella, mutta rippikoulu ja Konfirmaatio suoritettiin jo Suomessa.

Vapaa-aikana he mm tapailevat ystäviä ja sukulaisia: sekä Viktorin että Galinan tädit asuvat Helsingissä. Matjushinit, perheystävät Petroskoin ajoilta, asuvat myös Helsingissä, ja heidänkin asiat ovat järjestyneet ihan mukavasti: vanhemmat ovat työelämässä, poika opiskelee Helsingin yliopistossa, tytär lopettelee opiskeluaan samassa oppilaitoksessa ja on naimisissa kantasuomalaisen kanssa. Nuoret saivat hiljan perheenlisäystä. Elämä jatkuu.

Izabella Sihvola

Nuoret astuvat johtoon

*Karjalan suomalaisten Inkeri-liitto piti 12. vuosikokouksensa Petroskoissa 9. helmikuuta. Liiton hallintoon valittiin uusi puheenjohtaja **Vadim Byrkland** ja kymmenen jäsentä, joista kolme on uutta Aleksei Kiuru. Vladimir Savolainen ja Toivo Uitti ja seitsemän jatkavat: Eino Kiuru, Julia Filatova. Natalia Kazakova, Irina Kolomainen, Elvira Leiponen, Armas Mishin ja Hilma Peräläinen. Yli kymmenen vuotta Karjalan Inkeri-liittoa johtanut Juho Mullonen jäi pois tehtävistään. Kerromme Vadim Byrklandista haastattelun pohjalta. jonka hän antoi toimittajallemme Toivo Tupinille.*

Vadim Byrkland on syntynyt Petroskoissa ja inkeriläisen isänsä kanssa hän on osallistunut Inkeri-liiton toimintaan melkein sen perustamisesta lähtien. Tähän päivään asti Vadim laulaa petroskoilaisessa inkeriläisten kuorossa, hän on 90-luvun alusta käynyt Suomessa osallistuen eri seminaareihin Inkeri-liiton lähettämänä, viime vuosina toiminut liitossa aktiivisemmin ja viime kahtena vuonna vastannut Inkeriläisten tukiprojektista. Vadim puhuu sujuvaa suomea ja kertoo jo lapsesta lähtien puhuneensa inkerin murretta Pietilän kylästä Hatsinan piiristä olevan mummonsa kanssa, sitten hän kävi Petroskoissa koulua, jossa opetettiin suomea ja opiskeli yliopistossa. Kouluvuosien ajalta Vadim on säilyttänyt kiinnostuksensa kansantansseihin ja lauluun, osallistuen opiskeluvuosina Petroskoin yliopiston Toive -folkloreyhtyeen toimintaan.

Karjalan suomalaisten Inkeri-liitolla pääsuuntauksia ovat nuorisotyön kehittäminen ja vanhusten auttaminen, viimeistä vuotta on meneillään inkerinsuomalaisten tukiprojekti. Nuorisotoiminta aloitettiin videoklubista, jossa käytössä olivat video ja TV ja nuoret katselivat suomalaisia videoelokuvia ilman venäjännöstä. Nuorille järjestettiin kesäleirejä, perustettiin jalkapallojoukkue, joka tulee osallistumaan maaliskuussa salijalkapallokilpailuun Petroskoissa Inkerin lipun alla ja tunnusmerkein varustetuissa teepaidoissa. Tänä vuonna Inkeri-liitto suunnittelee kahta bussimatkaa Inkerinmaalle.

Jo toista kertaa nuoret osallistuvat ennen Joulua pidettävään kielikilpailuun, osallistuvat atk-kursseihin ja itse ehdottavat erilaisia ideoita toiminnalle. Karjalasta pidetään yhteyksiä Pietarin Inkerin liittoon ja on tehty matkoja sinne.

Nuoret auttoivat paljon Inkeri-liittoa Petroskoissa, kun ikävän sattuman takia yläkerrassa tapahtuneen vesivahingon johdosta Inkeri-liitto joutui muuttamaan toiseen tilaan ja siirtämään kaikki kastuneet tavaransa. Vaikka sen seurauksena vaurioituikin monia kirjoja ja tietotekniikkakin vaati huoltoa ja korjausta, silti Vadim sanoo toiveikkaana ja optimistisena, että elämä ja toiminta jatkuu!

Karjalan Inkeri-liitolla on suunnitelmissa järjestää laulujuhlat Karjalassa. koska on monia yhtyeitä valmiita esiintymään suomen ja karjalan kielellä. myös norja on tulossa muotiin nykyään Karjalassa ja Inkeri-kuoro on ensi kesäksi kutsuttu vierailullekin Norjaan.

Vanhusten auttaminen tärkeää

Karjalan Inkeri-liitossa kiinnitetään myös huomiota vanhustentyöhön. Yhtenä tärkeänä toimintamuotona pidetään kans-

Karjalan suomalaisten Inkeri-liiton puheenjohtaja Vadim Byrkland toimistossaan kopiokoneen ääressä, jota vesivahingon jälkeen korjaamossa sanottiin akvaarioksi.

sakäymistä ja keskustelua vanhojen ihmisten kanssa. Vanhuksia pyritään auttamaan tekemällä heidän asunnoissaan korjaustyöt, myös Petroskoin ulkopuolella asuville, esimerkiksi Kontupohjassa. Inkeri-liitto on tukenut Tšalnan palvelutaloa, ostamalla sinne kaikki uudet tarvittavat kodinkoneet, myös samanlaista tukea pyritään antamaan Petroskoin kahdelle palvelutalolle, koska kaupungin rahoitus ei riitä palvelutalon hyvään toimintaan, sitä tuskin riittää ruoan ostoihin ja palkkoihin. Pitkärannan palvelutaloa yritetään auttaa yhteistyössä Luterilaisen kirkon kanssa. Vadim korostaa myös, että kaikki inkeriläiset mummot eivät halua mennä palvelutaloon vaan yrittävät sinnikkäästi asua omissa kodeissaan. Heitä yritetään auttaa eri keinoin, koska usein he asuvat hyvin hajanaisesti eri alueilla.

Järjestön tavoitteisiin kuuluu myös sosiaalisen työn järjestäminen, joka olisi suomalaista kontaktityötä muistuttava, sitä on aikomus järjestää yhteistyössä Karjalan sosiaaliviranomaisten kanssa.

– Me yritämme auttaa myös työikäisiä ihmisiä ja järjestämme heille ammattialan kursseja. Tänä vuonna meillä on suunnitelmissa pitää hirsitalon rakentamiskurssi. Näillä kursseilla yritetään saada tänne Karjalaan Suomesta tietoa ja taitoa. Jos onnistumme ja saamme tukea Karjalan Tasavallan hallitukselta, niin yritämme korjata tulipalosta vakavasti vaurioituneen arvokkaan museotalon, entisen talonpoikaintalon, joka oli rakennettu Petroskoihin 1920-luvulla, ja jossa eri aikoina on sijainnut vuoron perään Suomalainen teatteri ja Karjalan filharmonia. Korjauksen myötä me saamme tietoa ja taitoa puunveiston ja saneerauksen alalta ja puurakennusten entisöimiseen. Näin kertoo Vadim Byrkland ja hän totea myös, että tähän asti monen hankkeen rahoituslähteenä on ollut Inkerinsuomalaisten tukiprojekti, mutta nykyään yritetään etsiä ja keksiä myös muitakin rahoitusmahdollisuuksia toiminnalle, esimerkiksi Karjalan Opetusministeriö on luvannut rahoitusta lasten kielileirille Karjalassa.

Karjalan suomalaisten Inkeri-liiton jäsenmäärä tällä hetkellä ylittää hieman 500, mutta aktiivisia jäseniä on vähemmän.

Vadim kertoo, että heidän liitossaan hyvin tulevat toimeen keskenään muutakin, kuin inkerinsuomalaista taustaa olevat jäsenet, esimerkiksi, karjalaissyntyinen Tatjana Titova on ahkerasti osallistunut toimintaan hoitamalla nuorisoasioita järjestössä.

– Täytyy kehittää järjestötyötä, toimintaa piireissä ja saada palautetta liiton jäseniltä, sanoo uusi liiton puheenjohtaja Vadim Byrkland.

Paluumuuttajien rippikoulu Lahdessa

Lahti oli Suomen ensimmäisiä kaupunkeja, joka järjesti rippikoulun paluumuuttajille. Ensimmäistä rippikoulua pidettiin syksyllä 1993 pastori Jorma Parviaisen aloitteesta, ja heti alusta oli järjestetty tulkkaus venäjäksi. Opettajana oli Jorma Parviainen itse. Keväällä v. 1995 Lahden seurakuntayhtymä järjesti toisen rippikoulun paluumuuttajille, ja sen jälkeen sitä alettiin pitää kaksi kertaa vuodessa – syksyllä ja kevättalvella.

Vuodesta 1997 koulun vakituisena järjestäjänä on toiminut pastori Kaarina Koho-Leppänen. Hän on kutsunut mukaan erilaisia opettajia, myös harjoittelijat pitivät oppitunteja. Tällä hetkellä koulussa on kaksi varsinaista opettajaa – pastorit Kaarina Koho-Leppänen ja Riku Suokas, tulkki sekä tutor Katri Tatti, joka on itsekin paluumuuttaja. Katrin yksi tärkeimmistä tehtävistä on kotikäynnit rippikoululaisten luona.

Ohjelma on monipuolinen. Tavallisten oppituntien lisäksi on retkiä Siikaniemeen, missä on Lahden seurakuntien kurssikeskus, ja Helsinkiin, jossa käydään lähetystyön museossa ja vietetään yhteisiä iltoja Helsingissä asuvien paluumuuttajien kanssa. Pidetään myös lyhyitä rippikoululeirejä.

Koulun suosio on kasvanut vuosi vuodelta. Joskus ihmiset pysäyttävät kadulla ja kysyvät, milloin alkaa uusi rippikoulu ja milloin saa ilmoittautua. Rippikoulusta on tullut jatkuva perinne.

Kun opetus tapahtuu tulkin välityksellä, kontakti opiskelijaryhmään on erittäin tärkeä. Muuten mikään keskustelu ei onnistu. Opetus rippikoulussa ei ole pelkkä luento, se on myös vuorovaikutusta ja keskustelua. Paljon riippuu opiskelijoiden aktiivisuudesta, ja reaktio näkyy silmistä. Ryhmässä on erilaisia ihmisiä, ja se tekee opettajan ja tulkin työstä todella vaikean.

Opiskelijat ovat eri ikäisiä: vanhin saattaa olla yli 70-vuotias ja nuorin – 15-vuotias. Heillä on erilainen koulutustaso, mistä johtuu, että opetukseen ja sen sisältöön asetetaan erilaiset vaatimukset. Suurin osa opiskelijoista on Venäjältä tulleita inkerinsuomalaisia ja heidän perheittensä jäseniä, jotka ovat enimmäkseen venäläisiä ja myös muiden kansallisuuksien edustajia.

Erityisesti vanhempi sukupolvi osallistui Inkerin luterilaisen kirkon toimintaan Venäjälläkin ja oli jopa suomalaisten seurakuntien perustajien joukossa, nuoremmat taas tietävät uskonnosta ja Jumalasta vähemmän. Kuitenkin yhteistä on se, että he tulevat yhteiskunnasta, jossa kaikki osaavat venäjää. Siitä huolimatta jotkut eivät osaa uskonnon termejä

Rippikoulun opiskelijat Konfirmaation jälkeen Siikaniemessä 12.11.2000.
Kuva kirjoittajan

venäjäksi tai eivät tiedä sanojen oikeata merkitystä. Eikä se ole mikään ihme, koska Neuvostoliitossa ateismi oli valtiollista politiikkaa vuosikymmeniä ja kouluissa oli kielletty uskonnon opetus.

Opiskelijoilla on erilainen suomen kielen taito – toiset osaavat suomea äidinkielenään, toiset eivät osaa kieltä laisinkaan. Ne, jotka eivät osaa suomea riittävän hyvin, tulevat tähän rippikouluun sen takia, että täällä on tulkkaus venäjäksi. Ne, jotka osaavat suomea, tulevat sen takia, että tämä rippikoulu on tarkoitettu aikuisille. He tietävät hyvin, että Suomessa kaikki 15-vuotiaat käyvät rippikoulun, eivätkä halua joutua oudoiksi linnuiksi nuorison keskelle.

Tulkkaus on hyvä ratkaisu siinä mielessä, että rippikoulu on paluumuuttajille yhteys suomalaiseen yhteiskuntaan, muuten monet jäisivät sen ulkopuolelle. Tämän lisäksi venäjäksi tulkattavan rippikoulun opiskelijapiiri on laajempi kuin venäjänkielisen – ne, joilla on suomalainen identiteetti, eivät tule täysin venäjänkieliseen rippikouluun. Rippikoulussa seurakuntalaiset saavat perustiedot kristinuskosta, siellä paluumuuttajat tapaavat toisiaan. Se antaa valmiudet itsenäiseen opiskeluun ja raamatun tutkimiseen. Rippikoulu ei anna suoria vastauksia filosofisiin kysymyksiin. On tärkeintä, että se auttaa ja opastaa vastausten etsimisessä.

Uskon, että kaikilla, jotka tulevat rippikouluun, on uskon kipinä sydämessä. Jopa niillä, jotka tulevat vain sen takia, että "näin Suomessa on tapana tehdä". Tämä kipinä ei sammu. Siitä on todistuksena, että ihmiset haluavat jatkaa tapaamista ja raamatun tutkimista rippikoulun jälkeenkin.

16. tammikuuta alkoi uusi rippikoulu, ryhmä kokoontuu joka keskiviikko...

Olga-Maria VEHVILÄINEN,
paluumuuttajien rippikoulun tulkki

Kävimme vieraissa

Meille Länsiruotsin inkeriläisille ukoille on tullut tavaksi tehdä jokavuotinen huviristeily Helsinkiin. Jo matka sinänsä ensiksi bussilla Tukholmaan ja sieltä laivalla Helsinkiin on pelkkää nautintoa. Yhdessäolo ja huulen heitto matkan aikana omien keskuudessa tuntuu virkistävältä. Kun sen lisäksi tapaamme maamiehiämme Helsingissä ja saamme kuulla heidän viimeiset uutiset ja me puolestamme kerromme omasta toiminnastamme, kaikki tämä vahvistaa yhteenkuuluvaisuutta.

28–30 tammikuuta tehdyllä matkalla meitä oli 14 Göteborgista, 8 Boråsista ja 2 Jönköpingistä. Ukkojen joukossa oli myös 6 hameväen edustajaa. Olimme etukäteen sopineet että Inkerikeskukseen tulee muutamia inkeriläisjärjestöjen edustajia vapaaseen keskusteluun ja uutisten vaihtoon. Inkeriläisten järjestöjen välisessä yhteistyössä (jopa maiden rajojen yli) on tärkeätä henkilökohtainen tuttavuus ja ystävyys ja se syntyy juuri tällaisissa tapaamisissa.

Keskustelun aikana tuli ehdotus maiden välisen yhteistyön vahvistamiseksi. Sähköpostin aikakautena eri maiden Inkeri-liitot lähettäisivät toinen toisilleen omia pöytäkirjoja kokouksista ja tapahtuma-kalentereja. Esimerkiksi kokouksessa ei ollut tietoa kaikista tulevan kesän juhlista missä ja milloin ne vietetään. Ruotsissa kesäjuhlat pidetään 15–16 kesäkuuta Eskilstunassa ja Suomessa 13–14 heinäkuuta Tampereella. Inkeri-lehden kautta olemme saaneet tietää että Viron inkerinsuomalaisten laulu- ja tanhujuhlat pidetään 8–9 kesäkuuta Keilassa. Inkerissä ne kai pidetään tavanmukaisesti juhannuksena, mutta missä? Entä Karjalassa? Onko

(Jatkuu sivulle 14)

UUTISIA INKERISTÄ

Paluumuutto-valmennuksella tenttikausi

8.–9. tammikuuta Pietarissa ja Hatsinassa paluumuuttovalmennus-kurssia käyneet suorittivat suomenkielen lopputentin suomalaisille lehtoreille. Yhteensä kokeeseen osallistui 56 paluumuuttajaksi aikovaa, heistä 13 ei läpäissyt testiä ja heidän kannattaa jatkaa kieliopiskelua yrittääkseen päästä läpi ensi kerralla. Valmennuksen vastuullisena kouluttajana ja testaajana tänä lukuvuonna toimii Laptuote oy Lappeenrannasta (projektipäällikkö Tuula Hirvonen).

Suomen ulkomaalaislaki velvoittaa paluumuuttajia käymään työministeriön järjestämiä tai hyväksymiä valmennuskursseja (siellä, missä niitä järjestetään), virallisia kielitaitovaatimuksia taas laki ei esitä. Vastaavaa lakimuutosta kuitenkin valmistellaan. Suomea paluumuuttovalmennusryhmissä opettavat Inkerin Liiton opettajat.

Kielikursseilla uusi opintojakso

14. tammikuuta, niin kuin Inkerin Liitolla aina vuoden kolmannella viikolla, on alkanut uusi suomenkielen opetuksen jakso. Tällä kertaa on järjestetty 21 ryhmää, joista 13 Pietarissa ja kahdeksan IL:n eri paikallisosastoissa, 2 ryhmää toimii Hatsinassa monitoimikeskuksen luokkahuoneissa, muut ryhmät ovat Toksovassa, Keltossa, Tyrössä, Sosnovy Borissa, Kolppinassa ja Käkisalmessa. Kurssitoiminnasta vastaava IL:n Pietarin osaston varapuheenjohtaja Nadja Osmak kertoo, ettei ole enää niin suuria ruuhkia ilmoittautumispäivinä kuin aikaisemmin, tuntuu siltä että yhdistys on pystynyt tyydyttämään huomattavasti inkerinsuomalaisten aikuisten kieliopetuksen kysynnän ainakin Pietarissa ja sen lähiympäristössä. Kielikurssien kustannukset korvaa Suomen valtio eivätkä opiskelijat maksa mitään. Sen sijaan lapsiryhmät ovat maksullisia. niitä on Pietarissa 2 ja Hatsinassa 1. Tammikuussa liiton järjestämissä ryhmissä on ryhtynyt opiskelemaan suomea noin 350 inkeriläistä.

Lapset piirsivät muumeja

15 IL:n piirustuskerhon lasta osallistui 11. tammikuuta muumiwork-shopiin Pietarin Vozrozhdenije-säätiön tiloissa. Yhdessä luettiin T. Janssonin kuuluisinta kirjaa ja ammattitaiteilija Anna Marininan johdolla lapset piirsivät innokkaasti sen sankareita.

Suomalaiset Pietarissa -näyttely

Venäjän kansallisuuskirjaston tiloissa 21. tammikuuta avattiin juhlallisesti Suomalaiset Pietarissa -näyttely. Sen ovat valmistaneet Suomen Pietarin instituutti ja Suomi-Venäjä Seura. Esitetyt kirjat, valokuvat. asiapaperit ja jopa vanhat mainokset kertovat pääosin suomensuomalaisten hengellisestä, kulttuuri- ja liike-elämästä keisarikunnan pääkaupungissa 1900-luvun alkuun asti. Näyttelyn todellinen alullepanija on Suomen Pietarin instituutin johtaja ja Suomalainen Pietari -kirjan tekijä Jarmo Nironen. Avajaisissa hän luennoi lyhyesti miten vahvat suhteet sitoivat aikanaan Suomea ja Pietaria ja miten ne vuoroon vaikuttivat toisiinsa. Avajaisiin osal-

listui mm. Suomen kansanedustaja Henrik Lax.

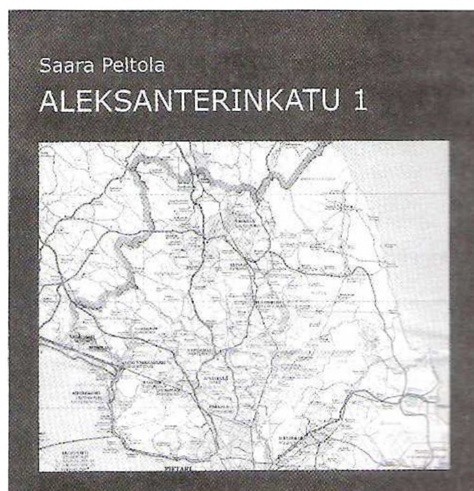
Maaliskuussa tämä näyttely esitetään Viipurissa ja huhtikuussa se siirtyy Petroskoihin.

Ammattikoulutus suosittu

Muuten hiljainen tammikuu 2002 oli täynnä Inkerinsuomalaisten tukiprojektin ammattikoulutusta. Päättötodistuksen saivat autonkorjaaja/yrittäjäkurssin sekä tv- ja videolaitteiden korjaajakurssin opiskelijat. Ensimmäinen onnistui erinomaisesti, kaikki 20 aloittanutta valmistui ja kaikille tarjottiin työpaikkoja. Mökkiremonttikurssi ja matkailualan koulutus jatkuvat. Hatsinassa alkoi ompelujatkokurssi ja hyvin suosittu uusi atk:n käyttäjäkurssi. Inkeriläistyövoimatoimiston henkilökunta opiskeli yrittäjäneuvontaa, jota on tarkoitus kehittää sen voimin.

Wladimir Kokko
31. tammikuuta 2002, Pietari

Aleksanterinkatu 1

Tällaisia muistelmakirjoja ilmestyy aika ajoin, mutta aina ne vaan kiehtovat jollain käsittämättömällä tavalla. Vanhempi sukupolvi muistelee entisiä aikoja, kun he olivat nuoria ja koko elämä oli vielä edessä. Nuoremmat taas avaavat itselleen maailman, josta he tietävät oikein vähän, jos mitään.

Siksi viime vuonna ilmestynyt Saara Peltolan muistelmakirja *Aleksanterinkatu 1* onkin sen arvoinen, että se kannattaa lukea. Se kertoo inkeriläisloikkariperheen elämästä Suomessa 1930–40-luvuilla. Sodanjälkeisiäkin vuosia siinä kuvaillaan, mutta niihin ei enää ole sellaista painostusta tehty. Ja miten idylliseltä elämä ennen sotia näyttikin tyttölapsen silmissä! Vastakohtana lomassa tulee lukuja, joissa kerrotaan Neuvostoliittoon jääneiden läheisten elämästä. Sellainen siirtyminen normaaliperhe-elämästä kärsimyksiin ja vastoinkäymisiin ja takaisin alussa vähän hämmentää, mutta mitä pitemmälle lukee, sitä vähemmän se häiritsee. Päinvastoin lukija alkaa vertaamaan elämää molemmin puolin rajaa ja jos vielä tietää asioista, joista kirja kertoo, niin ihan vaistomaisesti alkaa sovittaa tarinaa oman perheen ja omien läheisten kohtaloon. Tällaisia tarinoita löytyisi varmasti monta, se on hyvin tyypillinen ja samalla hyvin yksilöllinen, yksi monien joukossa ja silti hyvin omaperäinen.

Loppuluvuissa kirjoittajan ajatukset maahanmuutosta herättävät vastakaikua nykylukijassa. Hän kirjoittaa: "Tulijoille oli iskostunut sanonta: 'Maassa maan tavalla tai maasta pois.' Toinen itselle asetettu velvoite oli, että kaikki työkykyiset ansaitsevat itse toimeentulonsa." Se on kuin evästys nykyisille maahanmuuttajille. Minä toivonkin, että kirjalle löytyisi paikka usean lukijan kirjahyllyltä.

Izabella Sihvola

Onnistunut matka Petroskoihin

Petroskoissa kävi tutustumis- ja opintomatkalla 29 opiskelijan ryhmä Tampereen yliopistolta. He opiskelevat sosiaalipolitiikkaa ja sosiaalityötä. Opiskelijat olivat itse matkan alullepanijoita.

"Heidän opintoihinsa kuuluu tutustuminen sosiaalisiin kysymyksiin jossakin vieraassa maassa. Opiskelijat halusivat nyt kohdistaa matkan Venäjälle ja pyysivät minulta yhteyksiä", matkanvetäjä, Tampereen yliopiston sosiaalipolitiikan ja sosiaalityön laitoksen johtaja Pertti Koistinen kertoo.

"Matka oli erittäin onnistunut ja liikuttavakin. Matkalle lähteneet opiskelijat olivat motivoituneita ja ohjelmaa Petroskoissa oli riittämiin. Isännät olivat paneutuneet huolella vierailuumme", Koistinen kehuu.

Vanhusten palvelutalolla erikoinen syntyhistoria

Vierailun ohjelmaan kuuluivat vierailut vanhusten palvelutalossa ja päiväkodissa.

Vierailun isäntä, palvelutalon johtava lääkäri Gennadi Frilund esitteli suomalaisille opiskelijoille vanhusten hoidon tilannetta Petroskoissa sekä tämän laitoksen syntyhistoriaa ja toimintaa.

Petroskoin vanhusten palvelutalon perustamisvaiheessa Suomen sosiaali- ja terveysministeriö oli näyttävästi mukana. Itse asiassa palvelutaloa ruvettiin pyörittämään suomalaisilla rahoilla. Suomen sosiaali- ja terveysministeriö suuntasi nämä varat inkeriläisille. Suomalaisten johtava toiminta-ajatus oli, että inkeriläiset haluttiin pitää omilla seuduillaan ja sitä kautta hillitä näiden Suomeen hakeutumista.

Palvelutalon johtava lääkäri kutsui suomalaisia opiskelijoita tulevaisuudessa Petroskoihin harjoittelijoiksi.

"Vierailu lastenkodissa oli liikuttavin"

Vanhusten palvelutalon jälkeen suomalaisten opiskelijoiden ryhmä kävi Petroskoin kaupungin laidalla, teollisuusalueen tuntumassa sijaitsevassa lastenkodissa. "Siellä meidät ottivat vastaan laitoksen varajohtaja ja lapset. Tutustuimme laitoksen toimintaan ja meidän opiskelijat luovuttivat Tampereen yliopiston henkilökunnan lahjoittamia vaatteita ja leluja. Tämä vierailun kohde oli matkan liikuttavin. Varmaan sekä lasten vuoksi että myöskin siksi, että siellä tuntui olevan hyvä järjestys ja henki", Pertti Koistinen sanoo.

Apua osaamispulaan

Pertti Koistinen aikoo kirjoittaa vielä oikean matkakertomuksen Petroskoin vierailun kokemuksista. "Tämä matka innosti moniakin opiskelijoita sekä venäjän kielen opintoihin että mahdollisesti hakeutumaan työharjoitteluun Petroskoihin", Koistinen kertoo.

Hänen mukaansa Petroskoissa on havaittavissa sosiaalityön taidoista ja taitajista huutava pula. "Petroskoin kaupungin edustajat esittivät moneen kertaan toiveensa siitä, että suomalaiset toisivat heille osaamistaan. Yksi syy osaamispulaan on koulutuksen puute. Toinen syy on se, että sosiaalialan heikkojen palkkojen vuoksi nekin, jotka saavat koulutuksen, eivät hae alalle töihin".

"Esimerkiksi Petroskoin opettajaopistosta valmistuneista sosiaalityöntekijöistä ei yksikään hakeutunut vanhainkotiin, jossa työntekijöiden palkat ovat kuulemma alhaisempia kuin työttömyysturva, joka sekään ei ole hääppöinen", Pertti Koistinen tietää.

Pelastusrengas porukasta tipahtaneille

"Suomessa on historiallisesti jonkinlainen muisti siitä, että me ollaan yhdessä Venäjän kanssa", professori miettii. Hänen mukaansa Suomi ja Venäjän Karjala voisivat tehdä aktiivisempaa yhteistyötä työttömien ja vähäosaisten hyväksi.

"Vähäosaisten ja työttömien ongelma on todella vakava. Venäjän rakennemuutos aiheuttaa sen, että osa porukasta tipahtaa. Työmarkkinat ovat kilpailukenttä, se on kovaa peliä. Osa ihmisistä häviää, tai sitten hei[illegible] tuu. Sitä varten hy[illegible] luotu toimivia järjeste[illegible] ihmisiä. Jos tällainen [illegible] porukasta tipahtanei[illegible] köyhiksi", Koistinen [illegible]

Hän toteaa, että [illegible] turvajärjestelmä ei o[illegible] nyt. "Nyky-Venäjän [illegible] että tulee yhä lisää k[illegible] osalta köyhyys jää lo[illegible]

Sotavankina Suomeen

Kun lehtien palstoilla nousi inkeriläisvastainen kohu, seuraavana päivänä toimitukseemme soitti yksi paluumuuttajista, hän halusi tulla kertomaan oman tarinansa ja tuomaan näkökulman, jota ei ole esitetty lehdissä.

Valkeasaarelai[illegible] näyttää Inkerin kar[illegible] kotikylänsä Myllykylä[illegible]

Einari Kuutti on syntynyt Valkeasaaren Myllykylässä, aivan Suomen rajan tuntumassa vuonna 1936, hänen isänsä oli kotoisin Lempaalasta. Sodan alettua venäläiset eivät ehtineet evakuoida kylää. Einarin tädin kertoman mukaan monet suomalaiset Siestarjoelta ja Revonnokasta koottiin rautatielaiturille, mutta ei ehditty kuljettaa pois, myöhemmin näiden miesten ruumiit nähtiin Olginon lähellä olevassa metsässä, heidät oli ammuttu, muttei edes ehditty haudata. Pikkupoikana Einari äitinsä Olgan kanssa joutui sotavangiksi Suomeen. Hänellä on säilynyt arkistosta kopioitu Keskitysleirissä olevan henkilökortti. Toukokuussa 1942 hänen äitinsä siirrettiin leiriltä töihin myöhemmin heitä kohdeltiin samalla tavalla kuin muutakin inkeriläistä siirtoväkeä [illegible] vostoliittoon sodan jälkeen [illegible] kun Suomessa sodan [illegible] inkeriläistä ja valtaosa [illegible] toivathan he merkittäv[illegible] men sodanaikaiseen [illegible] palkkaakin. Jos näistä [illegible] verot ja eläkemaksut [illegible] olleet käyttämättöminä [illegible] hän niiden kasvaa kork[illegible] la voisi perustaa rahas[illegible] saa eläkettä eläkeikäisille [illegible] Emmehän me tänne ker[illegible] rostaa eläkeikäinen Ei[illegible]

Elsa Sovon muistolle

Inkeriläismummo Elsa Sovo saatettiin viimeiselle matkalleen Pyhärannan kirkkomaahan joulukuun 29. päivänä 2001. Vuonna 1957 sinne on myös haudattu inkeriläisten viimeinen pappi S. J. Laurikkala, joka toimi Inkerissä vuosina 1909–37.

Elsa, omaa sukuaan Kemppi, syntyi 17.1.1013 Skuoritsassa lnkerissä. Hän kuoli lyhyen sairauden jälkeen Vakka-Suomen sairaalassa joulukuun 20. päivänä vajaa kuukausi ennen 89-vuotispäiväänsä. Viimeiset viisi suotta hän eli nuoremman tyttärensä luona Pyhärannan Ihodessa.

Elsa Kemppi kävi Skuoritsassa suomenkielistä koulua ja rippikoulua sekä valmistui ompelijan ammattiin. Vuonna 1938 hän solmi avioliiton Toivo Sovon kanssa. Sodan aikana hän joutui evakkotaipaleelle Suomeen Hämeenlinnaan. Mukana oli tällöin jo vanhempi tytär. Sodan jalkeen he joutuivat muiden heimolaistensa kanssa karkotukseen eri puolelle Venäjää mm. Pihkovan seudulle ja Viron Viljandiin, jossa syntyi nuorempi tytär.

Päästyään jälleen kotiseudulle Elsa oli kolhoosin lypsäjänä. Eläkkeelle hän pääsi vuonna 1968. Oma koti ja erityisesti sen puutarha oli Elsan silmäterä. Kaiken aikaa hän piti yllä suomen kieltä ja kulttuuria lukemalla ja kuuntelemalla radiota. Oma seurakunta nuoruudessa ja jälleen vanhuudessa oli rakas paikka. Skuoritsassa kirkkokansaa palvelee parakkikirkko, mutta vanhan kivikirkon kunnostus on alkanut.

Lasten muutettua paluumuuttajina Suomeen ja puolison kuoleman jälkeen oli hänenkin muuttonsa jälleen Suomeen pakon sanelema. Koti-ikävää lievensi hänen sanojensa mukaan se, että yötaivaalla vilkkui sama iltatähti kuin kotona.

Elsa Sovo omasi vankan luterilaisen uskon. Jumalaan turvautuen hän kulki koko elämänsä, joka on kuin murheellinen kertomus koko inkeriläisväestön kohtalosta. Vainajan siunasi raumalainen emerituskirkkoherra Aulis Karén, jolle Inkerin kirkko on tullut tutuksi. Vainajaa jäivät kaipaamaan lähinnä kaksi tytärtä, kolme lastenlasta ja kaksi lastenlastenlasta.

Pirkko Perävainio

(Kirjoittaja tutustui Elsa Sovoon kymmenisen vuotta sitten, jolloin hänen tyttärenpoikansa oli oppimassa suomea kirjoittajan kotona Laitilassa.)

Kävimme vieraissa

(Jatkoa sivulta 9)

muita juhlia tai yhteisiä tapahtumia odotettavissa? Olisi toivottavaa että kaikissa inkeriläisissä lehdissä olisi ajankohtainen tapahtumakalenteri. Se voi syntyä vain jos järjestäjät ilmoittavat päätöksistään toinen toisilleen ja lehdille.

Keskustelun aikana moni käytti sanavuoroa. Me Ruotsista tulleet vieraat kerroimme meidän Ukko-kerhojen toiminnasta ja suosittelimme toisia matkimaan meitä. Jo keskustelun aikana totesimme että tällaiset tapaamiset ja ajatusten vaihtamiset ovat virkistäviä ja hyödyllisiä.

Ruotsista tulleen ryhmän puolesta haluan lopuksi kiittää kaikkia osallistujia ja myös vieraanvaraisuudesta.

Armas Paakkonen

Tapahtumakalenteri

KOKOUSKUTSU
Suomen Inkeri-liitto ry:n
sääntömääräinen kevätkokous pidetään
17.03.2002 klo 14.00
Inkerikodissa Käpylänkuja 1
00610 HELSINKI
Käsitellään sääntöjen 12 §:ssä määrätyt asiat.
Hallitus

Helsingin seudun Inkeri-seura ry
24.3 klo14.00 – kuukausikokous.
Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki
Inkerikuoro
Inkerikuoron ja Viipurin Lauluveikkojen yhteinen kevätkosertti pidetään 21.4.2002 Johanneksen seurakunnan seurakuntasalissa klo 14
Korkeavuorenkadulla 10, 2. kerros.
Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45–18.30 Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Inkerikeskus ry
Inkerikeskus ry:n sääntömääräinen kevätkokous pidetään
tiistaina 26.03.2002 klo 18.00
Inkerikeskuksen tiloissa
Inkerikeskus ry:n hallitus

26.03 klo 13.00 Inna Gaimakova luennoi suomalaisesta kirjallisuudesta.
06.04 klo 15.00 laulaja ***Arvi Kemppi*** viettää taiteilijauran 50-vuotisjuhlaa
27.04 klo 14.00 vietetään kansainvälistä veteraanipäivää.
12.05 klo 14.00 Äitienpäivän juhla. Esiintyvät lapset.
28.05 klo 13.00 Filosofian tohtori Toivo Flink luennoi inkeriläisyydestä tänään.

Seukot Inkerikodissa vuonna 2002
14.3. ja 11.4. klo 13. Tervetuloa!
Huhtikuussa suunnitellaan myös toukokuista kevätretkeä.
Tiedustelut Pirkko Huurto,
puh. 09-783 391.

Lahden seudun Inkeri-seura ry
08.04 klo 18-20 – Huhtikuun kokous,
13.05 klo 18-20 – Toukokuun kokous,
Kaikki tilaisuudet SRK:ssa

Turun seudun Inkeri-seura ry
01.04 – Pääsiäisjuhla
19.05 – Helluntaijuhla
29.09 – Syyskokous Mikkelinpäivänjuhla
02.11 – Pyhäinpäivän kunniakäynti Turun hautausmaalla Inkeriläisten muistomerkillä
26.12 – Joulujuhla
Kaikki tilaisuudet pidetään Kupittan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4, kello 14.00
kummitoimikunta
Kevään matkat Inkeriin:
Huhtikuussa – Pietari, P. Marian kirkon vihkiäiset, pv avoin.
24.–27.5 – Inkerinmaa ja Pietari.
Keväällä myös Viipurinmatkoja.
Soittele – Marja-Liisa Salminen,
puh. 02-258 1621 tai 050-363 4231
e-mail: mlsalminen@luukku.com
Postiosoite: Kaistarranta 16, 20900 Turku

Inkeriläisten kesäjuhlat 2002
Tampereella 13.–14.7.2002
Tullikamarin kulttuurikeskusessa
Tullikamarinaukio 2 Tampere
Taidenäyttely ja seminaari
12–31.7.2002
Tampereen Haiharan taidekeskuksessa.

Levitä Inkeri-tietoa.

Kirjallisuutta
Arvo Survo
Itku Inkerille, 17 €
Aapo Iho
Hietajyvä, 3,50 €
Hellin Suominen
Mooses Putron elämäkerta, 2,50 €
Ella Ojala
Pitkä kotimatka, 14 €
Pelastunut albumi, 22 €
Ensimmäinen kevät, 16 €
Aleksander Störgren
Mutkainen tie vapauteen, 10 €
Pekka Nevalainen
Inkeriläinen siirtoväki 1940-luvulla, 25 €
Pekka Nevalainen – Hannes Sihvo (toim.)
Inkeri-historia, kansa, kulttuuri, 50,50 €
Heikki Roiko-Jokela
Heikki Seppänen
Etelän tien kulkija – Vilho Helanen, 25 €
Maria Ripatti
Elämä yhden kortin varassa, 16,50 €
Saimi Tuukkanen
Elämäni helminauha 5 €
Kalavalaseuran vsk 69–70
Inkerin teillä, 11,50 €
Maria Luukan laulut ja loitsut, 6,50 €
E. Pärnänen
Antti Kivekäs I, 16,50 €
Antti Kivekäs II, 16,50 €
Mikko Savolainen
Inkerinmaa, 33,50 €
Aatu Savolainen
Suomalainen sissisodassa, 15 €
Juho Häkkinen
Siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan, 20 €
Sverigesingermanländarnas historia
24 €
Albert Pettinen
Lauluja koululaisille, 4 €
Albert Pettinen
Lauluja sekakuorolle, 6 €
Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym, 2,50 €
Lauri Santtu
Murrejuttuja, 2,50 €
Kasetteja
Arvo Survo
Omall maall, 9 €

Karttoja
Inkerin kartta
vuodelta 1933, 12 €
Inkerin uusi kartta
vuodelta 1992, 10 €
Kylä- ja tiekartta
Keski-Inkeri
vuodelta 1993, 10 €
Inkerin pöytälippu
(satiinia) + salko
marmorijalustalla 18,50 €
Inkerin pöytälippu
(polyesteriä), 6 €
Inkerin pöytälippu
(satiinia), 10 €
Adressi
surunvalitteluun, 7 €
Tilaukset Inkerikoti

Saatavana Inkerin kulttuuriseurasta
puh. 09 - 2733 225
UUTUUS: Inkerin satulipas **(Miettinen, Uusma)** 25 €
Flink, Toivo & Mäkilä, Eeva. Inkerin lasten oppikirja 7,50 €
Kalevala. Suomeksi ja Venäjäksi. Käännös A. Hiiri & E. Kiuru. 23 €
Miettinen, Helena. Kohtalontie. Kertomus inkeriläisen opettajan elämäntaipaleesta Inkerinmaalta Ruotsiin ja paluusta Neuvostoliittoon. 7.5 €
Miettinen & Joganson. Petettyjen toiveiden maa. Arator. 15 €
Monahof, Ania. Kärsimyksen pyhät kyyneleet. 13 €
Mutanen, Pekka. Vaiennetut sotilaat. 12 €
Ojala, Ella. Sananlaskuja, tarinoita ja mielleyhtymiä 10 €
E. Pärnänen. Antti Kivekäs I–II 9 €
Sava, Inkeri & Miettinen, Helena. Liljan kuva kutsuu. Tarina Neuvostoliittoon kadonneesta ja löytyneestä suvusta. 15 €
Inkeriläistä kansanmusiikkia
Röntyskät. Piirileikkilauluja Inkerinmaalta 7,5 €
Tilaukset myös puh. 050-529 0756/Tytti Piironen, faksi 1844 555 tai sähköpostitse osoitteesta mietthe@saunalahti.fi.
Kirjoja myydään myös Paperikassissa, osoite Viirintori, Klaukkala, puh. 09-879 2632.

inkeriläisten VIESTI

4/2002

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo. Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / e
1/1 sivu 250 e
½ sivu 135 e, ¼ sivu 85 e
Kuolinilmoitukset 17 e
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 e
Tilaushinta 2002
25 e kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 e/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter,
ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja fuksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili 17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎ 0405783894
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎ 0415191250
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki,
puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 5 D, 02130 Espoo
puh (09) 455 78 38

Kakku palkinnoksi

Inkerikeskuksen kahvilassa kahdeksan nuorta šakinpelaajaa söi suklaakakkua. Syynä sellaiseen poikkeustilanteeseen šakkikerhon rutiineista oli kerhon jäsenen yhdeksänvuotiaan Svetlana Sofievan kaulassa riippuva hopeamitali, jonka hän ja kaksi joukkuetoveria – Niki Tuominen ja Svetlanan vanhempi veli Aleksei Sofiev – saivat Helsingin koulujen šakkijoukkueiden mestaruuskilpailuissa 9. maaliskuuta. Aleksei aloitti šakin pelaamisen jo Moskovassa, mistä perhe muutti Suomeen. Koko perhe harrastaa šakkia ja Svetlana on niitä harvoja, joka pelasi jo kerhoon tullessaan. Šakin lisäksi hän harrastaa pianonsoittoa ja salonkitansseja, hän edistyy hyvin koulussa ja on isänsä sanojen mukaan ihan tavallinen lapsi.

Inkerikeskuksen nuorten šakkikerho on toiminut viime vuoden syyskuusta asti. Siinä on 16 lasta, nuorin on kolme- ja vanhin kolmetoistavuotias. Kerhon vapaaehtoinen vetäjä Juri Mavritchev kertoi, että lapset kerääntyvät kaksi kertaa viikossa, jolloin he harjoittelevat ja kilpailevat keskenään. Ryhmässä on paljon lahjakkaita lapsia, mutta nyt on vielä aikaista sanoa, mitä heistä kehittyy tulevaisuudessa. Jurin haaveena on, että kerholaiset voisivat mitellä voimia jonkin koulun šakinpelaajien kanssa, koska Helsingissä on hyvin vähän nuorten ja lasten šakkiturnauksia ja lapset tarvitsevat kilpailuja. Helsingissä pidettiin 28.3. – 1.4. pääsiäisturnaus, jossa kilpaillaan kolmessa ryhmässä: mestarit, aikuiset ja alle 14-vuotiaat. Inkerikeskuksen šakkikerho osallistui turnaukseen.

Izabella Sihvola

Kansikuvassa: Svetlana näyttää ylpeänä ensimmäistä mitaliaan.

Heimoaatteen puolesta

Hyvät heimoveljet ja -sisaret! Näillä sanoilla monia kertoja on aloittanut kokoukset Suomen Inkeri-liiton entinen pitkäaikainen puheenjohtajamme Keijo Korkka. Samoja sanoja käytin minäkin tervehtien Pietarissa Inkerin liiton kokousta maaliskuun alussa. Nämä sanat ovat liikuttaneet minua silloin kun kuulin ne ensimmäisen kerran, enkä tänä päivänäkään pysty niitä lausumaan arkisesti, vaan ne herättävät tunteita. Näillä sanoilla, hyvät heimoveljet ja -sisaret, haluan myöskin tuoda teille terveiset Inkeristä! Isien maalta, joka on meidän sydämissämme ja jota moni sanookin koti-Inkeriksi. Inkeri on se tekijä, joka yhdistää meitä inkerinsuomalaisia ympäri maailmaa. Suomen kieli ja suomalainen mieli sekä isien usko on aina ollut meille tärkeä. Kerroinkin kokousväelle syvästi kunnioittavan heitä siitä, että he ovat säilyttäneet suomen kielen ja kulttuurin ja jaksavat ponnistella sen hengissä olosta viisimiljoonaisessa Pietarissa. Aktiivinen Inkerin kulttuurin tunnetuksi tekijä ja kannattaja Olga Konkova kertoi kokouksessa, että heidän Pietarissa on helpompaa, kun heitä on iso joukko, heillä on mahdollisuus käyttää erilaisia lähteitä, kirjastoja ja museoita, tavata vanhoja inkeriläisiä kotikylissään, mutta miten vaikeata onkaan säilyttää suomalaista kulttuuriaan niiden inkeriläisten, jotka asuvat Siperiassa, ja kuitenkin he ponnekkaasti säilyttävät suomalaisuuttaan. Esimerkkinä siitä olivatkin Krasnojarskista ja Novosibirskista kokoukseen tulleet edustajat, jotka puhuivat erittäin hyvää suomea.

Puolestani mietin tätä asiaa ja ihmettelin niitä voimia ja intoa, jolla pieni kansa vuosisatoja pitää kiinni omasta kulttuuristaan ja tähän kansaan itsensä lukevat ihmiset haluavat olla ja pysyä suomalaisina, inkerinsuomalaisina, tietää ja muistaa omat juurensa, säilyttää ne ja siirtää tämä muisto jälkipolville. Siinä on se identiteetti, jota tutkijat hakevat ja jota on niin vaikea määritellä sanoin. Sen tuntee, sen aistii silloin kun tapaa näitä ihmisiä tällaisissa isoissa tapuhtumissa ja kesäjuhlissa. Olen toistanut jo usean kerran, että helppoa on olla suomalaisena Suomessa, sen eteen ei paljoa tarvitse tehdä, kun on olemassa valtio, joka puolustaa kansalaisiaan, maineen luovat maailmalla tunnetut taiteilijat, urheilijat ja muut julkisuuden henkilöt, tavallisen ihmisen jää vain olla kunnolla, pilaamatta tätä mainetta. Mutta kuka puolustaa inkeriläisiä, kuka sanoo sanansa meidän puolestamme? Meidän on luotettava vain itseemme ja omin käsin rakennettava ja kasattava kokoon sitä kulttuuria ja identiteettiä, joka on vielä säilynyt hajalle heitellyn ja rippeinä eri maissa asuvan kansan muistissa. Juuri siksi sanoinkin kokoukselle, että syvään kumarran näiden ihmisten edessä, jotka vaikeissa Venäjän oloissa, uskaltavat ja pystyvät puhua suomea, olla suomalaisia heidän ymmärryksensä mukaan. Ja sehän on tärkeää, mitä ihmiset ajattelevat itsestään. Joskus tuntuu siltä, että Suomessa on liian lyhyessä ajassa ja liian helposti jäänyt unhoon heimoaatteet ja heimoveljeys, kun kaikkia tännc tulevia sanotaankin venäläisiksi. Kuitenkin on muistettava näinäkin päivinä kansallisen veteraanipäivän aattona, että myös Inkerin pojat ovat antaneet oman panoksensa ja tuoneet kortensa kekoon Suomen itsenäisyyden rakentamisessa. Kunnia heille! Eläville ja kuolleille.

Toivo Tupin

Majakovskinkadulla sijaitsevan koulun juhlasali oli täynnä kokousyleisöä.

Inkerin liiton kokous Pietarissa

Pietarin keskustan Majakovskinkadulla sijaitsevan koulun sali raikui lauantaina 2. maaliskuuta, kun Inkerin liiton kokousväki aloitti äänekkäästi liittokokouksensa laulamalla Mooses Putron Nouse Inkeri -laulun. Inkerin liiton kokoukseen runsaan kolmetuhantisen jäsenmäärän puolesta tuli edustajia neljästätoista piiriosastosta Inkerinmaan kaukaisimmistakin kolkista. Vieraina kokouksessa oli edustajia kaukaisesta Siperiasta Novosibirskista ja Krasnojarskista ja lähempää Pihkovan Inkerinsuomalaisten järjestöstä sekä Suomesta. Kokouksessa huomattiin myös se, että ensimmäistä kertaa Inkerin liiton toiminnan aikana television kuvausryhmä Suomesta oli mukana ja kiinnostunut kuvaamaan tapahtumia.

Tatjana Bykova ja Inkerin kuntien vaakunoiden luonnosten luoja Vladimir Zemov Inkerin vaakunakartan luona.

Inkerin liiton puheenjohtaja Aleksanteri Kirjanen kertoi toiminnasta kahden edeltävän vuoden aikana, puheessaan hän korosti niitä vaikeuksia, joita on vanhusten talojen rakentamisen ja ylläpidon rahoittamisessa. Hän kertoi, että Inkerin liitto on liittynyt jäseneksi Edustamattomien kansojen ja kansakuntien järjestöön. Puheensa lopussa Aleksanteri Kirjanen korosti yhteistyön merkitystä ja suhteita Suomen ystävyysseurojen kanssa, ilman mitä inkerinsuomalaisten olisi vaikea nousta jaloilleen, hän kiitti avusta Suomen työ-, ope-

tus- ja ulkoministeriöitä, Pietarin Suomen konsulaattia, Suomen Pietarin instituuttia ja kaikkia yhteistyötahoja ja seuroja Suomessa, Ruotsissa, Virossa ja Venäjällä. Tuhannet kiitokset häneltä sai Ruotsin Inkeri-liitto. Aleksanteri Kirjanen päätti puheensa sanoilla: Ystävä aina ojentaa kätensä!

Kansainvälisten projektien toteuttamisesta kertoi kokouksen puheenjohtajana toiminut Inkerin liiton varapuheenjohtaja Wladimir Kokko. Puheessaan Kokko kertoi myös tilanteesta, joka on muodostunut Suomessa paluumuuttokysymyksen ympärille. Hän sanoi, että Inkerin liitto on ottanut kantaa niihin kirjoituksiin, joita lehdet julkaisee ja mitä Suomessa puhutaan. Wladimir Kokko hämmästeli, miksi Suomessa kaikkia paluumuuttajia on nimitetty inkeriläisiksi, vaikka inkeriläiset ovat vain osa Venäjältä Suomeen tulleita maahanmuuttajia. Hän korosti, että Suomen rikollisuusongelmat ovat Suomen viranomaisten asiaa, eikä perättömästi voi leimata koko kansaa. Kokko korosti, että Inkerin liiton ja Suomen valtion päämäärät ovat erilaisia. Inkerin liiton päätavoitteena on tukea suomalaisuutta ja opettaa suomea koti-Inkerissä ja paluumuutto hänen mielestään on jokaisen ihmisen oma asia, se ei kuulu Inkerin liiton viralliseen linjaan. Wladimir Kokko painotti viimeistä

Kokouksen puheenjohtajana toimi Wladimir Kokko.

vuotta toimivan Inkerin tukiprojektin tärkeyttä ja Inkerin työvoimatoimiston perustamista, jotka hänen sanojensa mukaan luovat selvästi vaihtoehdon muutolle Suomeen ja ne luovat inkerinsuomalaisille mahdollisuudet jäädä suomalaisiksi koti-Inkeriin, vaikka se onkin vaikeata.

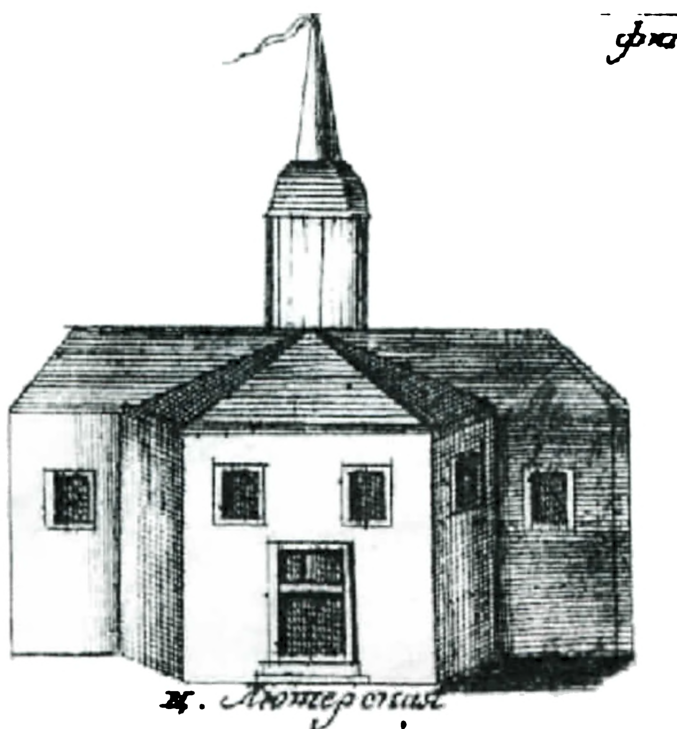
Kokouksessa käytettiin runsaasti keskustelupuheenvuoroja, joista monet olivat hyvinkin tunteleimaisia. Kokousta tervehtivät inkeriläisjärjestöjen vieraat eri puolilta Venäjää ja Suomesta.

Seuraavaksi kaudeksi Inkerin liitolle valittiin hallintoneuvosto ja puheenjohtajana jatkaa Aleksanteri Kirjanen. Kokouksen päätteeksi Pietarin Inkerin liiton kuoro esitti kauniita suomalaisia lauluja.

Toivo Tupin

Pietarin kuoro esitti suomalaisia lauluja.

Luterilainen puukirkko ruotsalainen ja suomalainen (tchuhonskaja), rakennettu v.1733 lähelle kivikirkkoa (saksalaista Pietarin ja Paavalin kirkkoa).

Marian kirkon esihistoriasta

Ruotsin vallan aika päättyi Nevan suistossa vapunpäivänä vuonna 1703 Nyenskansin eli Nevanlinnan antautumissopimukseen. Ohtajoen suussa sijainnut linnoitus hävitettiin maan tasalle ja toukokuun 16. päivänä laskettiin Jänissaarella tulevan Pietari-Paavalin linnoituksen peruskivi. Suuri Pohjansota jatkui vielä vuoteen 1721, jolloin Uudenkaupungin rauha solmittiin, mutta Inkerinmaan kohtalo oli sinetöity jo vuonna 1703, kun Venäjän tulevan uuden pääkaupungin rakentaminen alkoi. Tulevan kaupungin alueelle jäi kymmeniä suomalaiskyliä, joten alueen väestö oli suomalaisvoittoista. Nevan suiston saarilla arvioitaan asuneen noin 3000 suomalaista. Myös ruotsalaisia käsityöläisiä, virkamiehiä ja sotavankeja sekä saksalaisia tiedetään olleen kaupungissa jo sen alkuajoista lähtien. Tsaari Pietarin vaatimuksesta sinne lähetettiin väkeä myös Narvasta, Räävelistä (Tallinnasta), Viiparista ja muilta valloitetuilta alueilta. Tulevan pääkaupungin väestö oli siis kansainvälistä ja luterilaisuskoisilla oli siitä huomattava osuus. Mutta uuden linnoituksen rakennustöihin tarvittiin suuria määriä työvoimaa ja sitä tuotiin jatkuvasti raskaissa työ- ja elinolosuhteissa menehtyneiden tilalle. Näin ollen venäläisperäisen väestön osuus kasvoi vuodesta toiseen.

Ensimmäinen luterilainen kirkko

Tsaari Pietarin tiedetään suhtautuneen suopeasti luterilaisuskoisiin, olihan hän jo nuoruusvuosinaan ystävystynyt Venäjällä asuneiden saksalaisten

kanssa. Myös suomalaiset ja ruotsalaiset saivat luvan noudattaa Ruotsin vallan aikaista kirkkolakiaan ja muodostivat vuonna 1703 suomalais-ruotsalaisen seurakunnan, jossa suomalaisväestö oli enemmistönä. Tsaari oli myöntänyt seurakunnalle myös luvan kirkon rakentamiseen, mutta vähävaraisen seurakunnan oli pakko luopua tästä tarjouksesta. Seurakunnan varat riittivät vain yksinkertaisen talon vuokraamiseen.

Talo sijaitsi Millionnajakadun keskivaiheilla myöhemmin rakennettujen Talvi- ja Marmoripalatsien välimaastossa. Jo vuoden 1703 lopulla kokoonnuttiin tähän yksinkertaiseen väliaikaiseksi tarkoitettuun rukoushuoneeseen, mutta toiminta siinä jatkuikin 1730-luvulle asti, jolloin saatiin oma kirkko rakennetuksi. Kaksikielisyyden vuoksi jumalanpalvelaksia toimitettiin erikseen suomeksi ja ruotsiksi. Seurakunnan ensimmäisenä kirkkoherrana toimi Spankkovan entinen pappi Jakob Maidelin, joka oli tuotu vankina linnoitukseen. Hänen sallittiin pitää jumalanpalveluksia linnoitustöissä työskenteleville suomalaisille. Maidelin oli lahjakas saarnaaja ja tsaari vapautti hänet henkilökohtaisesti vankeudesta.

Arvokkaammat kirkkorakennukset

Kaupungin rakennussuunnitelmien makaan Nevan rantakadut vaativat kunnostusta ja niiden varsille kaavailtiin uusia kivirakennuksia. Hallitus esitti vuonna 1727 kaikille luterilaisille seurakunnille toivomuksen, että ne rakennuttaisivat uudet ja arvokkaammat kirkkorakennukset. Kirkkojen rakennuspaikoiksi tarjottiin palstoja Mujajoen (Moikan) ja Morskajakadun väliseltä alueelta, joka siihen aikaan oli vielä suurelta osaltaan asumattomatonta. Mujajoen rannat olivat matalia ja soistuneita, vitsikkoa kasvavaa rämeikköä. Nevan ja Mujajoen välisellä alueella tiedetään kuitenkin olleen suomalaisten kalastajien mökkejä ja kauppapaikan. Myöhemmin sinne muodostui myös saksalaista asutusta.

Oma kirkkorakennus valmistui entisen Toksovan kirkkoherran Gustaf Levanuksen ollessa Pietarin suomalais-ruotsalaisen seurakunnan kirkkoherrana. Hänet asetettiin virkaansa 2 p. helmikuuta v. 1733. Hänet tunnettiin lahjakkaana ja tarmokkaana kirkkoherrana, joka nautti seurakuntalaistensa luottamusta. Hän puhui sujuvasti ja vapaasti suomea, ruotsia ja venäjää. Levanuksella katsottiin olevan uuteen toimeensa tarvittavat hyvät edellytykset.

Kirkolliskokouksessa hyväksytyssä pöytäkirjassa "alamaisimmasti anottiin v. 1730 valtaistuimelle noussutta keisarinna Anna Ivanovnaa luovuttamaan soveliaan paikan tulevan kirkon hyväksi". Anomus sai korkeimman hyväksymisen ja keisarinnan määräys pantiin nopeasti täytäntöön. Suomalais-ruotsalaiselle seurakunnalle luovutettiin maapalsta Suuren Tallinkadun ja Pienen Tallinkadun välillä, rajoittuen toisella puolella saksalaisten omistamaan kirkkokartanoon ja toisella puolella entisiin keisarillisiin tallirakennuksiin. Keisarinna avusti seurakuntalaisia myös 500 ruplan rahalahjoituksella. Avustuksia saatiin muistakin kaupangeista. Riiasta, Räävelistä ja Narvasta saatiin yhteensä 200 ruplaa.

Pyhän Annan kirkon vihkiminen

Kirkon vihkiminen tapahtui 19. päivänä toukokuuta 1734 ja se nimitettiin Pyhän Annan kirkoksi muistoksi keisarinnan osoittamasta suosiosta. Kirkko oli erityisluvalla rakennettu puusta, sillä palo-

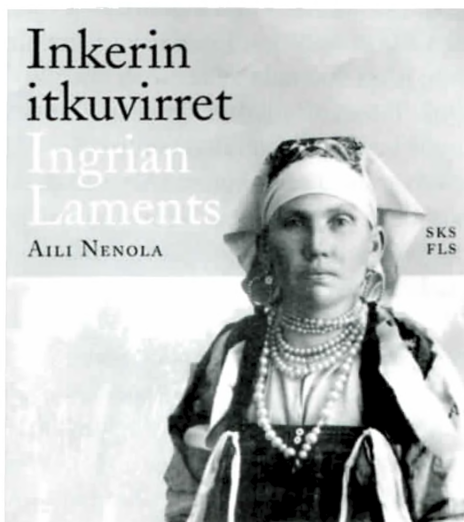
(Jatkuu 14. sivulle)

Inkerin itkut

Kalevalan päivänä ilmestyi Aili Nenolan toimittama ja Suomalaisen Kirjallisuuden seuran julkaisema teos Inkerin itkuvirret. Kirja on ollut tekeillä kolmisenkymmentä vuotta, mutta hyvää kannattaa odottaa. Mahtavan kirjan kansien väliin mahtuu yli 600 Inkeristä kerättyä itkua, joista osa on peräisin 1800-luvulta, toiset myöhempää perua. Itkuperinnettä talteen ottamassa on ollut mm. petroskoilainen Eino Kiuru. Kokoelma on eräänlainen Inkerin itkuvirsien testamentti tuleville sukupolville. Elävää itkuperinnettä ei Inkerissä enää – toisin kuin Karjalassa – ole. Uusia inkeriläisiä itkuja ei siis enää tule.

Tervehdyksen Karjalasta toi tutkija Eino Kiuru, joka on myös luovuttanut kirjaan materiaalia.

Kolmenkymmenen vuoden työn tuloksena ilmestyneen kirjan kansi näyttää tällaiselta.

Eduskunnan puhemies Riitta Uosukainen kunnioitti läsnäolollaan kirjan julkistamistilaisuutta ja kohotti maljan Aili Nenolan pitkän työn kunniaksi. Herkkänä karjalaisnaisena Uosukaisen poskilla vierivät kyyneleet tilaisuuden teemaan kauniisti sopien. Eikä puhemies ollut ainut itkijä. Myös itkujen keruutyössä mukana olleet kollegat liikuttuivat muistellessaan kenttätyön kokemuksia.

Eduskunnan puhemies Riitta Uosukainen kohotti maljan Aili Nenolan pitkän työn kunniaksi.

Helena Miettinen

Juho HÄKKINEN:

Siihen maahan jonka minä sinulle osoitan

Kustantaja: Terttu Pihlajamaa Förlag, Ruotsi. Puh. +46 (0)8 7441482.

Vuonna 1999 ilmestyi yllä mainittu Häkkisen kirja, jossa hän kertoo omasta elämästään Inkerissä, Neuvostoliitossa, Suomessa ja Ruotsissa. Todella vaihtelevaa elämää. Ei taida olla kovin monta jotka vietiin jalkaraudoisa rajan yli Suomesta Neuvostoliittoon niinkin myöhään kuin 1948 ja joiden elämä kuitenkin päättyy rauhallisessa Ruotsissa.

Vuonna 2002 ilmestyi kirjalle jatkoa ja sai yksinkertaisesti nimen Siihen maahan II. Tässä hän vanhuksena katselee elämäänsä. Hän etsii vastauksia kysymyksilleen oikeasta ja väärästä uskonopista, oikeasta ja väärästä uskosta. Välillä hän on omantunnontuskissa ja sielunhädässä. Lopulta hänen usko Luojaan tuo rauhan.

Armas Paakkonen

Armas Hiiri

Venäjäksi hänen virallinen nimi on Armas Mishin mutta ilmenee myös kirjailijanimenä Oleg Mishin. Syntynyt 1935 Pieni Autio-nimisessä kylässä Inkerissä. Sotavuosina perhe oli karkotettu Siperiaan. Hän elää nykyään Petroskoissa, Venäjän Karjalassa. Kirjoittaa sekä suomeksi että venäjäksi. Hiiri on julkaissut liki parikymmentä runokirjaa. Hänen runojaan on tullut sävelletyksi Venäjällä. Hiiri tunnetaan myös suomenkielisten runoteosten venäjäntäjänä. 1999 ilmestyi Petroskoissa uusi kaksikielinen Kalevalan käännös. Hiiri vastasi yhdessä Eino Kiurun kanssa käännöstyöstä. Vuonna 2000 ilmestyi häneltä suomenkielinen Sillä aikaa kun siivet kasvavat -niminen runokokoelma josta alla olevat otteet. Hiiren suknlaisia asuu Boråsissa ja länsiruotsissa.

SUOMEN KIELI

Kotimailla, mailla Inkerin,
soi se minullekin suloisesti.
Sydämessäin sanoin ihanin
säilyi se ja halla-ajan kesti.

Suomen kieli, sinä yhä tuot
minun muistiini ne kylät vanhat,
rantalepiköt ja lakkasuot,
kalmismaiden kuuset mustat, vankat.

Aika tuleva ja menneisyys
yhdistyvät sanoissa ja soivat.
Niissä kevät rientää, hiipii syys-
sanat iloitsevat, vaikeroivat.

Tutut sanat kimaltelevat
kastepisaroina lehvistöissä,
hopealle kilahtelevat,
että onnistuisin riimitöissä.

Kiehtoo kielen taikuus, ikuisuus,
läpi vuosien se antaa kättä.
Kumpuileva kotikaukaisuus
haastaa minut matkaan viipymättä.

Minulle on suomi kotimaa,
jota palautan pitkät ajat.
Laajentuu ja vahvistuu sen rajat,
Eikä ole maata kauniimpaa.

UUTISIA INKERISTÄ

Inkeritupa mukana päihde-ehkäisyssä

Suomalaisissa lehdissä mainitaan melko usein, että "inkeriläiset" (näin lehtimiehet sanovat kaikkia Suomessa paluumuuttaja-statuksella tulleita entisen Neuvostoliiton alueelta) joutuvat pääkaupungin seudulla usein huumeliigoihin tai itse tulevat huumeiden käytöstä riippuvaisiksi. Joka tapauksessa ongelma on olemassa ja joskus sen juuret ovat lähtömaassa. Sen todistaa myös Taaitsan Inkerituvan puheenjohtaja Slava Väisänen kertoen neljän nuorukaisen kuolleen huumeenkäyttöön viime vuonna.

Inkeritupa on päässyt yhteistyöhön Helsingin päihde-ehkäisykeskuksen kanssa ja Taaitsa valittiin koepaikkakunnaksi isohkossa suomalais-venäläisessä huume-ehkäisyhankkeessa (projektipäällikkö Marja Heinonen), jonka puitteissa toimivat paikallisviranomaiset, sosiaalivirastot ja kansalaisjärjestöt. 21. – 25. tammikuuta Taaitsassa käsiteltiin tämän vuoden suunnitelmia yhteisessä seminaarissa.

Tukiprojektin viimeinen vuosi alussa

Vuonna 1999 alkanut Inkerinsuomalaisten tukiprojekti (projektipäällikkö Sointu Häkkinen) päättyy tämän vuoden lopulla. Projektin viimeisen vuoden Inkeriä koskevat toimintasuunnitelmat olivat 5. ja 28. helmikuuta pidettyjen projektiryhmän kokousten keskenäisenä teemana. Päätettiin, että tänä vuonna pääosin panostetaan kolmeen asiaan: matkailualan koulutukseen Hatsinassa, yrittäjähautomon kehittämiseen sekä tiedotustoiminnan koulutukseen. Vuoden vakavalta haasteelta näyttää myös Hatsinan monitoimikeskuksen ja inkeriläistyövoimatoimiston taloudellinen selviytyminen tukiprojektin päätyttyä.

Inkeri-näyttely Pushkinissa

Pushkinin (Saaren) kaupungin seutumuseossa avattiin 3. helmikuuta IL:n Venjoen osaston (pj Antti Pyykkönen) avulla valmistettu Inkeri-näyttely. Avajaisissa lauloi liittomme Kolppinon osaston inkeriläiskuoro Helmi.

Paikannimistöseminaari Tusinassa

22 kiinnostunutta tuli Aleksei Krjukovin pitämään paikannimistöseminaariin, joka pidettiin 8. helmikuuta IL:n Tusinan osastossa (pj Marina Iljina). Aleksei kertoi Liissilän seurakunnan kylien nimistä, joista suurin osa kokoontuneista oli syntyisin. Mielenkiintoinen seminaari pääsi paikalliseen tv-ohjelmaan.

Korkeat vieraat

Suomen työministeriön kansliapäällikkö Markku Wallinin johtama valtuuskunta vieraili 11. ja 12. helmikuuta Pietarissa. Mukana olivat osastonjohtaja Mervi Virtanen, Inkerinsuomalaisten tukiprojektin projektipäällikkö Sointu Häkkinen ja Ete-

lä-Savon TE-keskuksen työvoimaosaston johtaja Markku Turkia. 11.helmikuuta valtuuskunta kävi Inkerin Liiton työllistämiskeskuksessa ja seuraavana päivänä Liteinin vanhusten palvelutalossa sekä Hatsinan suomalaisessa monitoimikeskuksessa. Neuvotteluissa keskusteltiin pääosin Inkerinsuomalaisten tukiprojektin menosta ja sen näköaloista. Näin korkeatasoinen työministeriön viranomainen kävi perehtymässä inkeriläisasioihin ensimmäistä kertaa.

Anneli Asplund luennoi kansanrunoudesta

Suomalaisen kirjallisuuden seuran musiikkiarkiston johtaja Anneli Asplund kävi Inkerissä keräämässä inkerinsuomalaisten kansanmusiikkia vuosina 1990 ja 1991 sekä luennoimassa Inkerin Liitossa 1998. Viimeinen vierailu innosti häntä niin, että Asplundista on tullut meille hyvä yhteistyökumppani.

16. helmikuuta Anneli Asplund luennoi IL:n kutsumana Pietarin ja Paavalin linnoituksessa kalevalaisten runoperinteestä Inkerinmaalla. Luennoissaan Asplund käyttää vanhoja äänitteitä, mutta osaa myös itse loistavasti esittää kansanlauluja. Tälläkin kertaa häntä myötäilivät Hilja Fedotova Röntyskästä, Pietarin kuoron kuorolaiset ja IL:n musiikkikerhojen vetäjät. Tunnetun folkloristin käynti Pietarissa on onnistunut Alina Otin järjestelypuuhien ansiosta.

Kerhotoiminta suomi-kouluksi

26. helmikuuta Pietarissa pidettiin kokous, jossa Inkerin Liitto julisti perustavansa Pietarin inkerinsuomalaisten suomi-koulun. Inkerin Liitolla on siihen kaikki edellytykset: kehittynyt kerhotoiminta, paljon opiskelevia lapsia ja nuoria, kokeneita opettajia, valmiit opetussuunnitelmat sekä sopimus tiloista Vozrozhdenijesäätiön kanssa. Koulussa on neljä ryhmää (luokkaa) se tulee toimimaan viikonloppuisin. Osittain sen toimintaa rahoittaa IL, osittain työtä tehdään vapaaehtoisesti, osan kustannuksista maksavat vanhemmat. Inkerin Liitto uskoo yhteistyökumppaneiden tukeen ja rupeaa hakemaan lisärahoitusta myös Suomen opetusministeriöltä. Kokoukseen, jonka puheenjohtajana toimi Aleksanteri Kirjanen, osallistuivat mm. konsuli Juha Virtanen, Inkerikeskuksen pj Erkki Jokinen ja Pietarin kuvernöörin neuvonantaja Alla Dydymova.

HYVÄ TIETÄÄ

Maailmassa Suomen ulkopuolella toimii noin 300 suomi-koulua. Niiden tavoite on säilyttää suomenkieli ulkosuomalaisten lapsilla. Koulut ovat joko yksityisiä tai suomalaisyhteisöjen perustamia, eivätkä ne saa kuntien rahoitusta. Suomen opetusministeriö tukee suomi-koulujen toimintaa tietyllä määrärahalla.

Pellinen jatkaa puheenjohtajana

27. helmikuuta IL:n Pietarin osaston vuosikokouksessa Eero Pellinen valittiin uudestaan puheenjohtajaksi seuraavalle kahden vuoden vaalikaudelle. Pellinen on johtanut liiton suurinta paikallisjärjestöä jo 10 vuotta. Viime vuonna IL:n jäsenmaksunsa Pietarissa on maksanut noin 1 600 ihmistä.

Wladimir Kokko
4. maaliskuuta 2002, Pietari

Kansainvälistä naistenpäivää juhlittiin kansainvälisesti

Kaikille paluumuuttajille hyvin läheistä juhlaa – Kansainvälistä naistenpäivää – juhlitaan kahdeksantena maaliskuuta, varhaiskeväällä, kun luonto alkaa herätä talven jälkeen. Monille sen poliittinen tarkoitus on jäänyt taka-alalle ja päivää juhlitaan kevään ensimmäisenä juhlana, onnitellaan naisia ja pidetään hauskaa.

Inkerikeskuksessa pidettävä juhla yhdisti idean ja hauskanpidon: ideaa edusti kansainvälisyys ja hauskanpidosta pitivät huolta kaikki juhlaan kerääntyneet. Oli esiintymisiä, yhteislauluja, tansseja hanurin tahdissa ja kahvipöytä.

Pienen konsertin aloitti kansainvälinen naiskvartetti Sateenkaari: Fatima Ousman Nigeriasta, Arulmoli Sivapalan Sri-Lankasta, Viola Pekkanen, paluumuuttaja Itä-Karjalasta, joka nykyään asuu Suomessa sekä puoleksi suomalainen, puoleksi kreikkalainen Meri-Sofia Lakopoulos. Kansallispukuihin puettuina naiset esittivät yhdessä kaikkien neljän osanottajan kotimaiden kansanlauluja. Mutta jos yleisö piti sitä erikoisena esityksenä, niin nigerialaisen laulu-

Kansainvälinen naiskvartetti Sateenkaari (ylhäällä) ja nigerialainen laulu- ja tanssiyhtie (alhaalla) omine värikkäine pukuineen olivat mitä erikoisempaa kuunneltavaa ja myös katsottavaa. He saivatkin yleisön lämpiman vastaanoton.

Folkloreyhtyma Tuulistullaa on osallistunut moniin tapahtumiin.

ja tanssiyhtyeen esitys erottui sitäkin enemmän siitä, mitä Inkerikeskuksen seinien sisällä oli tähän asti kuultu. Fatima Ousumanin ja Abudou Niangin tanssi jota säestivät Janko Manneh ja Bakary Barrow rumpuja soittaen ja laulaen sai yleisöltä erittäin lämpimän vastaanoton.

Rauhallisempaa musiikkia kuultiin bulgarialaiselta Emanoil Petkovilta, joka lauloi ja säesti itseään pianolla, ja suomalaiselta romaanitriolta. Trion osanottajat sanoivat ennen esiintymistään, että he ovat omistaneet elämänsä Jeesukselle ja kertoivat, että he ovat käyneet Baltian maissa auttamassa huono-osaisia. Matkojen aikana he kävivät orpokodeissa sekä poika- ja tyttökodeissa ja veivät sinne avustusta. Romaanien esittämät hengelliset laulut varroasti löysivät tiensä kuulijoiden sydämiin.

Ja tietysti konserttiin osallistuivat Inkerikeskuksen senioritanssijanaiset Elvira-ryhmästä ja erinomainen folkloreyhtye Tuulistullaa, jonka solisti Arvi Kemppi vietti kuudentena huhtikuuta Inkerikeskuksen tiloissa taiteilijauransa 50-vuotisjuhlaa.

Kevättunnelma vallitsi salissa perjantai-iltana kahdeksantena maaliskuuta ja kun maanantaiaamuna lähestyin työpaikkaani kuulin ensimmäisen kottaraisenlaulun tänä keväänä. Kevät on tullut!

Izabella Sihvola

Romaanitrio esitti hengellisisä lauluja.

Marian kirkon esihistoriasta

(Jatkoa 9. sivulta)

vaaran vuoksi kaupunkiin oli lupa rakentaa vain kivirakennuksia. Rakennus oli ristikirkon muotoinen, kummankin puoliskon pituusmitta oli 14 syltä (noin 30m). Temppelin keskiosa oli korotettu tomiksi, jonka sivuissa oli ikkunoita. Kirkon irtaimisto oli yksinkertainen. Alttarina toimi tavallinen pöytä, vasta 10 vuoden kuluttua saatiin kirkkoon alttari.

Kun kirkko valmistui, rakennettiin samana kesänä pienempi puurakennus kirkkoherralle asunnoksi sekä vinttikaivo. Suurin osa tontista oli luovutettu kirkkoherralle puutarhuksi. Niin kirkko kuin pappilakin muistuttivat pienen maalaisseurakunnan vaatimattomia rakennuksia.

Seurakunnasta tuli suomalainen

Vuonna 1745 ruotsalaiset erosivat yhteisestä seurakunnasta. Tästä oli seurauksena kirkkotontin jako v. 1751 kahteen yhtä suureen ja samansuuntaiseen osaan siten, "että omistusoikeus Suuren Tallinkadun puoleiselle maalle annettiin lopullisesti ja ainaisiksi ajoiksi suomalaiselle seurakunnalle".

Ruotsalainen seurakunta rakennutti v. 1769 kivikirkon ja entinen yhteinen puukirkko jäi suomalaisen seurakunnan käyttöön. Kirkon puurakennus oli kuitenkin vuosisadan loppussa jo niin huonokuntoinen ja ränsistynyt, että uuden kivikirkon rakentaminen tuli ajankohtaiseksi.

Marian kirkon peruskivi muurattiin v. 1803 ja se vihittiin käyttöön v. 1805. Rakennus oli seurakunnallisessa käytössä yli 130 vuotta kunnes se otettiin seurakunnalta pois v.1938. Marian kirkon historia on huomattava osa Inkerin kansan kärsimyshistoriaa ja se ansaitsisi nähdäksemme perusteellisempaa tutkimusta.

Lilja Kuivanen

Artikkelissa on tietolähteenä käytetty Felix Relanderin kirjoituksia Pietarin suomalais-ruotsalaisesta seurakunnasta 1703-1745 ja 1745-1755 (SKKV 1913-1914) ja venäjänkielisiä historiallisia teoksia. Puukirkon kuva on G. Bogdanovin teoksesta S-Petersburgin historiallinen, maantieteellinen ja topograafinen kuvailu sen perustamisesta v. 1703 vuoteen 1751.

Viime lehdessämme julkaistussa Saara Peltolan kirjan **Aleksanterinkatu 1** -kirjan esittelyssä puuttuivat yhteystiedot.

Kirjasta kiinnostuneille ilmoitamme, että kirjoittajaan voi ottaa yhteyttä osoitteeseen:

Saara Peltola
Vehkatie 18 A
04400 Järvenpää
☎(09-289279)
e:mail: jj.peltola@kolumbus.fi

Tapahtumakalenteri

Inkerikuoro
Inkerikuoron ja Viipurin Lauluveikkojen yhteinen kevätkosertti pidetään 21.4.2002 Johanneksen seurakunnan seurakuntasalissa klo 14 *Korkeavuorenkadulla 10, 2. kerros.*
Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45-18.30 Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Inkerikeskus ry
27.04 klo 14.00 vietetään kansainvälistä veteraanipäivää.
12.05 klo 14.00 Äitienpäivän juhla. Esiintyvät lapset.
28.05 klo 13.00 Filosofian tohtori Toivo Flink luennoi inkeriläisyydestä tänään.

Seukot Inkerikodissa vuonna 2002
11.04 klo 13.00. Huhtikuussa suunnitellaan tuokokuista kevätretkeä. Tervetuloa!
Tiedustelut Pirkko Huurto,
puh. 09-783 391

Lahden seudun Inkeri-seura ry
13.05 klo 18-20 - Toukokuun kokous.
Kaikki tilaisuudet SRK:ssa

Turun seudun Inkeri-seura ry
19.05 - Helluntaijuhla
29.09 - Syyskokous
Mikkelinpäivänjuhla
02.11 - Pyhäinpäivän kunniakäynti Turun hautausmaalla Inkeriläisten muistomerkillä
26.12 - Joulujuhla
Kaikki tilaisuudet pidetään Kupittaan seurakuntakodissa, Sikkalankatu 4, kello 14.00

Kummitoimikunta
Kevään matkat Inkeriin:
Huhtikuussa - Pietari, P. Marian kirkon vihkiäiset, pv avoin.
24.-27.5 - Inkerinmaa ja Pietari.
Keväällä myös Viipurinmatkoja.
Soittele - Marja-Liisa Salminen,
puh. 02-258 1621 tai 050-363 4231
e-mail: mlsalminen@luukku.com
Postiosoite: Kaistarranta 16, 20900 Turku

Inkeriläisten kesäjuhlat 2002
Tampereella 13 - 14.7.2002
Tullikamarin kulttuurikeskusessa
Tullikamarinaukio 2 Tampere
Taidenäyttely ja seminaari
12 - 31.7.2002
Tampereen Haiharan taidekeskuksessa.

Ruotsin Inkeri-juhla 14. - 16.6.2002
Eskilstunnassa St. Eskilkoulun tiloissa,
Smedjagatan 3-5
Perjantai, 14.6.
klo18.00 - Poppiparipelin karsintaottelut
Lauantai, 15.6.
klo 12.00 - Juhlakanslia avataan
klo 10.00 - Poppi Open joukkuepeli
klo 13.00 - Loppuottelut
klo 17.00 - Inkeri-ilta St. Eskilkoulun aulassa
Sunnuntai, 16.6.
klo 08.00 - Jumalanpalvelus Forsin Kirkossa
klo 10.00 - Kirkkokahvit ja lopettajaiset kirkon seurakuntatalossa
Majoituksen voi saada hotelli Smedenissa, Drottningatan 9. Hinta 375 kr. aamiaisen kera. Puh. 016-150000.
Halvemman majoituksen voi saada Vilstan matkailutalossa. Puh. 016-513080.

Levitä Inkeri-tietoa.

SAATAVANA RUOTSISTA

Frimärksserie	**75 kr**
Nousse Inkeri, grammofonskiva	**25 kr**
Lauri Santtu, **grammofonskiva**	**25 kr**
Laula kaikki maa, kassett, Råda	**35 kr**
Karta, von Köppen	**50 kr**
Vykort, Haparanda, tackplatta	**1 kr**
Vykort, Örebro, minnessten	**1 kr**
Vykort, Flicka i Tuntaridräkt	**2,50 kr**
Kavajnål, vapen	**10 kr**
Gratulationskort, stort	**10 kr**
Gratulationskort, litet	**10 kr**
Klistermärke, Ingermanland + Estland	**5 kr**
Klistermärke, Ingermanlands vapen	**5 kr**
Tuuli: **Inkeriläisten vaellus**	**75 kr**
Isien usko, muistojulkaisu	**10 kr**
Kemppi: **Fenno-Ingrian lauluja**	**5 kr**
Hammarström: **Ingermanländarna som flydde till Sverige**	**15 kr**
Lilja – flyktingflickan från Ingermanland	**30 kr**
Himiläinen: **Frammande fosterland**	**50 kr**
Hiiva: **Förvisningen**	**50 kr**
Ojala: **Suomi näkyy**	**75 kr**
Ojala: **Pitkä kotimatka**	**75 kr**
Kuortti: **Kirkossa, keskitysleirillä**	**75 kr**
Kuortti: **Veljeni sotavangit**	**75 kr**
Miettinen: **Inkeriläiset maaton kansa**	**75 kr**

Sihvo: **Inkerinmaalla**	**75 kr**
Kolomainen: **Inkerin toisinajattelijat**	**25 kr**
Survo: **Neljäs tuuli**	**50 kr**
Ronkonen: **Laps Inkerin**	**100 kr**
Nevalainen: **Inkeriläinen siirtoväki**	**100 kr**
Mesiäinen: **Maria Kajavan pitkä talvi**	**110 kr**
Virtaranta: **Inkeriläisiä sananlaskuja**	**70 kr**
Mooses Putron elämäkerta	**30 kr**
Iho: **Hietajyvä**	**40 kr**
Alexander Störgren: **Matkainen tie vapauteen**	**150 kr**
Adressi	**40 kr**
Kavajnål Ingermanlands flagga	**20 kr**
Metiäinen: **Inkerin ev.lut. kirkon 350 v.**	**50 kr**
Tarra, Inkerin lippu	**5 kr**
Randefelt: **Inkeri, Tiekartta**	**100 kr**
Randefelt: **Keski-Inkeri, Kartta**	**100 kr**
Zahharov: Ikuinen kulkuri Kasett	**80 kr**
Inkerin ristiviiri	**450 kr**
Huovinen (red.) Ingermanland	**100 kr**
Kuusi: **Maria Luukan laulut**	**40 kr**

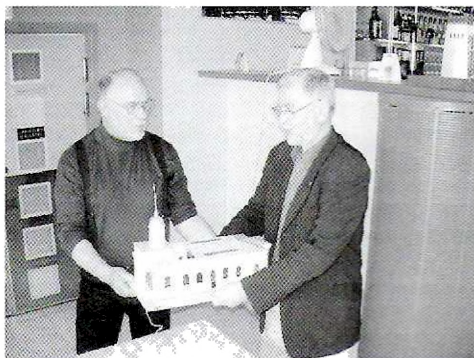
Kirjatilaukset ottaa vastaan:
Wictor Kainelainen
Svedjegatan 25
504 45 BORÅS
puh. ja fax 033-120 466
maksut RIL:n postisiirtotilille 173888-9

inkeriläisten VIESTI

6-7/2002

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo. Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / €
1/1 sivu 250 €
½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €
Tilaushinta 2002
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter,
ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili 17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎0405783894
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎0415191250
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki,
puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 5 D, 02130 Espoo
puh (09) 455 78 38

Skuoritsan kirkon elvyttäminen etenee

Skuoritsan seurakunta viimeisimpien Tukholmassa suoritettujen tutkimusten mukaan on saanut alkunsa 1624. Se on ollut voimakas seurakunta, parhaimpina aikoina siinä on ollut toistakymmentä tuhatta jäsentä. Komea kivikirkko valmistui vuonna 1839. Vantaankosken seurakunnan rovasti Juhani Kopposela kertoo seurakuntansa rahoittaneen raunioituneen kirkon uudelleenrakentamisen ja kaikki tutkimukset, kun Skuoritsassa syntyi idea elvyttää vanha kirkko. Tervolan Maria-kodin rakentamiseen osallistunut suomalainen arkkitehti Pekka Vesamaa keksi oivalluksen rakentaa muurien sisälle pienen kirkon. Skuoritsan seurakunnan rakennustoimikunta Juhani Kopposelan johdolla asetti tavoitteeksi saada katto syksyyn mennessä. Arkkitehdin piirustusten mukaan Ruotsissa asuva Viktor Suomalainen teki pienoismallin uudistettavasta kirkosta suhteessa 1:100.

– Mie uoin itse skuoritsalainen, kertoo hän innostuksestaan. Viktor on rakennusinsinööri ja aikaisemmin tehnyt pienoismalleja vain omasta talosta Inkerissä ja Göteborgissa. Toukokuussa Vantaan lentokentällä hän luovutti pienoismallin rovasti Juhani Kopposelalle.

Kuvassa: Viktor Suomalainen (vas.) luovuttamassa kirkon pienoismallia rovasti Juhani Kopposelalle.

Alkulähteemme kirkasta vettä

Rehevien peltojen keskellä rantapuiden ja pusikkojen välistä kimaltelee kiemurteleva joen alku. Kumpuilevat niityt, kirkkaan auringon sokaiseva kimallus, lepikot ja raidat joen rannoilla. Niityillä voikukkien keltaista kultaa. Keskellä kirkkaansinistä taivaankantta aurinkokin loistaa isona voikukkana. Kaukaa kuuluu lintujen viserrys. Kylätien laidassa vallattomasti kukkivien syreeninpensaiden meri.

Tie kulkee vanhan hautausmaan ohi. Sen aita on huolellisesti muurattu kivestä ja kestänyt monia myrskyjä, lujaa tekoa. Aidan sisäpuolella ovat vallanneet alaa kielot ja lemmikit. Hautakivistä lukee suomalaisia nimiä. Satavuotiset koivut heittävät varjonsa valtavan korkeille pystyssä oleville raunioituneen kirkon kivimuureille, lujaa tekoa. Kirkko vaan ei ole kestänyt ihmisten raakuuksia. Klassista rakennustyyliä olevat ylväät pilarit pääportailla tuovat mieleen tuhoutuneet muinaiskreikkalaiset temppelit ja sivilisaatiot, jotka nekään eivät kestäneet ihmisten raakuuksia.

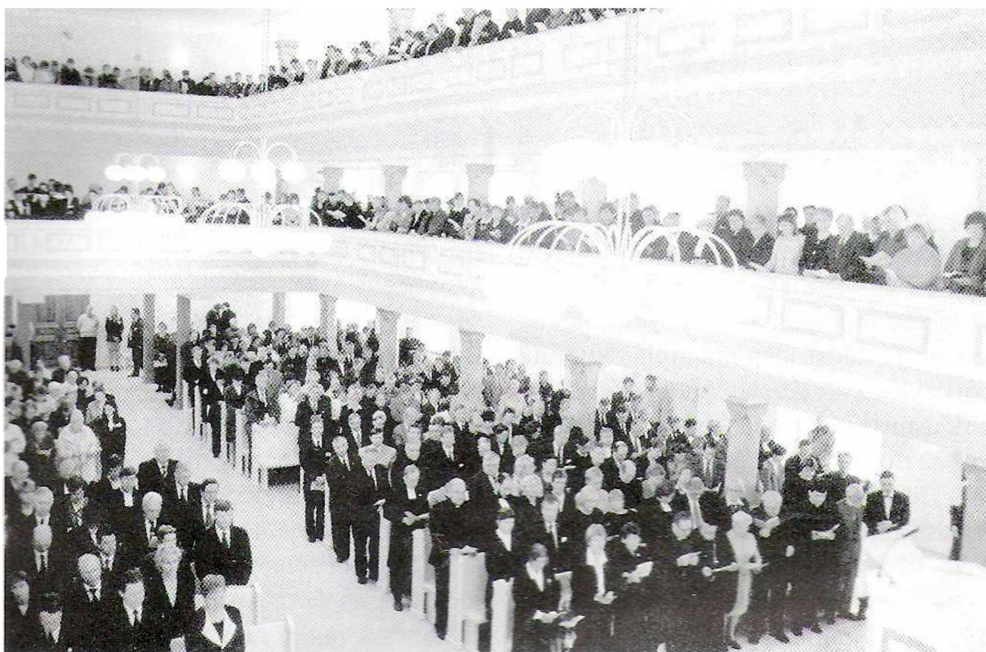
Kylätie kääntyy sivuun mäen alle ja kuopat heti antavat tietää, että olemme poikenneet päätieltä. Se ylittää pienen kaarevan sillan. Vastakkaisen rannan mäessä seisoo vankka talo talousrakennuksineen. Siltaa alempana joki tekee ensimmäisen mutkansa ja sillä kohtaa se leveydellään muistuttaa lampea. Valkoinen hanhiparvi ui ahkerasti hankkien ruokaansa ja varmaan tästä jatkuvasti liikkeellä olevasta elämästä veden pinta on puhdas leväkasveilta, jotka voimakkaasti rehevöivät sillan toisella puolella ja jättävät vaikutuksen, että joki olisi suotumassa.

Muutamaa kymmentä metriä juoksua ylempänä pysähdyn mykistyneenä katsomaan ympärilleni, aivan kuin olisi maailman alkupisteessä. Rauhallisesti lepäävän maaemon povesta idyllisessä maisemassa pulppuaa maan alta kirkas lähde. Se on Inkerejoen alku. Aivan Inkerinmaan sydämessä.

Symboliselta näyttää myös se, että joen rantaan laskevan niityn helmassa on laitumessa nuori vasikka, lehmän alku. Lehmähän on Inkerissä aina ollut tärkeä, se on vaikeina vuosina monasti pelastanut perheitä nälän hädästä.

Tällaisena minä näin Inkerin keväällä 2002, kun meidän inkeriläiset kirjailijamme olivat ensimmäistä kertaa koolla tapaamassa toisiaan Inkerinmaan "pääkaupungissa" Hatsinassa. Inkerissä syntynyt runoilija Armas Hiiri on kirjoittanut unohtumattomat sanat: Sanovat ettei Inkeriä ole enää olemassa, sanokoot mitä sanovat. Inkeri on minussa ja sinussa, Atlantiksen lailla meren syvyyksissä. Satoja vuosia säilynyt pysyy tänäänkin. Symbolista oli myös se, kun Armas pyysi nähdä Inkerejoen, niin raunioista nousseen Inkerin kirkon ensimmäinen oma pastori Arvo Survo vei meidät Inkereen alkulähteelle. Sen kirkas vesi yhtyy Nevaan, Suomenlahteen ja Itämereen, samoin kuin mekin olemme joutuneet maailman valtamerille, sekoittuneet muihin kulttuureihin, mutta säilyttäneet itsessämme muiston alkulähteemme kirkkaasta vedestä, joka aina antaa meille voimia.

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Avajaisissa loistoisa kirkkosali oli täynnä juhlaväkeä. Tasavallan presidentti Tarja Halonen ja Pietarin kuvernööri Vladimir Jakovlev kunnioittivat tilaisuutta läsnäolollaan.

Pyhän Marian kirkon vihkiäisjuhla

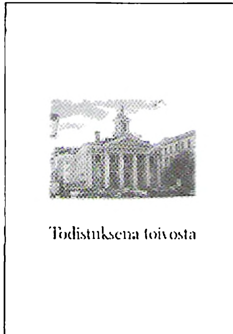

Uuden alttaritaulun on maalannut pietarilainen Albert Stepanov.

Pyhän Marian kirkon kellot soivat ensi kertaa monen vuosikymmenen jälkeen Pietarin ydinkeskustassa kutsuen helluntaiaamuna jumalanpalvelukseen Suurelle tallikadulle. Tämä oli suuri tapahtuma Inkerin kansalle ja Inkerin kirkolle, kun 19. toukokuuta 2002 vihittiin käyttöön melkein 65 vuoden tauon jälkeen aivan Nevskin valtakadun tuntumassa sijaitseva Pietarin ainoa suomalainen evankelisluterilainen kirkko.

Kaupungin perustamisvuodesta 1703 toiminut aluksi ruotsalais-suomalainen seurakunta myöhemmin jakautui kahtia ja suomalainen seurakunta sai nykyisen kirkon rakennuksen käyttöönsä sen valmistuttuaan v. 1805. Vuoden 1938 jälkeen, kun se joutui lopettamaan toimintansa yhtenä viimeisistä Neuvostoliiton luterilaisista seurakunnista, rakennus muutettiin yhteisasuntolaksi ja myöhemmin luontotaloksi.

Seurakunnan viimeinen kirkkoherra ja Inkerin kirkon johtaja rovasti S. J. Laurikkala karkotettiin Suomeen. Myöhemmin Ruotsissa toimineen rovasti S. J. Laurikkalan 1950-luvulla maalattu muotokuva olikin rakkaimpia lahjoja, jota kirkko sai vihkimisen yhteydessä. Sen toivat avajaisiin mukanaan Ruotsin inkeriläiset.

Tapahtuman kunniaksi julkaistiin kirja Marian kirkon historian vaiheista.

Peruskorjaustyöt käynnistyivät kesällä 1999 ja ne toteutti Kirkon Ulkomaanapu. Reilut kolme miljoonaa euroa maksaneen restauroinnin rahoittivat Suomen evankelis-luterilainen kirkko ja yksittäiset seurakunnat. Koko tämän ajan Pyhän Marian seurakunnan vt. kirkkoherrana on toiminut Haminan kirkkoherran työstä eläkkeelle jäänyt Kosti Laitinen. Vihkiäisjuhlassa hän oli myös avustamassa Inkerin piispaa Aarre Kuukauppia.

Ensimmäinen jumalanpalvelus inkeriläisten tuomiokirkoksi tulleessa Pyhän Marian kirkossa alkoi Mooses Putron messulla, hän toimi täällä urkurina ja kuoronjohtajana vuosina 1872–1919.

Vihkiäistilaisuuteen osallistui Suomesta Kirkkovaltuuston delegaatio arkkipiispa Jukka Paarman johdolla, onnittelemaan tulivat eri kirkkokuntien edustajat. Tapahtuman kulttuurimerkitystä korosti se, että tilaisuuteen osallistuivat Suomen tasavallan presidentti Tarja Halonen ja Pietarin kaupungin kuvernööri Vladimir Jakovlev.

Tarja Halonen ja Vladimir Jakovlev lehtimiesten piirittäminä avajaistilaisuuden jälkeen.

Tästä kirkosta tulee inkeriläisille ja suomalaisille tärkeä hengellinen ja kulttuurinen keskus. Kauniisti kajahti ensimmäinen virsi uudessa kirkkosalissa ja mieleen jäivät avaimen luovutuksessa lausutut sanat: Kirkko on rakennettu ihmisten kokoontumispaikaksi, Jumalan kunniaksi.

Teksti: Toivo Tupin
Kansikuva ja kuvat: Viktor Uzhvijev

Kirkon vihkimistä toimittamassa Aarre Kuukauppi (toinen oikealta), häntä avustavat arkkipiispa Jukka Paarma (keskellä), piispa Voitto Huotari (oikealla), piispa Leino Hassinen (toinen vasemmalta) ja pastori Arvo Survo (vasemmalla).

Seminaaripöydässä asioista keskustelemassa Robert Kolomainen (vas.), Sla- ... ...isänen, Salli Savorina, Helena Miettinen ja Pekka Mutanen.

Mieleni minun tekevi lähteäni laulamahan...

Inkeriläiset kirjailijat ensi kertaa sai... toteuttaa muinaisen Kalevalan virren: ...käämme käsi kätehen, sormet sor... ...en lomahan, lauloaksemme hyviä, kun Hatsinan suomalaiseen monitoimikeskukseen toukokuun viimeisenä lauantai-iltana järjestettiin kirjailijailta. Kirjailijat saivat kertoa itsestään, lausua omia runojaan, lukea kertomuksia ja tarinoita. Siinä samassa kun yleisö sai tutustua inkeriläisten kirjailijoiden tuotantoon, niin hekin myös tulivat paremmin tuntemaan toisiaan. Illanvieton aikana kuultiin myös inkeriläisten runoilijoiden tekemiä lauluja. Tämä oli vain yksi monista antoisista tapahtumista kolmen päivän aikana, jotka viettivät Hatsinan kokouksessaan 24.–26.toukokuuta inkeriläiskirjailijat.

Tyrön kirkon pihalla Ania Monahof, ... Kiuru ja Ella Ojala.

Ania Monahof kirjoittaa ruotsin, suomen ja venäjän kielellä.

Kokoukseen saapuivat eri maissa asuvat kirjailijat. Inkerin liiton varapuheenjohtaja Wladimir Kokko avasi sen tervehdyspuheellaan. Paikalla oli Inkerissä asuva Juho Varvas, Suomesta osallistuivat Ella Ojala, Pekka Mutanen, Helena

Miettinen ja Toivo Tupin, Ruotsista Ania Monahof, Virosta Salli Savorina-Iivarinen ja Karjalasta Armas Mishin (Hiiri), Eino Kiuru ja Robert Kolomainen. Kirjailijat kävivät Skuoritsassa ja Ropsussa, jossa tutustuttiin vanhojen kirkkojen raunioihin, Hatsinassa ja Tyrössä, missä kirkot on jo korjattu ja toimivat, Tervolan Maria-vanhainkodissa. Arvo Survo vei kirjailijoita Inkerejoen alkulähteelle.

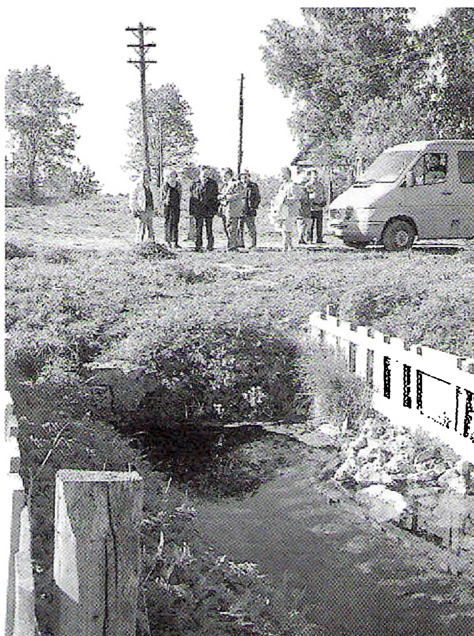
Helena Miettinen esitelmöi Inkerinsuomalaisten identiteetistä runoudessa, se herätti suurta mielenkiintoa, ja Armas Mishin Lea Helon luomistyöstä, joka oli merkittävimpiä Inkerinmaan lyyrikkoja. Lea Helo on Topias Huttarin kirjailijanimi. Ella Ojala kertoi omien kirjojensa syntymishistoriasta. Pekka Mutanen kertoi, miten hän teki kirjaansa veteraaneista ja ettei se kaikkien makuun tullut, kun sai uhkaussoittojakin. Carelian päätoimittaja Robert Kolomainen ehdotti ensi vuonna julkaista inkeriläisen teemanumeron, johon kaikki voisivat lähettää omaa aineistoaan.

Salli Savorina-Iivarinen innoitti kirjallisuusillan kuulijoita.

Seminaarissa puhuttiin sivistystyöstä kansan keskuudessa, moraalisten arvojen säilyttämisestä ja myös inkeriläisten maineen puolustamisesta kirjallisin keinoin. Esille tuli muitakin konkreettisia ehdotuksia. Tärkeä suuri työ joka sai alkunsa työtoimikunnan perustamisella on aloite Inkerin kulttuurihistorian tietosanakirjan laatiminen. Ehdotettiin kirjallisuuden esittämistä omilla nettisivuilla, valokuva-arkiston perustamista ja Pekka Mutanen ehdotti jopa oman kustantamon perustamista. Kirjailijat päättivät toimia suunnitellun mukaan, ettei ensimmäinen kokous jäisi viimeiseksi.

Toivo Tupin

Kirjailijat Inkerejoen alkulähteellä.

Seminaarin osallistujat Ropsun kirkon raunioilla.

UUTISIA INKERISTÄ

Ensimmäinen tohtoriväitöskirja inkerinsuomalaisista Venäjällä

Vadim Musajev väitteli 2. huhtikuuta menestyksellisesti historian tohtoriksi Venäjän tiedeakatemian Pietarin historian instituutissa. Väitöskirjan teemana oli "Inkeriläinen kysymys Venäjän ja Suomen välisissä suhteissa sekä maiden sisäpolitiikassa (1800-luvun loppu – 1900-luku)". Vastaväittelijöiden lauselmissa korostettiin tutkimuksen perusteellisuutta, laajuutta sekä tekijän puolueettomuutta. Inkerinsuomalaisten historiaa käsitellään Venäjän ja Neuvostoliiton kansallisuuspolitiikan kehityksen pohjalta. Vadim Musajev otti tieteelliseen käyttöön paljon uutta aineistoa monista venäläisistä arkistoista ja sai siten täsmennettyä karkotettujen ja siirtyneiden lukumäärät. Kaksi viime vuosina ilmestynyttä Musajevin kirjaa on venäjänkieliselle lukijalle avain kansamme historiaan.

Vadim Musajev on 40-vuotias, hän on Pietarissa syntynyt venäläinen ja on työskennellyt Pietarin historian instituutissa 14 vuotta. Hän on Venäjällä ensimmäinen, joka on väitellyt tohtoriksi inkerinsuomalaisten historiasta. Aihe ei enää pelota valtaapitäviä.

Palvelutalon johtajat Jyväskylässä

Inkeriläisvanhusten palvelutalojemme johtajat (7 henkilöä) kävivät 11.–15. maaliskuuta täydennyskoulutuksen ohjelman mukaisesti Jyväskylässä. Kaupungin ammattikorkeakoulu (projektipäällikkö Kaija Viitala) järjesti kurssilaisille opetustilaisuuksia, käyntejä hoitolaitoksissa sekä tutustutti hoitoalanhenkilöstön koulutukseen Suomessa.

Matkaan osallistuneen Taaitsan palvelutalon johtaja Paavo Suomalaisen mukaan tämän koulutusjakson aikana sovittiin, että alan opiskelijat Jyväskylästä tulevat säännöllisesti harjoittelemaan Inkerin vanhusten palvelulaitoksiin.

Villa Inkeri kehittää vanhusten hoitotyötä

Monta vuotta Inkerinmaalla toiminut suomalainen hyväntekeväisyysjärjestö Villa Inkeri ry on saanut tälle vuodelle rahoitusta uuteen hankkeeseen Suomen raha-automaattiyhdistykseltä. Arkkitehti Pentti Kärjen mukaan yhdistys suunnittelee kahden rivitalon rakentamista Kikkerissä sijaitsevan palvelukeskuksen viereen. Taloissa tulee olemaan 8 asuntoa kodittomille ja yksinäisille inkeriläisvanhuksille. Rakennustyöt alkavat jo kevään aikana ja näin ollen Kikkerissä tarjottavien palvelujen kirjo laajenee huomattavasti.

Nuorille ja iäkkäille

Skuoritsan seurakunnassa 10. huhtikuuta pidettiin ensimmäistä kertaa Miesten päivä. Kirkkoon kokoontui yli 50 seurakunnan pääosin ikääntynyttä miestä. Skuoritsan kirkkoherra Juhani Isosaari ja rovasti Arvo Soittu Kolppanasta pitivät saarnan. Kolppanan nuorten miesduetto lauloi kitaran säestyksellä.

Samana päivänä Veera Maltševskaja (Habalainen) luennoi Puškinin kaupugissa nykyisestä suomalaisesta popmusiikista IL:n Venjoen osaston (pj Antti Pyykkönen) nuorille.

Vähemmistökansojen yhtyeet lavalla

Inkerinsuomalaisten Pietarin kuoro (joht. Olga Konkova) lauloi 27. huhtikuuta isossa kansallisseurojen kansanyhtyeiden konsertissa kaupungin Music Hallin lavalla. Pietarin kaupungin rahoittama perinteinen tilaisuus houkutteli paikalle runsaasti yleisöä. Meidän kuorollamme oli kunnia esiintyä ensimmäisenä ja se sai mitalin ja kunniakirjan. Tuomaristo yllättyi, että yhtäkkiä kaupungissa on syntynyt uusi iso (noin 80 henkilöä) ja taitava kuoro.

IL:n uusi toiminnanjohtaja

IL:n neuvoston kokouksessa päätettiin 18. huhtikuuta mm. yhdistyksen uudesta toiminnanjohtajasta. Liiton toiminnanjohtaja hoitaa järjestön arjen talousasioita. Hänellä on apuna johtokunta, joka toimii yhdistyksen toimeenpanevana elimenä. Kahden vuoden kaudelle IL:n toiminnanjohtajaksi nimitettiin Mirja Vypiralenko.

Mirja Vypiralenko (o.s. Byrkland) on syntynyt vuonna 1954 Petroskoissa. Hänen sukunsa (alunperin Björklund) on kotoisin Skuoritsan Pietilästä. Mirja kävi koulua Virossa ja siksi puhuu sujuvaa viroa. Leningradissa hän valmistui merkonomiksi. Hän on aloittanut Inkeriläistoimintansa Kupanitsan seurakunnan elpymisvaiheessa, kun Mirja toimi sen kirjanpitäjänä ja kantoi talousvastuun kirkkorakennuksen kunnostamistöistä. Hatsinassa asuva Mirja on kokenut yrittäjä, hänellä on nykyään perheliike. Raha-asioiden hallitseminen oli yksi valteista, kun Inkerinsuomalaisten projektin työryhmä valitsi hänet v. 2000 Hatsinan monitoimikeskuksen johtajaksi.

Epäystävällisyyttä Hatsinassa

Hatsinan kapunginjohtaja herra Bogdanov on kieltänyt ilman pätevää syytä kansainväliset saappaanheittokilpailut kaupungin stadionilla, joiden järjestämiseen siellä Inkerin Liitto haki lupaa. Olemme selvittäneet, että kenttä on kyseisinä päivinä vapaa. Kaupunginjohtaja on yksinkertaisesti suuttunut, että Hatsina “ei saa tukiprojektilta mitään, koska rakennus kunnostettiin Druninille”. Normaalikieleen käännettynä se tarkoittaa, että monitoimikeskuksemme vuokraa tilat tilastovirastolta, joka on Venäjän federaation eikä kaupungin omaisuutta (hra V. Drunin on tilastoviraston päällikkö). Saapasta kyllä heitämme toisella kentällä kaupungin ulkopuolella eikä näin ollen kaupunki saa edes siitä vuokramaksua.

Samaa luokkaa on huliganismi, jonka seurauksena 15.4. vastaisena yönä rikottiin monitoimikeskuksen nimikilpi.

Wladimir Kokko
6. toukokuuta 2002, Pietari

Tekstiilit ja niiden tarinat talteen

Inkeriläisten tekstiilien keruu Virkki Käsityömuseossa.

Onko sinulla Inkeristä tuotu tekstiili, jota et voi säilyttää, mutta jonka toivoisit säilyvän?

Ehkä siihen liittyy jokin muisto tai tarina. Meitä kiinnostaa myös vanhan mallin mukaan tehdyt nykytekstiilit. Luovuttamalla tai lainaamalla sen Virkki Käsityömuseoon tekstiilisi tarkastetaan ja sen tiedot tallennetaan. Näin tekstiilisi löytää tiensä tutkijoiden tietoon.

Pari vuotta sitten aloitettiin Karjalatalolla toimivassa Virkki Käsityömuseossa Karjalasta tuotujen tekstiilien keruuprojekti. joka kohdistui erikoisesti käyttötekstiileihin. Nyt keruuta jatketaan ja samalla laajennetaan käsittämään myös inkeriläisten ja muiden lähialueiden väestön tekstiilejä.

Uudella keruulla toivotaan saatavan kodin sisustustekstiilejä, pöytäliinoja, pikkuliinoja, käspaikkoja, tyynynpäällisiä, keinutuolinmattoja, kahvipannunmyssyjä ja muita, joissa on käsityötä, vaikkapa kirjontaa.

Tallennamme palan esiäitien käsityötä. joka jää kertomaan Karjalasta ja inkeriläisistä ja josta voivat myöhemmät sukupolvet löytää aarteita ja mallistoa uuteenkin taidekäsityöhön.

Esineet voi tuoda tai lähettää postissa. Museo ei maksa lahjoituksista eikä rahdista. Tekstiilien tarkat taustatiedot ovat tarpeen, jotta niiden tiedot ja tarinat säilyvät jälkipolvien iloksi.

Hankkeen vastuuhenkilöt ovat fil. tri, dosentti Pirkko Sallinen-Gimpl, perinnetoimikunnan puheenjohtaja sekä Jarno Peltonen, Virkki Säätiön puheenjohtaja.

Virkki Käsityömuseo on perustettu 1977 vaalimaan käsityö- ja perinnekulttuuria. Museon kokoelmien pohjana on Tyyne-Kerttu Virkin kokoama esineistö mm Aunuksesta. Mutta kokoelmien laajennus ja katoavan käsityöperinteen tallentaminen on edelleen yksi museon tärkeimmistä tehtävistä näyttelytoiminnan ohella.

Lähetä tekstiilisi osoitteellamme. Lahjoituksista tai lainoista otamme ilmoituksia vastaan myös puhelimitse.

Virkki Käsityömuseo
Karjalatalo
Käpylänkuja 1
00610 HELSINKI

Puhelin 09-757 2597 ke–pe 11–15/ tekstiilikeruu
Fax 09-757 2587
e-mail virkki-museum@kolumbus.fi

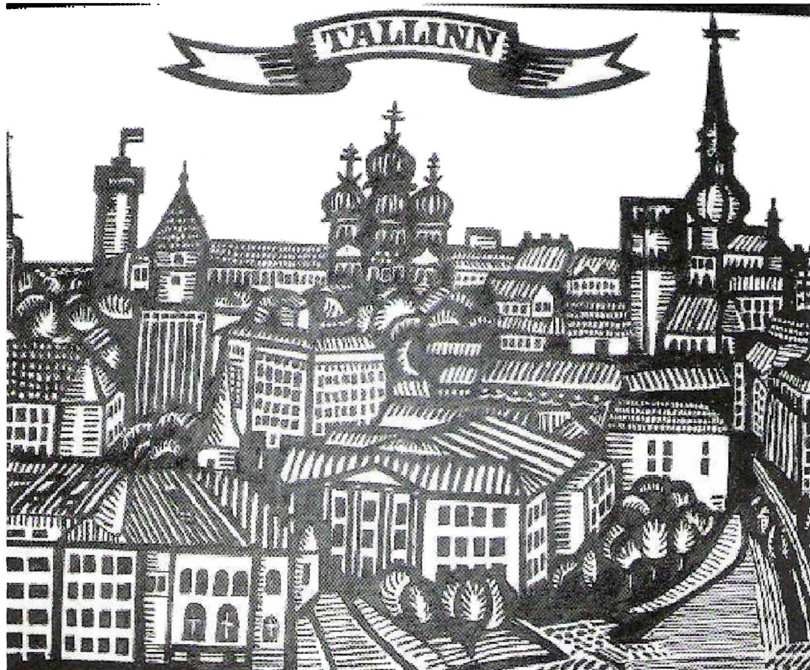
Matka Tampereelle kesäjuhlille!

Inkerikuoron tilaama bussi lähtee Kiasman edestä, Mannerheimintien puolelta, sunnuntai-aamuna, 14. heinäkuuta 2002, klo 7.

Matkan hinta edestakaisin on 15 €.

Sitovat ilmoittautumiset: Hima Saarinen, puh. 753 9496 ja Kerttu Susi, puh. 482 777.

Lapset piirustavat maailmaa

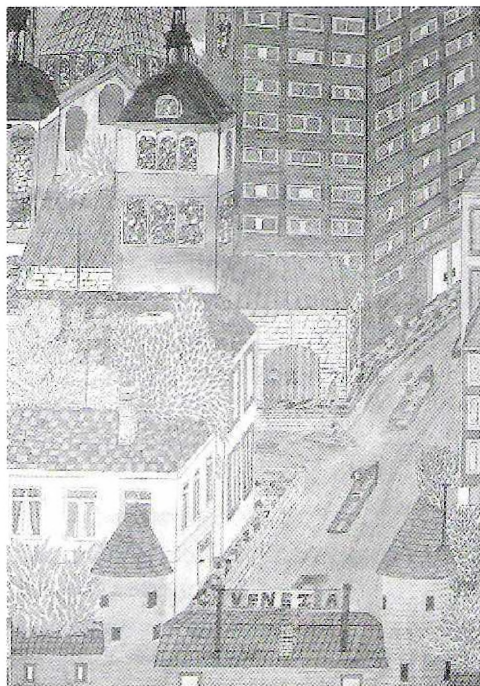

Alexader Mensonin, 17, tussipiirros Tallinnan näköala.

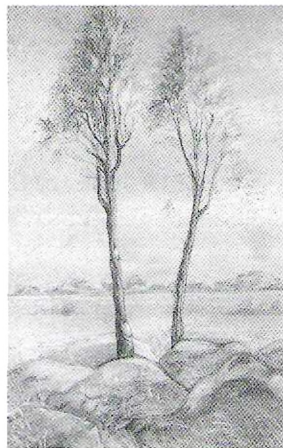
Melkein kaksi kuukautta Inkerikeskus ry:n tiloissa oli esillä Tallinnan Paelukion taidekerhon lasten töitä. Suurin osa niistä oli akvarelleja, mutta joissakin on käytetty tussia ja kynää ja muutamissa yhdistettyä tekniikkaa.

Taidekerhon vetäjänä jo kolme vuotta toiminut Natalia Andrejeva aloitti kuvataideopettajan uransa valmistauduttuaan vuonna 1997 Pietarin yliopistosta. Aktiivisena ja omaan työhönsä innostuneena ihmisenä hän on saanut lapsetkin kiinnostumaan kuvataiteesta. Kerholaisten ikä on 13–17 vuoteen. Lapset ovat osallistuneet useihin kilpailuihin ja voittaneet lukuisia palkintoja.

Vieno Lossenko

Artyom Traskevichin, 13, akvarelli Venetsiani.

Taidekerhon vetäjän Natalja Andrejevan akvarelli Saareman katajia.

Raasnoin kylän ennen sotia rakennetut talot ovat erittäin huonossa kunnossa.

Kotiseuturetki Miikkulaisiin

Lukijamme Reino Läärä teki kotiseuturetken muistojen maisemiin syyskuun lopulla 2001. Tässä muutama olennainen kuvaus matkalta, jonka hän teki poikansa Matin kanssa.

Pietarista ajoimme Kuismalaan hakemaan serkkuani Liisa Läärää tulkiksi. Varmasti monet lukijat ovat jo lukuisia kertoja kohdanneet inkeriläisten asumiskurjuuden. Vanhat venäläiset talot ovat suomalaisen mittapuun mukaan arvioitaessa asumiskelvottomia. Mekin järkytyimme serkkuni kodista, jossa hän oli vuosikymmenet elänyt "babuskana" hoitaen lapsenlapsiaan.

Ajoimme Toksovaan, jonka hautausmaalle on haudattu setäni Juho Läärä (s. 1905) eli Liisan isä. Tarkkaa hautauspaikkaa emme löytäneet, sillä hoitamattomaan hautaan oli jo pantu muita vainajia. Pystyimme silti paikallistamaan haudan sijainnin noin 20 metrin halkaisijalla. Inkeriläismummot kirkon toimistossa olivat meille ystävällisiä ja puhuivat suomea. Mummot varoittivat menemästä Miikkulaisiin, koska se oli kuulemma kiellettyä aluetta ja joutuisimme joka tapauksessa pidätetyiksi.

Ajoimme Miikkulaisiin päin. Matkalla ohitimme Lehtoinkylän, jossa mummi, äitini Ida Läärä on syntynyt. Matoksista käännyimme Vuoleen kirkonkylän suuntaan. Etsimme kartan avulla kirkon paikkaa, mutta emme löytäneet edes kiven kiveä. Koko kirkko oli maan tasalla. Kirkon paikalla kuitenkin olimme, korkeahkolla mäennyppylällä tien tuntumassa. Vuoleen kirkossa on päässyt ripille mm. isäni Mikko Läärä. Oletan, että myös äitini on käynyt täällä kirkossa ja ehkä päässyt ripillekin, sillä hän kuului Vuoleen seurakuntaan.

Ajettuamme jonkin matkaa Matoksesta Laatokan suuntaan tulimme Meslikka nimiseen kylään. Siinä kylässä on syntynyt isäni äiti, Liisä Läärä (o.s. Virolainen). Vuolejärven kylästä olisi pitänyt poiketa tielle Nässin kylän kautta Miikkulaisten kirkonkylään. Isäni Mikko Läärä oli nimittäin Yläkylästä ja Miikkulaisten kirkonmaalle on haudattu äitini äiti, Liide Vaskimets/Hämäläinen (o.s. Varusson). Mutta metsänvartija, joka asui kylässä, kertoi tien sinne olevan niin huonon, että sinne tuskin pääsisi maastoautolla saati sitten pikkuisella Samaralla, jolla me ajelimme. Metsänvartijan mukaan Miikkulaisissa ei myöskään enää ole mitään muuta kuin metsää. Kirkonkylästä on jäljellä vain nimi kartassa. Hän olisi päästänyt meidät puomista huolimatta, mutta uskoimme hänen sanaansa ja päätimme jatkaa matkaa Laatokan rantaan Raasnoin kylän suuntaan.

Olimme ilmeisesti sotilasalueella, jollaiseksi Miikkulaisten seutua oli meille etukäten esitetty. Vastaamme tuli nimittäin kaksi tankkia. Pelästyimme melkoisesti ja ajattelimme, että nyt meidät sitten pidätetään. Mutta vaunut menivät meistä piittaamatta omaa tietään Laatokalle päin. Pysähdyimme hetkeksi pohtimaan tilannetta, mutta päätimme mennä perille, koska jo olimme täällä asti.

Tie seuraili Vuolejärven rantoja. Järvi oli matalarantainen, lähes puuton ja rannoilla melkoisesti soita. Sen rannoilta mummi kertoi heidän käyneen poimimassa runsaasti lakkoja silloin, kun he vielä asuivat Nuossovassa Laatokan rannalla. Vuolejärven yli oikaistiin talvisaikaan myös reellä ja hevosella ostos- tai myyntimatkoille Pietariin.

Löysimme oikean haaran päätieltä Raasnoin. Ja millainen tie! Varmasti yli 60 vuotta vanha mukulakivistä tehty ja melko leveä, mutta äärettömän kuoppainen tie. Ja lisäksi sen vieressä oli kyltit venäjäksi. Liisa ja kuski käänsivät meille, että alueella on kulku kielletty ja että kyseessä on sotilasalue. Liisa olisi halunnut arkana kääntyä takaisin, mutta me jatkoimme matkaa.

Tie vain huononi. Paikoitellen kuopat olivat varsin syviä ja Samaralla saimme mutkitella puolelta toiselle tai ajaa vain matelemalla. Ihme, ettei pohja ottanut kiinni. Tiestä poikkesi useita metsäteitä, jotka näyttivät olevan vielä huonommassa kunnossa. Niitä pitkin ei olisi voinut ajaa autolla missään tapauksessa.

Jatkoimme sitkeästi matkaa. Lopulta tuli vastaan puomi. Kulkumme loppui. Mutta olimme tulleet perille. Pari kolme vanhaa ränsistynyttä, ilmeisesti ennen sotia rakennettua taloa seistä kökötti venäläisittäin "remontoituina". Ja jossain oli kai ihmisiäkin, koska talon edessä seisoi auto. Nousimme kävelemään. Raasnoin kylä! Laatokan ranta. Se ranta oli noin 200 metrin päässä ja Laatokka aukeni aava-

Kiviä ja kuoppia – tällaiselta näyttää tie kotikylään.

...omana merenä. ... matalaa hiekka-... kivikkoa ja met-... Kauempana nä-... ...tajien veneitä.

Olimme muistojen ... Laatokka, josta ... aina paljon puhui. ...oista pohjoiseen ... 3–4 kilometrin pääs-sä ... Nuossovan kylä, ... mummi asui viimek-si ...kkulaisten aikaan. Se kylä oli saman Laato-... rannalla, jossa nyt ...imme ja sen rannat ... samanlaisia, joita ... näimme. Mutta tietä sinne ei enää ... Oli suurta metsää. Ehkä sinne oli ... polku olemassa. Kartan mukaan näin ... Mutta emme nyt sinne lähteneet. Olim-me varustautuneet huonosti umpi-metsä-...ellukseen. Myöskään kuskimme ei ol-... varautunut siihen, että kävelisimme Nuossovaan asti. Se olisi kuitenkin vienyt ...stakaisin 3–4 tuntia. Lisäksi pelotti ...tus, että olimme kaikesta huolimatta ...attomalla alueella ja kiinnijoutuminen Nuossovassa olisi tietysti vielä pahempi ... kuin joutua kiinni Raasnoissa.

Ajattelimme tulevamme joskus vie-lä uudelleen matkalle retkivarusteissa, tar-peeksi aikaa ja mukanamme kaikki tarvit-tavat kulkuluvat.

Tulimme johtopäätökseen, että ...eella liikkumiskielto johtui todella soti-...saalueesta. Kyseessä oli ilmeisesti jokin ...pumaharjoitusalue. Ehkä emme olleet-kaan kovin pahasti lakia rikkomassa.

Katselimme karttaa. Tuttuja nimiä. ...serova, jossa mummi myös aikoinaan ... Sitten Kaavani, tämänkin nimen olen ...oin tällöin kuullut mummilta. Niissä ...koissa mummi ja tietysti myös isäni ...kivat aikoinaan. Laatokalla soutelivat ja kalastivat. Laatokka näytti luontonsa ja kauneutensa. Saatoimme itse omin silmin todeta, että ei mummi turhaan Laatokan kauneutta ylistänyt!

Laatokka aukenee aavana rannattomana merenä kirjoittajan Matti Läärän ja hänen serkkunsa Liisa Läärän takana.

Raasnoin kylässä mummi kävi lap-sena kansakoulua. Pitkä matka tehtiin umpihangessa hiihtäen. Ei ollut mahdol-lista käydä joka päivä kotona, vaan Raas-noissa yövyttiin. Kaikkiaan mummi kävi koulua vain kolme viikkoa. Hankala mat-ka, varsinkin talvituiskuilla ja pakkasil-la, lopetti koulunkäynnin. Vanhinta lasta tarvittiin kotona myös työapuna. Ilmeises-ti Linda, Hilda ja Arvikin (mummin sis-koja ja veli) kävivät jonkin aikaa koulua Raasnoissa. Nuorempien sisarusten koulu-paikkaa ei ole tiedossa.

Otimme kuvia, kosketimme Laato-kan vettä, ihailimme luontoa. Sitten kään-nyimme paluumatkalle. Enää ei pelko käy-nyt mielessä. Olimme käyneet Laatokal-la! Yksi unelma oli täyttynyt.

Paluumatka sujui iloisen ja vapautu-neen tunnelman vallitessa. Emme tul-letkaan pidätetyiksi!

Paluumatkalla poikkesimme Pis-karjovon Hautausmaalla. Sinne on hau-dattu isäni Mikko Läärä. Hän kuoli näl-

kään Leningradin piirityksen aikana 8. huhtikuuta 1942 Leningradin sairaalassa. Liikuttuneina raskaista muistoista laskimme kukat muistopaadelle.

Hotelli Moskovan luona maksoimme kuskille Amerikan dollareina noin 400 markka. Siihen hintaan kuskimme oli ollut kanssamme yli kuusi tuntia ilman ruokaa tai juomaa.

Kotiseutumatka, joka Miikkulaisten lisäksi sisälsi muitakin suvullemme merkittäviä paikkoja, oli lopultakin toteutunut. Muistot oli siirretty uudelle sukupolvelle. Ehkä aikanaan lapsenlapset vuorostaan haluavat käydä tutustumassa isovanhempien maihin. Tämäkin on elämän rikkautta!

Reino Läärä

Armas Hiiri

Kiitoksia, Karjala,
että otit vastaan.
Minuakin varjella
sait kuin äiti lastaan.
Laineesi niin vienoiset
kutsuivat kuin kehtoon.
Kipujani lievensit
aamuin sekä ehtoin.

Mielipaha kaunoineen
pikkuhiljaa suli,
neitosi kun kaunoinen
vaimokseni tuli.
Osasithan tarjoilla
meille paljon hyvää.
Teemme sulle, Karjala,
kumarrusta syvää.

***

Vuonna 1949 Omskissa
meille ilmoitettiin
kahdenkymmenenneljän tunnin
lähtöpakko.
Asuminen isoissa kaupungeissa
meiltä oli kielletty.
Kotiinpalu oli kielletty myös.
Kielletty oli kaikki
mikä on oikeata oikeassa maassa.
Kielikin oli kielletty.

Nyt meiltä kysytään
olemmeko katkeroituneita
tai vieläkö olemme katkeria
valtiolle
ja tietenkin halutaan kuulla
että ei.

Miksi pitäisi valehdella?

Katkeria olemme.

Eihän kukaan pyytänyt meiltä anteeksi
vääryyttä
eikä
vääryyttä korjannut.

Katkera muisto herättää
katkeran tunteen.
Minkä sille voi?

1989

***

Aitoa suomea kuuntelin,
salaista sanaista musiikkia,
pitkiä vokaaleja,
jyliseviä konsonantteja,
Jumalaa ylistäviä.

Vielä nytkin suomea kuuntelen niin,
kuin kuuntelin
aikoja sitten
kaukana kotimaastani
Äänisjärven takaisessa
Shalassa
radiolaitteesta
kielletyillä radioaalloilla
hiljaisina pakkasöinä.

ARMAS PAAKKONEN in memoriam

Se on uskomatonta. Ruotsin Inkeri-liiton kunniapuheenjohtaja Armas Paakkonen, joka oli aina ensimmäisessä rivissä inkeriläisessä työssä Ruotsissa, on poissa. Armas, joka oli aina koko innollaan inkeriläisessä toiminnassa ja joka ei koskaan säästänyt voimiaan, ei enää ole kanssamme. Armas, joka aina vaati itseltään eniten, samaa myös odotti toisilta, että he suorittaisivat ne tehtävät, jotka he olivat ottaneet tehdäkseen, jättää suuren tyhjiön, jota kukaan ei voi täyttää. Hänen tietonsa, ihmistuntemuksensa, työkapasiteettinsa, organisaatiokykynsä, huumorinsa, huolensa, huolehtimisensa sekä ihmisistä että toiminnasta ja järjestyksen tajunsa tulemme aina muistamaan, me jotka saimme olla yhteistyössä hänen kanssaan.

Jo erittäin nuorena – kouluvuosina – Armas joutui mukaan MSK:hon (Mölndals Sportklubb), jossa hän paitsi sitä, että tietenkin pelasi jalkapalloa myös aloitti varhain seuran sihteerinä, koska hän osasi sekä suomea että ruotsia ja se auttoi häntä pöytäkirjojen tekemisessä. Kaikki pöytäkirjat, lehtileikkeet ja muut arkistomateriaalit hän myös kokosi ja säilytti, niin että hän esimerkiksi noin vuosi sitten kirjoitti tarkan historiikin urheilukerhosta ja se sai hyvän menekin vanhojen pelaajien keskuudessa sekä muidenkin, jotka ilolla muistelivat kaikkea MSK:n nimissä järjestettyä yhteistä toimintaa, kuten kaikki tanssijuhlat ja suomalaisten filmien näytännöt.

Muutettuaan vaimonsa ja kahden lapsensa kanssa Boråsiin, Armas liittyi Boråsin Inkeri-kerhoon. 1967 hänet valittiin sihteeriksi. Tätä virkaa hän hoiti vuoteen 1973, jolloin hän otti tauon johtokunnan työstä tullakseen takaisin 1983 puheenjohtajana. Tässä toimessa hän oli vuoteen 1996, jolloin hän sairastui ja jätti sen niin kuin myös puheenjohtajan toimen Ruotsin Inkeri-liitossa. Liiton johtokuntaan hänet valittiin 1965, sihteeriksi 1970 ja puheenjohtajaksi 1977. Hänellä on siten kaikkien aikojen ennätys – yli 30 vuotta johtokunnassa ja niistä 20 puheenjohtajana. Viimeiset vuodet hän oli liiton kunniapuheenjohtaja ja – toivuttuaan sairaudestaan – vitaali sellainen, joka yhä enemmän omisti voimansa kirjoittamiselle, ja sen olemme nähneet erikoisesti Ingria-lehden palstoilla.

Ruotsin Inkeri-liiton puheenjohtajana Armas huolehti aina jäsenmäärästä ja painotti useasti, miten tärkeää on saada uusia jäseniä kerhoihimme ja tarjota heille sellaista toimintaa, mikä myös saa heidät pysymään jäseninä. Siksi hän myös oivalsi aikaisin, että täällä Ruotsissa meidän toiminnassamme on käytettävä ruotsin kieltä niissä yhteyksissä, joissa muuten olisi vaara, että esimerkiksi inkeriläisten jälkeläiset, jotka eivät enää puhu suomea mutta silti tuntevat yhteenkuuluvuutensa juuriinsa, heidän ruotsalaiset omaiset tai muut kiinnostuneet voisivat jäädä suljetuiksi ulkopuolelle.

Armas toimi tehokkaasti inkeriläisen yhteistyön puolesta inkeriläisjärjestöjen kanssa Suomessa, Inkerissä, Karjalassa ja Eestissä. Hän otti innolla osaa niihin inkeriläisiin yhteistyökonferensseihin, jotka järjestettiin vuodesta 1989. Viimeksi hän osallistui kolmanteen yhteistyökonferenssiin Petroskoissa viime vuoden toukokuussa. Edellisissä kahdessa hän oli mukana liiton puheenjohtajana. Hän on

myös edustanut Ruotsin Inkeri-liittoa ulkosuomalaisparlamentissa.

Kun neuvostovalta romahti ja saatiin mahdollisuus pitää yhteyttä heimoveljiimme järjestötasolla. Armas painosti, että vuosikymmenien aikana meillä Ruotsissa oli ollut mahdollisuus saada koulutusta demokraattiseen ajattelu- ja työtapaan kerhotoiminnassa. Siksi velvollisuutemme on levittää näitä tärkeitä periaatteita heimoveljillemme. koska heillä ei ollut samaa mahdollisuutta kommunistisessa yhteiskunnassa, jossa he olivat kasvaneet ja saaneet koulutuksensa. Niihin kahteen SIDA-projektiin, jotka Ruotsin Inkeri-liitto vei läpi Inkerissä, hän otti osaa luennoimalla demokraattisesta kerhotoiminnasta. Suurine ja luotettavine kokemuksineen yhteistyötoiminnasta ja pedagogisine taitoineen hän osasi välittää ideoita ja tietoja, jotka ovat olleet hyödyksi kotimaisten inkeriläisjärjestöjen aktiiviselle ja usein erittäin intomielisille mutta demokraattiseen ajattelutapaan perehtymättömille johtokunnanhenkilöille.

Armaksella oli lahja innostaa ja saada mukaansa kuuntelijansa sekä puhujanpaikalta että kertojana yksityisissä keskusteluissa. Hän oli aina hyvin valmistautunut ja osasi esittää ajatuksensa sekä vakavuudella että huumorilla aina tilanteen mukaan. Pilke silmässä hän välillä käytti venäläisiä sanontoja tai inkeriläisiä murresanoja myös vakavissakin puheissaan. Varsinkin tämä sai vanhemmat inkeriläiset samastumaan vanhoihin aikoihin Inkerissä.

Oli pitkään puhuttu siitä, että ruotsininkeriläisten olisi kirjoitettava oma historiansa. Armas oli asian innokkaimpia esipuhujia ja myöhemmin myös yksi niistä, joka tarjosi eniten omia tietojaan. kun työ alkoi ja vietiin läpi. Hän oli väsymätön keräämään ja tarkistamaan faktoja, hankkimaan valokuvia ja suoranaisella salapoliisityöllä identifioimaan henkilöt kuvissa, sillä – niin kuin hän monasti painotti – jokainen henkilönimi oikealla paikalla kirjassa tekee sen mielenkiintoisemmaksi ja arvokkaammaksi lukijalle. Silloin hän ajatteli etupäässä niitä inkeriläisiä jälkeläisiä, jotka sen kautta ehkä voisivat löytää isoisänsä tai jonkun muun vanhemman sukulaisensa kuvasta ja tekstistä historiakirjassa ja ostaa sen ja varsinkin lukea sen.

Samoin hyvin tarkkaan hän halusi saada dokumentoiduksi ja lajitelluksi sen materiaalin inkeriläisistä ja heidän toiminnastaan täällä Ruotsissa vuosikymmenien aikana, joka oli hänen omassa tai liiton arkistossa. Viimeisillä voimillaan hän kävi läpi kaikki omat, Boråsin Inkeri-kerhon ja liiton äänitteet, kaitafilmit ja videofilmit sekä negatiivit ja teki niistä tarkat luettelot usein vielä kommentein sisällöstä, niin että mahdolliset tulevat tutkijat voisivat helpommin muodostaa itselleen yleiskuvan aineistosta. Nämä luettelot hän valmisti ja lähetti liitolle aivan ennen pääsiäistä, jolloin hän sai tiedon vaikeasta sairaudestaan. Se on niin väärin, että sairaus otti hänet meiltä pois aivan liian aikaisin.

Tulemme aina muistamaan Armasta hyvänä johtajana ja lämpimänä ihmisenä.

Armas! Kaipaamme sinua!

Inkeri Peterson

Armas Paakkosen vaimo Gun kiittää lehtemme kautta kaikkia, jotka ovat kunnioittaneet Armasta hänen poismenonsa johdosta. Sydämellinen kiitos kaikesta osanotosta ja kaikista kunnianosoituksista, mm. lahjoituksista Mariakotia varten Skuoritsassa.

Kiitollisuudella Armas Paakkosen omaiset Gun, Anders ja Maria.

INKERI-LIITON KESÄJUHLAT TAMPEREELLA 13.–14.7.2002

Alustava ohjelma (päivitetty kokouksessa 22.4.2002)

***PERJANTAI 12.7.** Haiharan taidekeskus*

[illegible] Inkeriläisten taiteilijoiden näyttelyn avajaiset

***LAUANTAI 13.7.** Sampolan koulu/ työväenopisto os. Sammonkatu 2*

9- juhlakanslia
myyntipöydät, näyttelyt luokissa

[illegible]-12 kyykkää Sampolan läheisellä kentällä
Ilmoittautumiset
Oskari Toivokainen
p. 09-534 875

[illegible]-12 suomen ja venäjänkieliset kiertoajelut omilla busseilla, lähtö Sampolasta; kävelykierros keskustassa (su–ke), lähtö Keskustorilta, Vanhan kirkon edestä

11-13 lounas

9-17 kahvio avoinna

13-15 päiväjuhla
YHTEISLAULU "Nouse Inkeri";
TERVEHDYSPUHEET;
KUOROLAULUA;
ESITELMÄ;
KANSANTANSSIA;
KUOROLAULUA;
LAUSUNTAA;
KUOROLAULUA;
tervehdykset.

15-17 seminaari "Inkeriläinen – inkerinsuomalainen – suomalainen"
puheenjohtaja Lassi Saressalo

19 illanvietto Haiharan taidekeskuksessa, Kaukajärvi
TERVEHDYKSET;
TUTUSTUMINEN TAIDENÄYTTELYYN;
KUOROLAULUA;
ESIINTYMISIÄ ULKOLAVALLA, PIHANURMELLA, PORTAILLA;
TANSSINOPETUSTA;
KARAOKEA;
YHTEISLAULUA;
vapaata seurustelua.
Kartanon kahvila avoinna

SUNNUNTAI 14.7.

10 jumalanpalvelus Tuomiokirkossa, *Tuomiokirkonkatu 3*
Tuomiokirkkoseurakunta,
saarnaa Jouko Sihvo
Sampolan koulu/työväenopisto
os. Sammonkatu 2

9- juhlakanslia avataan

11-13 lounas

9-17 kahvio avoinna

13-15 pääjuhla
YHTEISLAULU "Nouse Inkeri";
AVAUS;
KUOROLAULUA;
TANSSI- JA LAULUESITYS;
JUHLAPUHE, Toivo Iho;
KUOROLAULUA;
YHTYELAULUA;
MAAMME-LAULU.

♦ Yhteisruokailua tarvitsevat ryhmät ennakkoilmoittautuisivat (edes arvio) Tampereen kulttuuritoimistoon (ulla.majamaa@tt.tampere.fi).

♦ Muistutamme niitä, jotka eivät vielä ole majoitusta varanneet, että viime lehdessä oli siihen liittyvät puhelinnumerot.

♦ Sampolan koulun luokissa on yhdistyksien mahdollisuus myydä erilaista materiaaliaan. Myyntipöytävarauksia voi tehdä Tampereen kulttuuritoimistosta ulla.majamaa@tt.tampere.fi.

♦ ***Tiedoksi niille, jotka eivät tule ryhmän kanssa ja omilla linja-autoilla.***

Bussiyhteys Haiharan kartanoon illanviettoon on linja 15 KESKUSTORI–KAUKAJÄRVI, lauantaisin 15.07, 15.52, 16.37, 17.22, 18.07, 18.52, 19.37.

Aikataulu löytyy netistäkin.

OHJELMA PÄIVITTYY KOKO AJAN - MUUTOKSET MAHDOLLISIA

INKERI-LIITTO

Tapahtumakalenteri

Suomen Inkeri-liitto ry:n jäsenmaksu 2002

Viime lehden välissä oli tilillepanokortti, jolle ne yksityiset henkilöt, jotka haluavat kuulua Suomen Inkeri-liitto ry:hyn henkilöjäseninä, voivat maksaa tämän vuoden jäsenmaksun 5 €. Niillä paikkakunnilla, missä toimii Suomen Inkeri-liiton jäsenenä kuuluva paikallinen seura, kerätään seuran toimesta siihen kuuluvilta jäseniltä oma erillinen jäsenmaksu.

Suomen Inkeri-liiton hallitus

Turun seudun Inkeri-seura ry

29.09 - Syyskokous Mikkelinpäivänjuhla
02.11 - Pyhäinpäivän kunniakäynti Turun hautausmaalla Inkeriläisten muistomerkillä
26.12 - Joulujuhla

Kaikki tilaisuudet pidetään Kupittaan seurakuntakodissa, Sikkalankatu 4, kello 14.00

Juhannusmatka Pietariin 21.–23.6.

Matkan hinta vielä avoin samoin matkaohjelma. Majoitus Pietarissa hotellissa, käynnit sekä Kelton että Skuoritsan juhlilla ja jumalanpalvelus Pyhän Marian kirkossa. Mennen tullen ostoksia Viipurissa. Tiedustelut ja ilmoittautumiset Pirjo Tiensuu p. 02-253 0370 ja Raija Örling 02-439 7584.

Ruotsin Inkeri-juhla 14.–16.6.2002
Eskilstunnassa St. Eskilkoulun tiloissa, *Smedjagatan 3–5*

Perjantai, 14.6.
klo18.00 - Poppiparipelin karsintaottelut

Lauantai, 15.6.
klo 12.00 - Juhlakanslia avataan
klo 10.00 - Poppi Open joukkuepeli
klo 13.00 - Loppuottelut
klo 17.00 - Inkeri-ilta St. Eskilkoulun aulassa

Sunnuntai, 16.6.
klo 08.00 - Jumalanpalvelus Forsin Kirkossa
klo 10.00 - Kirkkokahvit ja lopettajaiset kirkon seurakuntatalossa

Majoituksen voi saada hotelli Smedenissa, Drottningatan 9. Hinta 375 kr. aamiaisen kera. Puh. 016-150 000. Halvemman majoituksen voi saada Vilstan matkailutalossa. Puh. 016-513 080.

Inkerinsuomalaisten ja paluumuuttajien taidenäyttely
Haiharan taidekeskuksessa Kaukajärvellä 13.–31.7.2002
Avajaiset 12.7.2002 klo 18.
Taideseminaari ja -kurssi 20.–27.2002
Majoitus osallistujille
Retkeilymaja, Sorinkatu 16
(omat lakanat, keittiö käytössä).
Tiedustelut Viktor Kaipiainen
p. 0400 696 242

Skuoritsan kirkon ***Ruotsin*** avun postisiirtotilinumero on muuttunut. Nykyään se on INGRIA, 24 50 52-6. Kirjoittakaa että lahjoitus on tarkoitettu Skuoritsa kirkolle.

[illegible] keri-tietoa.

[illegible] OTSISTA

Frimärksserie	**75 kr**
Nouse Inkeri, grammofonskiva	**25 kr**
Lauri Santtu, **grammofonskiva**	**25 kr**
Karta, von Köppen	**50 kr**
Vykort, Haparanda, tackplatta	**1 kr**
Vykort, Örebro, minnessten	**1 kr**
Vykort, Flicka i Tuutaridräkt	**2,50 kr**
Kavajnål, vapen	**10 kr**
Gratulationskort, stort	**10 kr**
Gratulationskort, litet	**10 kr**
Tuuli: **Inkeriläisten vaellus**	**75 kr**
Isien usko, muistojulkaisu	**10 kr**
Kemppi: **Fenno-Ingrian lauluja**	**5 kr**
Hammarström: **Ingermanländarna som flydde till Sverige**	**15 kr**
Lilja – flyktingflickan från Ingermanland	**30 kr**
Himiläinen: **Främmande fosterland**	**50 kr**
Hiiva: **Förvisningen**	**50 kr**
Ojala: **Suomi näkyy**	**75 kr**
Ojala: **Pitkä kotimatka**	**75 kr**
Kuortti: **Kirkossa, keskitysleirillä**	**75 kr**
Kuortti: **Veljeni sotavangit**	**75 kr**
Miettinen: **Inkeriläiset maaton kansa**	**75 kr**
Sihvo: **Inkerinmaalla**	**75 kr**
Kolomainen: **Inkerin toisinajattelijat**	**25 kr**
Survo: **Neljäs tuuli**	**50 kr**

Ronkonen: **Laps Inkerin**	**100 kr**
Nevalainen: **Inkeriläinen siirtoväki**	**100 kr**
Mesiäinen: **Maria Kajavan pitkä taival**	**110 kr**
Virtaranta: **Inkeriläisiä sananlaskuja**	**70 kr**
Mooses Putron elämäkerta	**30 kr**
Iho: **Hietajyvä**	**40 kr**
Alexander Störgren: **Mutkainen tie vapauteen**	**150 kr**
Adressi	**40 kr**
Kavajnål Ingermanlands flagga	**20 kr**
Metiäinen: **Inkerin ev.lut. kirkon 350 v.**	**50 kr**
Tarra, Inkerin lippu	**5 kr**
Randefelt: **Inkeri, Tiekartta**	**100 kr**
Randefelt: **Keski-Inkeri, Kartta**	**100 kr**
Inkerin ristiviiri	**225 kr**
Huovinen **(red.) Ingermanland**	**100 kr**
Kuusi: **Maria Luukan laulut**	**40 kr**
Sverigeingermanländarnas historia	**250 kr**
Savolainen: **En svensk i partisankriget**	**150 kr**
Savolainen: **Suomalainen sissisodassa**	**150 kr**
Häkkinen: **Bort till det land**	**150 kr**

Kirjatilaukset ottaa vastaan:
Viktor Aitman
Linbanev. 6
43833 LANDVETTER
puh. ja fax 031-916 602
maksut RIL:n postisiirtotilille 173888-9

inkeriläisten VIESTI

8/2002

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo. Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / €
1 1 sivu 250 €
½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €
Tilaushinta 2002
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter,
ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh. ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
173888-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Merita 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎ **0405783894**
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎ **0415191250**
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki,
puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi.
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 5 D, 02130 Espoo
puh. (09) 455 78 38

Inkeriläisten ja karjalaisten heimoveteraanien ry:n puheenjohtaja Aleksanteri Dubbelman onnittelemassa Armas Juonolaista Espoosta. Taustalla kunniamerkeillä palkittuja Juho Melnikov Lahdesta, Aleksanteri Salenfors Ruotsista ja Toimi Järnä Ukrainasta.

Veteraanit kokoontuivat

Parolan panssariprikaatissa Hämeenlinnan lähettyvillä 5. – 7. heinäkuuta pidettiin heimoveteraanien kesäjuhlat, jotka alkoivat emerituspiispa Leino Hassisen pitämällä kenttähartauksella ja lippujennostolla.Pääjuhlan avasi yhdistyksen puheenjohtaja Aleksanteri Dubbelman. Puolustusvoimien tervehdyksen toi panssariprikaatin komentajan sijainen everstiluutnantti Ari Parkkola. Juhlassa esiintyivät Hattulan sotaveteraanikuoro sekä Parolan varuskunnan soittoyhtye, joka toi juhlaan nykyaikaista musiikkia. Heraldikko Kari K. Laurla esitelmöi juhlaväelle Inkerin ja Karjalan lipuista vaakunoista ja kunniamerkeistä ja niiden historiasta. Veteraanit laskivat seppeleen sankarien muistopatsaalle. Heimoveteraanit kävivät myös panssarimuseossa Parolannummella ja tykistömuseossa Hämeenlinnassa.

Teksti ja kuva: Viktor Hyyrönen

Yhteiset ilomme juhlat

Hyvä lukija, kun tämä lehtemme numero saapuu kotiisi, helteinen, kaunis ja tapahtumarikas kesä on jo ohi! Mutta se säilyy mielessämme, jokaisella oma kesä omine elämyksinemme. Toivottavasti lehtemme aiheet ja jutut palauttavat mieleesi kesän tapahtumia ja kertovat siitä, mikä on itsesi kohdalta jäänyt näkemättä ja kokematta, tai rikastuttavat ja tuovat uuden näkökulman nähtyyn ja koettuun. Olihan mennyt kesä 2002 tosiaankin niin vilkas, että harva ehti kaikkiin inkeriläisten kesätapahtumiin, puhumattakaan muista kesän riennoista. Loppukesän kauniista ilmoista ja lämmöstä nauttien on mielekästä muistella tapahtunutta selaillen valokuvia ja miettiä ilman mitään kiireitä.

Kaikissa kesäjuhlissa on ollut runsaasti väkeä. Kansa tulee kesätapahtumiin hyvinkin kaukaa, yksitellen, ystäviensä mukana ja isoina porukkoina. Into panee ihmiset liikkeelle, elävä into ja rakkaus omia juuria kohtaan vie heidät esiintymään yleisön eteen lavalle, piiriin nurmikolle ja juhannuskokon ympärille. Usko siihen, että perinteen jatkaminen on tarpeen, ja toivo, ettei se lopu meihin ja tähän päivään keräävät inkerinsuomalaisia maailman eri kolkilta juhannusjuhliin Inkeriin ja kesäjuhliin kaikissa niissä maissa, missä meitä eniten asuu – Suomeen, Ruotsiin ja Viroon. Vaikka kansamme onkin jaettu pirstaleiksi, niin tällaisissa kesätapaamisissa tulee voimakas yhteenkuuluvuuden tunne.

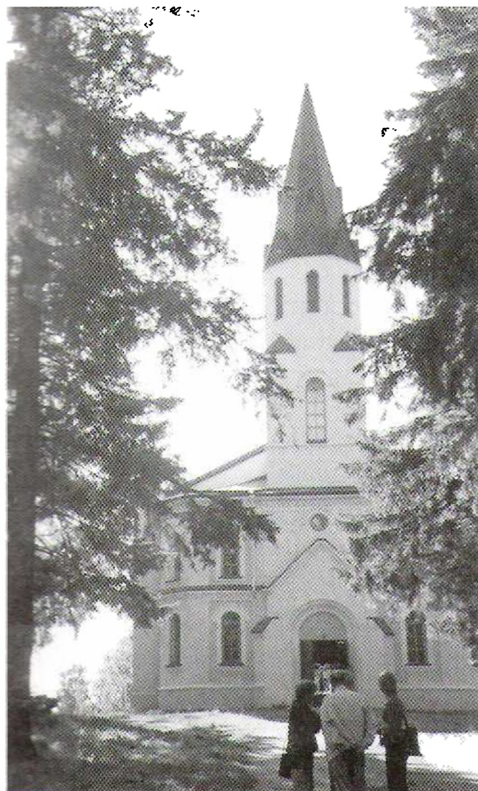
Muistan hyvin sen ihanan sanoin kuvaamattoman tunteeni, jonka koin elämäni ensimmäisillä inkeriläisten kesäjuhlilla, ne olivat ensimmäiset juhannusjuhlat Inkerissä viidenkymmenen vuoden tauon jälkeen. Vapaasti sai olla yhdessä, puhua ja laulaa omalla kielellä. Salkoon oli nostettu viljan keltainen punasiniristilippu, tästä ei olisi voinut kuvitellakaan muutama vuosi sitä ennen. Kulkiessani monituhantisen juhlaväen joukossa en ollut uskoa korviani, kaikki ympärillä puhuivat, haastovat ja luativat suomea. Väkijoukosta kantautui lapsesta asti kotona kuultua murretta, tunnistin sen omaksi ja menin kysymään tuntemattomilta puhujilta, miltä paikkakunnalta he ovat kotoisin. He olivat Hakajasta, se kylä on samalla Kurkulan niemellä, missä oli isänikin kylä, josta jäljellä on vain kylätie, talojen kivijalat ja muistot ja kieli. Kieli, joka minulle oli ensimmäinen elämässäni, kieli, jolla opin puhumaan, kieli, jota puhui minulle mummoni ja jonka opin häneltä. Se oli ilon tunne. Sama, kun tuhansien kasvojen joukosta tunnistat tutut ja rakkaat kasvot. Miten ihminen onnistuu siinä? Sitä ei joka päivä kysellä, mutta meiltä kysellään usein, oletko tosiaankin suomalainen, millä todistat sen. Todistusta kaipaavat saavat tulla kesäjuhliin omin silmin katsomaan, että me olemme. Olemisen tunnetta on vaikea esittää, se on, tai sitä ei ole. Niin kauan kun minä muistan, että olen suomalainen, minä olen se.

Kesäjuhlissa, missä ne pidetäänkään, me kohtaamme, kartutamme muistojamme, voimistamme yhteyksiämme ja olemme iloisia kaikesta tästä.

Ne ovat yhteiset ilomme juhlat.

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Juhannusjuhlat lehmusten ja tammien alla

Uudistunut Toksovan kirkko, jossa neuvostoaikoina oli klubi ja elokuvateatteri, on jälleen avannut ovensa seurakuntalaisille.

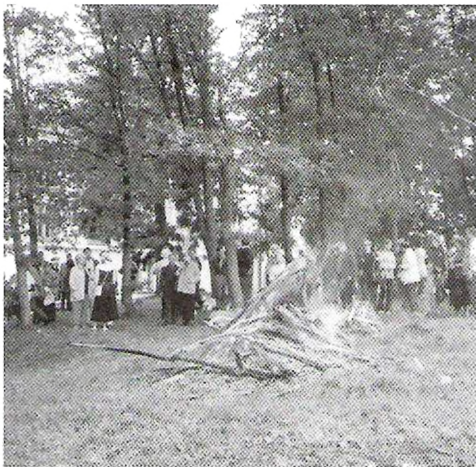
Inkerin, Venäjän ja Suomen liput liehuivat 22. kesäkuuta pitkissä tangoissa Toksovan kirkon edessä. Ensimmäisen kerran IL:n juhannusjuhlat järjestettiin kirkon pihassa. Aamulla väki kokoontui juhannusjuhliin 2002 Toksovan kirkkoon. Juhlallisen jumalanpalveluksen toimitti pastori Arvo Survo ja Toksovan kirkkoherra Esko Haapalainen saarnasi. Kahdenkielistä jumalanpalvelusta täydensivät Hatsinan seurakunnan kuoron laulut sekä A. Survon esiintyminen poikineen.

Konserttilava ja penkit oli rakennettu kirkon oikealle puolelle lehmusten ja tammien ympäröimälle nurmikolle. Kirkon takana tarjottiin kenttäkeittiössä valmistettua hernesoppaa ja seurakuntatalon kahvit. Kaikki siellä oli mukavaa: jopa lastenleikkipaikka ja myyntitiskit olivat lähellä. Juhlat avasi pj Aleksanteri Kirjanen, tervehdyspuheet pitivät Inkeri Peterson (RIL), Toivo Tupin (Inkeriläisten viesti), Suomessa asuva "kantatoksovoinen" Eero Pitkänen sekä IL:n Toksovan osaston pj Eino Lankinen. Smolnan edustaja luki Pietarin kuvernöörin Vladimir Jakovlevin tervehdyksen. Avajaispuheessa liiton vpj. Wladimir Kokko muistutti 22. kesäkuuta olevan Venäjällä myös surupäivä. suursodan alkupäivä. sekä 60 vuotta sitten maaliskuussa 1942 tapahtuneista suomalaisten karkotuksista Pohjois-Inkeristä Siperiaan. Juhlaväki kunnioitti sodan ja karkotusten uhreja hetken hiljaisuudella. Papit E. Haapalainen ja A. Survo siunasivat juhlamme.

Sää ei pettänyt ja yleisön mieliala alkoi kohota konserttiohjelman alkaessa. Konsertin pääteemana oli tällä kertaa Inkerinmaan historia. jota kuvasivat yhtyeiden ja solistien esittämät laulut. Kaikkein eniten lauloi inkerinsuomalaisten Pietarin kuoro (joht. Olga Konkova), jonka yhteydessä on muodostunut

Esiintymisvuoroaan odottamassa...

Perinteinen juhannuskokko veti luokseensa Toksovan inkeriläisten kesäjuhlien väkeä vuoden valoisimpana yönä.

muinaislaulujen lauluryhmä. Tämän uuden porukan kalevalamittaiset laulut innostivat kuulijoita ja jäivät muistiin. Ohjelmassa esiintyivät seurakunnan kuorot Keltosta ja Hatsinasta, Taaitsan lauluryhmä Inkere ja Tarton inkeriläisten kuoro Kiuru. Innokkain mielin tanssivat Toksovan Röntyskät, yhtye Lastenpiiri Petroskoista ja Inkerikeskuksen pienehkö porukka Irja Kolon johdolla. Yleisö hiljentyi kuuntelemaan loistavia solisteja, ennen kaikkea Espoossa asuvaa Toksovan oman kylän tähteä Arvi Kemppiä. Uuden säveltämänsä laulun Inkerin mummoista lauloi Roine Tuhkanen ja lyyrisen rocklaulun Kaija-Veera Habalainen. Yleisön pyynöstä Arvo Survokin joutui esiintymään kitara kädessä. Aleksei Krjukov yllätti uskaltaen laulaa humoristisen laulun. Oli ihana idea järjestää tanssitauko konserttiohjelman puolessavälissä, ihmisiä tanssitti hauskasti Bestiarij-niminen bändi Pietarista.

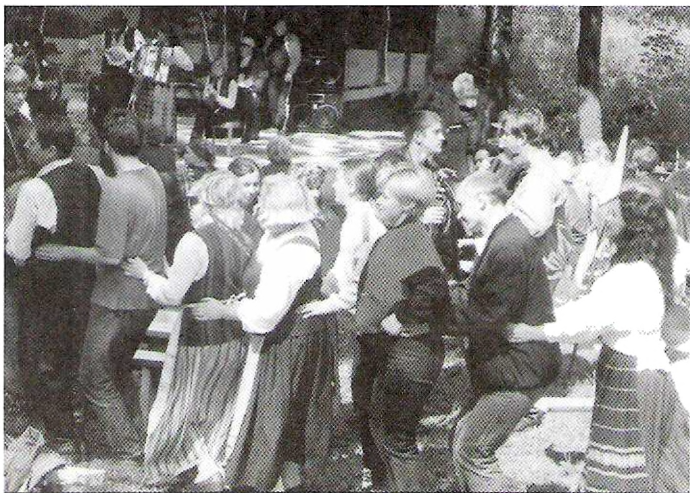
Neljä ja puoli tuntia kestäneen konsertin jälkeen yleisöllä riitti vielä voimaa tanssia ja laulaa juhannuskokon ympärillä, sekin soveltui hyvin kirkon tontille! Väkeä oli vähemmän kuin viime vuonna, muutama sata henkilöä vain, ja monien mielestä tämänkokoinen juhlayleisö on parasta koota juuri Toksovan tammien alle. Juhlien järjestämiseen oli saatu rahallista tukea Pietarin kaupungin hallitukselta.

Teksti
Wladimir Kokko

Kuvat
Toivo Tupin

Aleksei Krjukov on kiertänyt melkein kaikki Inkerin kylät. Keräysmatkoiltaan hän on oppinut myös kansanlauluja.

Juhannusjuhlien konsertin väliajalla vieraat ja esiintyjät tanssivat letkistä samaan tahtiin pietarilaisen Bestiarij-yhtyeen säestyksellä.

Kesäjuhlavieraita läheltä ja kaukaa Toksovan kirkonmäellä.

Kolmen päivän seikkailu

Matkakertomus juhannusmatkasta Pietariin

Turun seudun Inkeri-seura ry päätti keväällä, että Turusta osallistutaan Toksovassa pidettäviin kesäjuhliin. Juhannusaattona aamuyöllä pakkasimme linja-autoon ihmiset, matkalaukut, avustuspaketit ja suuntasimme linja-auton nokan kohti itää. Muutamat matkalaiset tunsivat toisensa etukäteen, muut tutustuivat näiden kolmen päivän aikana, jotka vietimme yhdessä.

Matkan puuhanaiset Raija ja Raili luotsasivat ensimmäistä kertaa matkaa, mutta kokenut kuljettaja Oiva ja hänen vaimonsa Ljudmila olivat hyvänä apuna mm. kielellisesti.

Venäläisen tavan mukaan hotelli vaihtui aivan viime hetkellä. Jouduimme lähelle Pietarhovia pensionaattiin. Matka kaupungilta oli suhteellisen pitkä, mutta huoneet olivat siistit, sänky leveä ja paikka rauhallinen. Kunnon yöunta ei korvaa mikään.

Perjantai-iltana vierailimme Suorannan kylässä inkeriläisperheessä. Saimme viettää mukavan hetken paikallisten inkeriläisten parissa. Suorannan kylään on Pietarin rajalta seitsemän kilometriä Kelttoon päin. En tiedä asuuko kylässä nykyään venäläisiä, mutta muutama vuosi sitten siellä asui vain yksi. Häntä kutsuttiin miljardööriksi komean talon, auton ja uima-altaan takia. Valitettavasti Suorantaan ei tule kesällä vettä, vaan se on haettava yhteisestä kaivosta melkoisen matkan takaa. Lienee uimiset jääneet vähiin.

Lauantaiaamuna suuntasimme kaupunkikiertoajelun jälkeen kohti Toksovaa. Siellä oli juhlat kirkonmäellä juuri alkamassa saapuessamme paikalle.

Venäjän Inkerin Liiton puheenjohtaja Aleksanteri Kirjasen tervehdyspuheen jälkeen nostettiin Inkerin, Suomen ja Venäjän liput salkoon Nouse Inkeri -laulun kera. Sen jälkeen kuultiin puheenvuorot.

Matkassamme ollut Eero Pitkänen Lammilta kertoi koskettavasti juhlakansalle Toksovan poikana muistikuviaan lapsuudesta. Hän kertoi perheensä kohtalosta, omasta ja siskonsa pakomatkasta Suomeen sekä ensimmäisen kirkkomuistonsa. Hänen isänsä oli ollut Toksovan kirkon isäntä. Pitkänen toivoi tapaavansa koulukavereitaan ja vanhoja tuttaviaan. Sana kiiri eteenpäin ja koulukaveri löytyikin.

Muinaislauluyhtye Korppi Pietarista aloitti musiikillisen matkan Inkerin historiaan. Välipuheissaan Wladimir Kokko ja Olga Konkova kertoivat pieniä historiaosuuksia aina ennen seuraavaa laulua. Laulukuorot ja yhtyeet vaihtuivat ja näin tarina eteni kohti nykypäivää.

Ohjelmassa kuultiin mm. Kukapa se Inkerissä kyntää, Kaunis oli koivu, Miniä saunan lämmitti, Kirppu, Pappa lupas talon laittaa ja lukematon määrä muita kansanlauluja.

Ohjelmien välissä pidettiin tanssitauko. Kansallispukuiset tanssijat hakivat yleisöä tanssimaan. Aina vain lisää ja lisää innokkaita tanssijoita liittyi mukaan. Se oli hauskaa katseltavaa. Siinä oli luonnollista elämisen iloa ja riemua yhdessäolosta.

Juhlilla oli tarjolla hernekeittoa ja leipää sekä kahvia voileivän kera. Jokainen maksoi ruokailusta omantunnon mukaan. Jos maksaa paljon, syö paljon, jos maksaa vähän, syö vähän. Näin sanoi rouva, joka ojensi minulle keittolautasen.

Illalla kävimme vielä tutustumassa Pyhän Marian kirkkoon. Eero Pitkänen kertoi sielläkin muistikuvan lapsuuden kirkkomatkasta Pietariin ja siitä kuinka hän katseli parvelta papin kaljuuntuvaa päälakea. Tutustuimme esillä oleviin valokuviin, jotka esittivät entistä kirkkoa. Se on ollut lähes samanlainen kuin tämä uudistettu kaunis ja valoisa kirkko.

Sunnuntaiaamuna alkoi kotimatka. Poikkesimme vielä ostamassa jotakin tuomisia Viipurin torilta ja sitten suuntasimme kohti rajaa. Rajalla meitä odotti yllätys. Se oli suljettu. Kuljettaja teki nopean päätöksen ja siirryimme Nuijamaalle. Sieltä pääsimme nopeasti ja hyvin Suomeen.

Tunnelma autossa oli koko matkan ajan leppoisa; toiset nukkuivat, toiset puhelivat ja tuttaviksi tultiin. Ennen kotia alkoi viritä jo juttua uudestakin matkasta. Tiedä vaikka toteutuisi.

Raili Pajula, sihteeri
Turun seudun Inkeri-seura ry

Seija Lehtinen (vas.), Maire Aaltonen, Kirsti Könönen ja Eila Hakala inkeriläiskodissa.

Pihapihlaja Eestissä inkerinsuomalaisten yleislaulujuhlissa

Elvira Grossberg ja Valeri Luukka Viljandin Sävel-sekakuorosta ojentamassa kukkia Pihapihlaja-kuoron jäsenille ja sen perustajalle Albert Pettiselle.

Eestin inkerinsuomalaisten kesäjuhlissa Kelassa esiintyi 9. kesäkuuta sekakuoro Pihapihlaja Helsingistä. Se esitti kolme Albert Pettisen laulua: Laulu kaikukoon, Kullankallis kotipaikka ja Äiti-kullalle. Kuoron johtaja Albert Pettinen lauloi Keilassa myös oman laulunsa Pala leipää. Pianolla säesti Larissa Fadeeva-Saikkonen.

Sekakuoro Pihapihlaja aloitti toimintansa Helsingin Inkerikeskuksessa 28. tammikuuta 2002 Albert Pettisen johdolla. Koska Helsingissä toimii jo kaksi inkerinsuomalaista naiskuoroa, niin tarkoitus oli antaa kuorolaulun mahdollisuus myös miehille. Ikävä kyllä, muttei yhtään miestä tullut paikalle, niin Albert Pettinen päätti itse laulaa miesten osuuden. Kuoron ensimmäinen esiintyminen oli 12. toukokuuta äitienpäivänä Inkerikeskuksessa. Ohjelmassa oli neljä laulua, kaikki Albert Pettisen omia sävellyksiä.

Albert Pettinen

[illegible] Pettinen esittämässä omaa [illegible] Pala leipää Inkerin[illegible] yleislaulujuhlassa Keilas[illegible] Taustalla hänen perusta[illegible] [illegible]oro Kiuru Tartosta.

Juhannusjuhlat muualla

Keltossa 21. – 23. kesäkuuta pidettiin Inkerin kirkon iso nuorisoleiri. Perjantai-iltana juhlittiin Johannes kastajan päivää.

22.6. ensimmäisen kerran juhannusta juhlittiin IL:n Nizhni Novgorodin osastolla (pj Vladimir Hukka). Juhlilla mm. päätettiin, että seura tulee vapaaehtoisesti huolehtimaan Nizhni Novgorodin alueen Oranki-kylässä sijaitsevasta v. 1942 – 44 kuolleiden suomalaisten sotavankien muistomerkistä.

Wladimir Kokko

Perinneruokapäivä onnistui

Lahden Inkeriläisten järjestämä Perinneruokapäivä onnistui yli odotusten. Perinneruokia oli toistakymmentä ja kaikille riitti maistelemista. Esillä oli myös Inkeristä kertovaa kirjallisuutta, kuva- ja kartta-aineistoa.

Kuvassa järjestäjät jälkipyykillä. Mikäpä oli istuskellessa, kun moitteen sanaa ei kuulunut ja sää kruunasi kaiken.

Arvo Korkkinen

Kyykän turnauksen tulokset Inkeriläisten kesäjuhlissa Tampereella 13.7.2002

Joukkuepelit

1. Tammer-Kyykkä / J. Mikkonen, H. Kilkkinen, P. Raudasoja, P. Roslund
2. Turun inkeriläiset / P. Kopponen, E. Telkkinen, J. Pentikäinen, A. Kopponen
3. Turun Uusi Karjalaseura / J. Jokela, J. Jousimo, AP. Suhonen, H. Siikanen
4. Karjalan Sivistysseura / P. Rahikainen, S. Hirsso, K. Kuikka, J. Denisov
5. Helsingin inkeriläiset / H. Nikkola, A. Pöntönen, O. Toivokainen.

Heimo-ottelu

1. Inkeriläiset / P. Kopponen, E. Telkkinen, A. Pöntönen, J. Pentikäinen
2. Karjalaiset / S. Hirsso, H. Siikanen, J. Mikkonen, J. Jousimo

Oskar Toivokainen

Kyykkä. Tampere 13.7.2002. Heimo-ottelu Karjalaiset – Inkeriläiset. Vas. Karjalaiset: Jukka Jousimo, Ari-Pekka Suhonen, Heikki Siikanen, Sakari Hirsso; Inkeriläiset: Paavo Kopponen, Erno Telkkinen, Armas Pöntönen, Jari Pentikäinen.

UUTISIA INKERISTÄ

Dokumentteja suomalais-ugrilaisista kansoista

Tatjana Bykovan ja Viktor Uzhvijevin dokumenttivideo IL:n juhannusjuhlista osallistui Petroskoissa pidettyihin dokumenttifestivaaleihin suomalais-ugrilaisten kansojen elämästä. Voitettua 72 dokumenttifilmiä pääpalkinnon sai petroskoilaisten valmistama dokumentti "Karjalan kaikuja" Vienan karjalaisten kohtaloista rajan molemmilla puolilla. Festivaalien tuomaristossa oli mm. IL:n neuvoston jäsen Olga Konkova.

Vilkas urhelukesä

Jalkapallojoukkue Ingria osallistui toukokuun alkupuolella Pietarin kansallisseurojen joukkueiden väliseen turnaukseen ja nousi semifinaaliin, jossa hävisi kaupungissa asuville marokkolaisille. Joukkueessamme on pääosin Kuismalan poikia.

29. – 30.5. Rampovassa kaupunkipäivän juhlaohjelmassa urheiluaktiivi Kostja Uljanotshkinin johdolla inkerinsuomalaiset näyttivät yleisölle kyykkäpeliä ja saappaanheittoa. Kaupungin johto piti hauskoista kilpailuista niin paljon, että kutsui urheilijoitamme esiintymään vielä 12.6. Venäjän päivän juhlien merkeissä.

Taaitsan lapset A. Puškinin juhlissa

8.6. Koprinassa pidettiin venäläisen kansallisrunoilijan Aleksandr Puškinin syntymäpäiväjuhlat. Kutsun esiintymään juhlaohjelmassa sai Taaitsan Inkerituvan lapsiyhtye Oikku (joht. Olga Prokofjeva). Taaitsan inkeriläislapset lauloivat suomeksi omalla säestyksellään. Koprinasta oli kotoisin Puškinin lapsenhoitaja Arina (Irinja) Rodionovna, joka oli inkeriläistä syntyperää, hänelle Koprinassa on omistettu museo. Hoitaja oli kertonut nuorelle Puškinille paljon hänen luomistyöhönsä vaikuttaneita kansansatuja.

Moskovassa uusi puheenjohtaja

Inkerin Liiton Moskovan osastossa vaihtui puheenjohtaja. Seuran kokouksessa 16.6. uudeksi puheenjohtajaksi valittiin lehtimies ja muusikko Klinin kaupungista Valeri Halonen. Hän on ollut IL:n jäsenenä vuodesta 1990. Paitsi IL:n osastoa Moskovassa on myös rekisteröity suomalaisten kansallis-kulttuurinen autonomia. V. Halonen toimii senkin puheenjohtajana.

Pietarin kuoro konsertoi

Pietarin kuorolla on tapana käydä noin kerran kuussa konsertoimassa eri paikkakunnilla. Toukokuun käynti oli Sosnovy Borissa. 29. kesäkuuta kuoro esiintyi paikallisissa juhlissa Kapriossa keskiaikaisen linnan juurilla. Kuoron tarkoitus on levittää tietoa inkerinsuomalaisista ja tehdä heidän kulttuurinsa tutuksi Leningradin alueen väestölle.

Wladimir Kokko
2. heinäkuuta 2002, Pietari

Nuoret menestyivät Suomen mestaruudessa

Aleksei Sofiev on tuore Suomen sakkimestari 12-vuotiaiden ikäluokassa.

Kesäkuun alussa Espoossa Karajärvellä pelattiin sakkia nuorten Suomen mestaruudesta. Tavoitteena oli löytää parhaimmat sakinpelaajat omissa ikäryhmissään. Kilpailujen tulosten perusteella valikoidaan osallistujat EM- ja MM-kilpailuihin. Turnaukseen osallistui 79 alle 20-vuotiasta sakinpelaajaa. Inkerikeskuksesen nuorten sakkikerhosta, jota johtaa Juri Mavritchev, osallistui 8 pelaaja – kaksi 12-vuotiaiden ja kuusi 10-vuotiaiden ikäluokassa. Viimeksi mainitussa seitsemänvuotias Jana Jakimtshuouk sai kuudennen sijan. Ensimmäisen kerran kilpailuihin osallistui näin paljon venäläisiä nuoria.

Parhaiten sijoittui Aleksei Sofiev, joka voitti Suomen mestaruuden 12-vuotiaiden ikäryhmässä. Seitsemästä pelistä hän voitti kuusi ja yhden pelasi tasan.

Iästään huolimatta Aleksei on jo kokenut pelaaja, hän on osallistunut useampiin kilpailuihin ja hänellä on kymmenkunta mitalia, jotka hän on saanut Suomessa. Viime kahden vuoden aikana hän on osallistunut noin kymmeneen turnaukseen. Viimeinen mainituista oli Helsingin koulujen sakkijoukkueiden mestaruus, joka pidettiin maaliskuussa. Silloin Aleksei ja kaksi joukkuetoveriaan – Niki Tuominen ja nuorempi sisko Svetlana saivat hopeamitalit. Aleksei on edustanut Suomea myös kansainvälisissä kilpailuissa.

Aleksei aloitti sakin pelaamisen jo Moskovassa, mistä perhe on muuttanut Suomeen. Moskovan pioneeripalatsissa Sofja Repovan valmentamana. Mutta ensimmäisenä hänet viisi – kuusivuotiaana tutustutti sakkiin hänen isoisänsä, joka huomasi, että pojalla on matemaattinen pää. Paitsi sakkia Aleksei on harrastanut voimistelua, jonka hän on jo jättänyt, pyöräilyä, jalkapalloa ja jääkiekkoa, muttei mitenkään kovin ahkerasti. Nykyään hän käy pelaamassa sakkia myös Itä-Helsingin sakkikerhossa.

Izabella Sihvola

Inkerikeskuksen nuorten sakkikerhon vapaaehtoinen vetäjä Juri Mavritchev ja 10-vuotiaiden ikäluokassa kuudenneksi sijoittunut seitsemänvuotias Jana Jakimtshuouk ratkaisemassa sakkitehtävää.

Kuvat tekijän

Kasper Säkin muistoksi

Huhtikuun puolivälissä, juuri kevään viimeisten Inkerikodissa kokoontumisten aikoihin saatiin kuulla, että yksi Helsingin seudun Inkeri-seuran sekä Seukkoseuran uskollisimmista jäsenistä, Kasper Säkki, oli kuollut vaikeaan sairauteen. Olimme Seukkoseurassamme kaivanneet Kasperia tämän vuoden aikana useasti, mutta puhelin ei vastannut ja ketään toista Kauniaisissa asuvaa seukkoa emme tunteneet. Kunnes Espoosta tuli tieto, että kaipaamamme ystävä oli seitsemäntenä maaliskuuta jättänyt meidät 85 vuoden ikäisenä ja hänet oli haudattu sukuhautaan Espoon vanhalle hautausmaalle sisarentyttären perheen saattaessa.

Kasper Säkki oli syntynyt Viron Inkerissä Kalliveressä 21.1.1917. Vanhempineen ja sisaruksineen hän tuli Virosta Suomeen vuoden 1944 alussa. Perhe asui aluksi Lahden Villähteellä ja muutti sen jälkeen Kauniaisiin. Kasper kouluttautui hienomekaanikoksi. Elämänsä varrella hän teki monenlaista: teki erilaisia metallitöitä, muovaili saviveistoksia, maalasi tauluja soitti viulua ja haitaria sekä käytteli taitavasti kameraa. Juuri Kasperin valokuvaajan taidot olivat meille tärkeitä. Esimerkiksi melkein joka vuosi Kalevalan päivänä Kasper tuli kameroineen Larin Parasken muistomerkille, kun Helsingin seudun inkeriläiset kävivät viemässä sinne perinteiset kukkatervehdyksensä – usein kireässä helmikuisessa pakkasessa. Ja hyvin usein ne kuvat ovat kertoneet Kalevalan päivästämme Inkeriläisten Viestissä.

Kultaisilla käsillään Kasper kokosi myös sukulaisille ja ystäville hienoja seinäkelloja. Yksi niistä on Karjalatalolla Inkerikotimme seinällä. Joka vuosi Kasper itse siirsi sen kesä- ja talviaikaan.

Kaikki muistavat Kasperin tasaisena, hyväntahtoisena, valoisana ihmisenä. Me muistamme hänet esimerkillisenä Inkerin miehenä.

Pirkko Huurto

Meeri Kämärän muistolle

”Hei sitten, nähdään taas pian!” Nämä sanat soivat yhä korvissani, Meerin ystävällisen herttaisen hymyn saattelemana. Mutta Meeri ei enää tullutkaan joukkoomme, hän jäi kotikaupunkiin Tarttoon: hänet saatettiin viimeiselle matkalle kauniina kevätpäivänä, tuomien kukkiessa 4. toukokuuta 2002.

Meerin poismeno oli meille, hänen ystävilleen, järkytys. Se tuli liian äkkiä, täysin odottamatta. Muutamaa viikkoa aikaisemmin hän oli ollut vielä täydessä touhussa: mukana lauluharjoituksissa Helsingin Inkerikuorossa (tärkeä kevätkonsertti oli edessä) ja tanssimassa Elviira-tanssiryhmässä. Hän suunnitteli tulevaa kesää, iloitsi keväästä ja kuunteli lintujen laulua vuokratulla puutarhapalstalla odotellessaan kylvöaikaa – siemenet hän oli jo hankkinut valmiiksi.

Elämä ei ollut kohdellut Meeriä, kuten useimpia inkeriläisiä, silkkihansikkain.

Hän jäi orvoksi sota-aikana Inkerissä muutaman vuoden ikäisenä. Mummonsa kanssa hän joutui sittemmin Viroon, mutta Paldiskissa hänet erotettiin mummosta ja laitettiin lastenkotiin, mistä parin viikon päästä eräs virolainen nainen valitsi hänet kasvatuslapseksi. Kun Meeri oli 11-vuotias, hänen mummonsa sai hänet luokseen takaisin. Viisi vuotta myöhemmin mummo tuli sokeaksi ja asui sen jälkeen vanhainkodissa. Kaikki Meerin sukulaiset olivat kadonneet sodassa. Hän oli yksin.

Tuttujen inkeriläisten apuun turvautuen hän muutti Tarttoon, löysi työpaikan ja jatkoi koulunkäyntiä iltakoulussa. Hän aloitti opiskelun sairaanhoitajaksi. Sillä alalla hän työskenteli 26 vuotta Tarton kahdessa eri sairaalassa.

Tartossa hän myös avioitui, mutta menetti miehensä onnettomuudessa jo nuorena. Kaksi poikaa jäivät ilman isää, mutta heille jäi hellä ja rakastava äiti.

Sairaanhoitajan ammatissa vaaditaan myötätuntoa, auttamiskykyä ja -halua. Nämä ominaisuudet luonnehtivat Meeriä parhaiten. Hän auttoi jokaista aina, kun vain voi.

Meerin laaja ystäväpiiri jäi häntä kaipaamaan.

Ella Lemetti-Kuortti

Punkkalan varis

Inkerissä lapset oppivat tuntemaan sienet, tatit ja marjat luonnollisella menetelmällä. Vanhemmat ottivat heidät mukaansa metsään kun menivät sieneen ja marjaan. Eihän Inkerissä silloin tunnettu nykyajan ruotsalaisia vapaa-ajan koteja tai nuorten taloja missä nuoria ohjataan kun omat vanhemmat ovat ylös otettu. Ruotsissa sienten ja marjojen poimiminen katsotaan enemmän vapaa-ajan harrastukseksi kun taas Inkerissä se oli välttämätön lisä talven ruokavarastoon. Lapsena minua ei ollenkaan huvittanut sienten ja marjojen poimiminen eikä ne huvita nytkään, aikuisena.

Muistan kun kerran aika tuli pitkäksi metsässä ja jano alkoi vaivata. Pyysin äidiltä vettä, mutta eihän siihen aikaan lasten pyyntöjä huomioitu niin pian kuin nykyään, joten jouduin toistamaan pyyntöni juomisesta.

– Minnuu janottaa! Minnuu janottaa!

Äiti taisi lopulta väsähtää minun jankutuksiin ja sanoi vesipulloa esille ottaessa:

– Kohan siun ei käy niin kuin sen Punkkalan variksen.

– No, miten?

– Sill Punkkalan variksell olj oikee kova jano. Lopuks hiä löys vettä ja sai jo suuhee mutt ei ehtint nielaissa ko kuolj jannoo!

Myös toinen kerta oleskelu metsässä tuntui minusta pitkältä. Ehdotin äidille useamman kerran

– Männää kottii! Männää kottii!

Sain lopulta äidiltä vastakysymyksen

– Onks kotj jäniksen seläs?

Armas Paakkonen

Apuraha

Inkeriläisten sivistyssäätiö julistaa haettavaksi 1 700 € suuruisen apurahan Inkerin kulttuurin tutkimukseen ja edistämiseen. Summa voidaan jakaa yhtenä tai useampana apurahana. Hakemukset ja tiedustelut osoitetaan sivistyssäätiön hallituksen puheenjohtajalle Toivo Makaralle, Vellamonkatu 27, 08100 Lohja. Hakuaika päättyy 20.9.2002.

Inkeriläisten sivistyssäätiön hallitus

Muistomerkki vainojen uhreille

Inkeriläisten sivistyssäätiö on päättänyt järjestää kansalaiskeräyksen muistomerkin saamiseksi Stalinin vainojen uhrien muistolle. Tuhoisimmillaan vainot olivat 1930 luvulta Stalinin kuolemaan saakka 1953, ja ne kohdistuivat Neuvostoliiton kaikkiin kansanryhmiin. Erityisen ankaran vainon kohteeksi joutuivat inkerinsuomalaiset. Heitä pidettiin suomalaisuutensa vuoksi 1939 – 44 sotien aikana ja sen jälkeen kansanvihollisina.

Tämä suomalaisuuden sirpale, noin 150 000 ihmistä, karkotettiin pois kodeistaan syrjäisille seuduille, vietiin pakkotyöleireille ja teloitettiin. He maksoivat raskaan hinnan suomalaisesta kansallisuudestaan ja luterilaisesta uskostaan.

Näitä kaikkialla Neuvostoliiton alueella menehtyneitä ja surmattuja inkerinsuomalaisia halutaan nyt muistaa. Levashova, parikymmentä kilometriä Pietarista Kannakselle päin, on valittu muistomerkin paikaksi. Se sijaitsee vanhalla inkeriläisalueella, eikä sinne ole pitkä matka valtamaantieltä. Kysymyksessä ei ole varsinainen hautausmaa vaan synkkä teloituspaikka metsikössä, jonka joukkohautoihin on haudattu vv. 1937-54 kaikkiaan 46 771 uhria, heistä toista tuhatta inkerinsuomalaista. Sinne on jo pystytetty useita muistomerkkejä, mm. virolaisille, puolalaisille ja juutalaisille.

Inkerin ev.lut. kirkko piti viime syksynä Levashovassa kirkolliskokouksen alkajaisjumalanpalveluksen. Näin tahdottiin muistaa vainon uhreja, lähiomaisia, tuttuja ja tuntemattomia inkeriläisiä.

Venäjällä asuvat inkerinsuomalaiset ovat vielä taloudellisesti ahtaalla, ja siksi heitä halutaan tukea tällä keräyksellä Suomesta käsin. Aikaisempina vuosikymmeninä ei ole ollut poliittisesti mahdollista olla surevien rinnalla, nyt on.

Muistomerkin aikaansaamisesta vastaa Inkerin Kirkon ja Venäjän Inkeri-Liiton asettama työryhmä. Se hankkii viranomaisluvan, valitsee taiteilijan ja huolehtii muistomerkin pystyttämisestä.

Keräystä varten on avattu tili, jolle yhteisöt ja yksityishenkilöt voivat antaa osuutensa hankkeen toteuttamiseksi.

Inkeriläisuhrien muistomerkkitili, Nordea 102530-222557, viite 1300.

Etelä-suomen lääninhallitus on myöntänyt **keräykselle luvan Nro OKU1076A**

Leino Hassinen
Inkeiläisten sivistyssäätiö
hallintoneuvoston puheenjohtaja

Toivo Iho
Suomen Inkeri-liitto ry
puheenjohtaja

Toivo Makara
Inkeriläisten sivistyssäätiö
hallituksen puheenjohtaja

Keijo Korkka
Suomen Inkeri-liitto ry
kunniapuheenjohtaja

Tapahtumakalenteri

Helsingin seudun Inkeri-seura ry
Käpylänkuja 1, Karjalatalo, Inkerikoti
22.9. klo 14.00 - Syyskokous
Tiedustelut: Viktori Hyyrönen
puh. 050-3019140

Inkerikuoro
Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45-18.30 Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Inkerikeskus ry
Hämeentie 103 A
5.8. - 5.9. - Valerie Nuijan taidenäyttely

Syyskuussa: Helsinki tutuksi -kiertoajelu. Oppaana Tiia Vaht.
Ota yhteys Inkerikeskuksen toimistoon *puh. 09-7534464.*

Seukot Inkerikodissa vuonna 2002
10.10. ja 15.11. klo 13.00.
Tiedustelut Pirkko Huurto
puh. 09-783391

Lahden seudun Inkeri-seura ry
9.9. - Syyskokous
14.10. - Lokakuun kerhoilta
11.11. - Marraskuun kerhoilta
Kaikki tilaisuudet
klo 18 - 20 SRK:ssa
Tiedustelut: Maria Lahti
puh. 03-7340435

Turun seudun Inkeri-seura ry
29.9. - Syyskokous Mikkelinpäivänjuhla
2.11. - Pyhäinpäivänkunniakäynti Turun tausmaalla Inkeriläisten muistomerkillä
26.12. - Joulujuhla

Kaikki tilaisuudet pidetään Kupittan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4, kello 14.00

Kummitoimikunta
Matkoja:
13. - 16.9. - Matka Pietariin ja Kelttoon. Ohjelmassa kirkon 10-vuotisjuhlallisuudet Keltossa. 40 paikkaa varattuna.
1. - 3.11. - Pietarin matka. Tutustuminen P. Marian kirkkoon ym.

Muuta Turussa:
5.10. - Inkerin päivän vietto Turun Martin kirkon srk. talossa klo 14.00 alkaen.
Järj. Turun Martin kirkon srk. Inkeritoimikunta. Tervetuloa!
Ryhmät ilm. samoin kuin matkavaraukset ja kyselyt
Marja-Liisa Salminen
Turku Ahvenpolku 16
puh 02-2581621, 040-7190967

Keräämme edelleen villasukkia Inkerin vanhuksille! Myös muuta viemistä, esim. ruokaa, otamme mielellään mukaamme matkoilla Inkeriin!
Kiitos kaikille lahjoittajille! Erikoiskiitos Upe Poutiaiselle Idän työn varastoon!

Mukavaa syksyä kaikille ja muistetaan Inkerin heimokansaa siellä jossakin!

Skuoritsan kirkon ***Ruotsin*** avun postinumero on muuttunut. Nykyään se on INGRIA 24 50 52-6.
Kirjoittakaa, että lahjoitus on tarkoitettu Skuoritsan kirkolle

Inkeri-tietoa

00940 HELSINKI

Kirjallisuutta

Arvo Survo
Itku Inkerille, 17 €

Aapo Iho
Hietajyvä, 3,50 €

Hellin Suominen
Mooses Putron elämäkerta, 2,50 €

Ella Ojala
Pitkä kotimatka, 14 €
Pelastunut albumi, 22 €
Ensimmäinen kevät, 16 €

Ella Ojala
Sananlaskuja ja tarinoita, 8 €

Aleksander Störgren
Mutkainen tie vapauteen, 10 €

Pekka Nevalainen
Inkeriläinen siirtoväki 1940-luvulla, 25 €

Pekka Nevalainen - Hannes Sihvo (toim.)
Inkeri-historia, kansa, kulttuuri, 50,50 €

Heikki Seppänen
Etelän tien kulkija - Vilho Helanen, 25 €

Maria Ripatti
Elämä yhden kortin varassa, 16,50 €

Saimi Tuukkanen
Elämäni helminauha 5 €

Kalavalaseuran vsk 69-70
Inkerin teillä, 11,50 €
Maria Luukan laulut ja loitsut, 6,50 €

E. Pärnänen
Antti Kivekäs I-II, 9 €

Mikko Savolainen
Inkerinmaa, 33,50 €

Aatu Savolainen
Suomalainen sissisodassa, 15 €

Lars Krifors
Oli onnistuttava, 15 €

Juho Häkkinen
Siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan, I-II 15 €

Sverigesingermanländarnas historia
24 €

Lasse Saressalo
Inkeri, 3,5 €

Touko Sihvo
Inkerin kansan 60 kohtalonvuotta. 24 €

Albert Pettinen
Lauluja koululaisille, 4 €

Albert Pettinen
Lauluja sekakuorolle, 6 €

Lauri Santtu
Murrejuttuja, 2,50 €

Äänilevyjä

Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym, 2,50 €

Kasetteja

Arvo Survo
Omall maall, 9 €

Karttoja

Inkerin kartta
vuodelta 1933, 12 €

Inkerin uusi kartta
vuodelta 1992, 10 €

Kylä- ja tiekartta
Keski-Inkeri
vuodelta 1993, 10 €

Inkerin pöytälippu
(satiinia) + salko
marmorijalustalla 18,50 €
Inkerin pöytälippu
(polyesteriä), 6 €
Inkerin pöytälippu
(satiinia), 10 €

Adressi
surunvalitteluun, 7 €

Tilaukset Inkerikoti

Saatavana Inkerin kulttuuriseurasta
puh. 09 - 2733 225

UUTUUS: Inkerin satulipas **(Miettinen, Uusma)** 25 €

Flink, Toivo & Mäkilä, Eeva. Inkerin lasten oppikirja. 7,50 €

Kalevala. Suomeksi ja Venäjäksi. Käännös A. Hiiri & E. Kiuru. 23 €

Miettinen, Helena. Kohtalontie. Kertomus inkeriläisen opettajan elämäntaipaleesta Inkerinmaalta Ruotsiin ja paluusta Neuvostoliittoon. 7.5 €

Miettinen & Joganson. Petettyjen toiveiden maa. Arator. 15 €

Monahof, Ania. Kärsimyksen pyhät kyyneleet. 13 €.

Mutanen, Pekka. Vaiennetut sotilaat. 12 €.

Ojala, Ella. Sananlaskuja, tarinoita ja mielleyhtymiä 10 €

E. Pärnänen. Antti Kivekäs I - II 9 €

Sava, Inkeri & Miettinen, Helena. Liljan kuva kutsuu. Tarina Neuvostoliittoon kadonneesta ja löytyneestä suvusta. 15 €

Inkeriläistä kansanmusiikkia
Röntyskät. Piirileikkilauluja Inkerinmaalta
7.5 €

inkeriläisten VIESTI

9/2002

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo. Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / €
1/1 sivu 250 €
1/2 sivu 135 €, 1/4 sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €
Tilaushinta 2002
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter,
ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎ **0405783894**
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎ **0415191250**
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki,
puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 5 D, 02130 Espoo
puh (09) 455 78 38

Ystäväperheprojektin vetäjä Simo Salo kutsuu kiinnostuneita Inkerikeskukseen tutustumaan toimintaan.

Ystäväperhetoiminta aloitettu

Inkerikeskus on aloittanut paluumuuttajaperheiden ja kantasuomalaisten sekä Suomeen jo kotoutuneiden perheiden ja perheettömien välillä toimivan vapaaehtoisen ystävä- ja kummiperhetoiminnan.

Helsingin seudulla asuu paljon henkilöitä, jotka puhuvat ja ovat kiinnostuneita venäjän tai viron kielestä sekä kulttuurista. He haluavat paluumuuttajaperheen kautta ylläpitää ja kehittää kielitaitoaan sekä oppia vapaaehtoisen ja vapaamuotoisen yhteydenpidon avulla vierasta kulttuuria.

Samalla paluumuuttajaperhe saisi vaikutteita ja opastusta suomalaisesta elämänmenosta ja suomalaisesta kulttuurista.

Inkerikeskus etsii paluumuuttajille ja heidän perheilleen suomalaisia ystäväperheitä, tutustuttaa heidät toisiinsa, antaa informaatiota toiminnasta, pitää heihin yhteyttä ja kuuntelee heidän toivomuksiaan toiminnan edelleen kehittämiseksi.

Perheitä voi vaihtaa toiminnan kuluessa sekä luonnollisesti lopettaa yhteydenpidon milloin tahansa.

Simo Salo

Uusi lukuvuosi on alkanut

Syyskuun tultua inkeriläisten monet järjestöt on jälleen ahkerasti aloittaneet toimintansa. Koululaisten tavoin olemme palanneet kesätauolta. Sen hyvin huomaa lisääntyvästä postista ja kutsuista eri tilaisuuksiin. Tässä ei enää ole pitkä aika siihen, kun vietetään Inkerin päivää. Syyskuun alussa oli merkittävä tapahtuma, kun 4. päivä Riihimäellä paljastettiin muistolaatta niille inkeriläisille, jotka lähtivät sodan aikana Riihimäen asemalta kotimatkalle, vaikka monet heistä päätyivätkin iäisyyteen. Inkeriläisten ja karjalaisten heimoveteraanijärjestön aloitteesta ja heidän uupumattomin voimin oli tämäkin asia muistolaatan asentamisesta saatu läpi ja ensi vuonna Suomeen on tulossa vielä toinenkin vastaava muistomerkki.

Muistot on yksi lähde, joka antaa meille voimia. Olkoot ne katkeriakin muistoja vaikeilta ajoilta, mutta olemmehan pysyneet elossa. Vaikeuksien läpi vaeltaminen on opettanut meitä arvostamaan nykypäivän hetkeä ja tätä elämää. Olemme onnellisia ja iloitsemme tästä unohtamatta niitä heimolaisiamme kenet kohtasi kova kohtalo. Viime kuun lehtemme välistä löytyi lomake, jolla voi siirtää rahaa Inkeriläisten sivistyssäätiön järjestämään keräykseen. Lehdessä myös kerrotaan, että keräyksen rahat käytetään menehtyneitten ja surmattujen inkerinsuomalaisten muistolle Levashovoon pystytettävään muistomerkkiin. Keräyksestä kertoi Inkeriläisten sivistyssäätiön hallituksen puheenjohtaja Toivo Makara Tampereen kesäjuhlilla. Nyt haaste on siirtynyt Sinulle, hyvä lukija, tule mukaan keräykseen ja kerro asiasta eteenpäin ystävillesi ja tuttaville! Jokainen pienikin lahjoitus on tärkeä kortemme yhteiseen kekoon.

Kesällä Inkerin juhannusjuhlilla Toksovassa luokseni tuli eräs vanhemman polven nainen. Hän on syntynyt Inkerissä, joutunut sodan aikana lähtemään pois kotoa ja asuu nyt Suomessa. Hän kyseli, miksi lehdessä on paljon muistelukirjoituksia ja muistellaan surullisia asioita. Olihan meillä hauskaakin ja olimme me iloisia ja reippaita tyttöjä! Vastasin hänelle, että palstoillamme viime aikoina on kirjoiteltu nykypäivästäkin, mutta kaikki vanhatkin muistot ovat tervetulleita, varsinkin jos hauskoja asioita halutaan kertoa. Samoin Sinulta, hyvä lukija, odotamme iloisia, reippaita ja hauskoja kerrottavia, joista muutkin saavat mielensä kohoamaan.

Elokuussa tietoomme tuli ilahduttava uutinen eläkeiässä olevien paluumuuttajien toimeentuloturvasta. Hallitus on hyväksynyt jo yksimielisesti maahanmuuttajan erityistuen eläkeläisille, joilla ei ole muita tuloja. Se tulee olemaan kansaneläkkeen tasoinen ja astuu voimaan vasta vuoden kuluttua, lokakuussa 2003, koska asia menee vielä eduskunnan päätettäviksi ja Kela tarvitsee aikaa järjestelmämuutoksiin. Tällä hetkellä Suomessa kerrotaan olevan 3300 inkerinsuomalaista, jotka ovat eläkeiässä ja tulevat saamaan tätä tukea. Toivotaan, että tämäkin lupaus eläkeläisille, jonka he olivat saaneet jo muuttaessa Suomeen toteutuu vuoden päästä. Elämä muuttuu aina paremmaksi.

Hyvää Inkerin päivää kaikille!

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Kuuma Tampereen kesä

Tampereella vietettiin heinäkuussa perinteistä Suomen Inkeri-liiton juhlaa. Tampere oli uusi paikka kesäjuhlille. Paikallinen osasto liittyi Inkeri-liiton jäseneksi vasta viime vuonna, vaikka itsenäisesti olikin toiminut jo pitkään.

Tampereen kesäjuhlien pääpuheen pitäjä Toivo Iho (keskellä) Karjala-liiton varapuheenjohtajan kansanedustaja Irja Tulosen ja Viron Inkeri-liiton puheenjohtaja Toivo Kabasen seurassa.

Kyllä inkeriläiset Tampereelta kävivät monissa kesäjuhlissa ja inkeriläinen runoilija Ella Ojala hyvin tunnetaan tamperelaisena. Viime vuonna Tampereella Vapriikissa oli järjestetty inkeriläisistä kertova laaja näyttely. Lassi Saressalo oli se henkilö, jonka ansiosta tämä onnistui. Tampereella asuu myös hyvin aktiivisia paluumuuttajia. Yksi heistä on Inkeri-liiton hallituksen jäsen fyysikko Viktor Kaipiainen, hän on myös kaupungin varavaltuutettuna. Viktor jo toista vuotta oli ajanut asiaa inkeriläisten taide- ja kulttuuriviikkojen järjestämisestä, mutta koska se tarvitsee valtavaa työtä, resursseja ja rahaa, niin ajatus typistyi ja onnistuttiin järjestämään vain perinteiset kesäjuhlat ja taidenäyttely. On kunnioituksella kiitettävä Tampereen kaupunkia ja sen kulttuuritoimen työntekijöitä Lassi Saressalon johdolla, sillä tämänkesäinen juhla onnistui heidän ansiosta. Se oli hoidettu loistavasti ja sai kaupungilta sekä järjestely-, että rahallista tukea. Taidolla oli juontamassa juhlatapahtumia myös suuren valmistelutyön tehnyt Ulla Majamaa.

Tampereen taiteilijaseminaarissa kuuluisa taiteilija Toivo Rännäli (vasemmalla) kertoi omasta taipaleestaan. Hänen seurassaan tamperelaiset Viktor Kaipiainen ja Marina Kulikova.

Puheenjohtajan eväät

Suomen Inkeri-liiton puheenjohtaja Toivo Iho oli pääpuhujana juhlissa. Hänen puhetta voisi luonnehtia tietynlaiseksi ohjelmapuheeksi. Toivo Iho kääntyi kaikkien vanhan Inkerin seurakuntien edustajien puoleen, luetellen tervehdyksessään jokaisen niistä.

–Meille kaikille Inkeri, Inkerinmaa edustaa jotain mennyttä, aloitti

hän puheensa ja pohti isänmaan käsitettä: Vaikka tuntuisi siltä, että nämä ovat menneisyyden, muinaisuuden juhlat, on syytä aina muistaa, että juhlijat eivät ole menneisyydestä, vaan keskeltä nykypäivää, nykyhetkeä kaikkine ongelmineen. Onko tai oliko Inkeri meidän tai vanhempiemme isänmaa? Käsite isänmaa tuntuu käyvän meille Inkeriin sovitettuna peräti huonosti. Maat vietiin vuoden 17 suuressa leikkauksessa, jonka täydensi 30-luvun kollektivisointi. Tuoreiden tietojen mukaan menetys käy lopulliseksi, kun maatalousmaan kauppa Venäjällä taas sallitaan. Isien maat ovat siis pois käsistämme. Tässä sanan ahtaassa, kaikkein ahtaimmassa mielessä olemme isänmaattomia. Alustaja syventyi historiaan, pohtien, että keisarin aikoina inkerinsuomalaiset olivat valtiollisesti sitoutuneet Venäjään, henkisesti suomalaisuuteen ja evankelisluterilaisella uskonnollaan erosivat selkeästi ortodoksista uskontoa tunnustavista venäläisistä. Kirjailija Veikko Huovinen määritteli eräässä kyselyssä isänmaan paikaksi, jossa puhutaan äidinkieltä, jatkoi puheettaan Toivo Iho, nykypäivää ajatellen tämä määrittely sopii luonnollisesti Suomessa vanhastaan asuneille inkeriläisille, siis viimeistään 43–44 siiroista tänne jääneille. Heidän isänmaansa on Suomi. Ruotsin inkeriläisten isänmaa taas alkaa ainakin nuoremman polven osalta olla Ruotsi. Niille Viron ja Venäjän inkeriläisille, jotka ovat suomen kielensä pystyneet vaihtelevissa olosuhteissa säilyttämään Veikko Huovisen määrittely täydennettynä presidentti Mauno Koiviston paluumuuttajille esitetyllä kutsullaan samoin näyttäisi sopivan. Entä ne inkeriläiset Virossa ja Venäjällä, jotka ovat suomen kielensä omatta syyttään kadottaneet. Ovatko ne täydellisesti ja lopullisesti isänmaattomia? Puhuja pohti paluumuuttajien kieliasenteita korostaen suomen kielen arvokkuutta Suomessa todeten: Vain suomea oppimalla paluumuuttaja voi päästä sen kehityksen alkuun, jonka tuloksena

Helsingin Inkerikuoron ohjelmistoon mahtuu laaja skaala suomalaisia lauluja. Näissäkin kesäjuhlissa Julia Hyyrösen johtama kuoro esitti inkeriläisen säveltäjän Albert Pettisen uuden laulun Valamon kellot.

Viktor Kaipiaisen apulaisina taiteilijaseminaarin järjestämisessä olivat tamperelaiset paluumuuttaja Hilma Kaasonen (oikealla) ja seurakunnan työntekijä Sirpa Lihdgren.

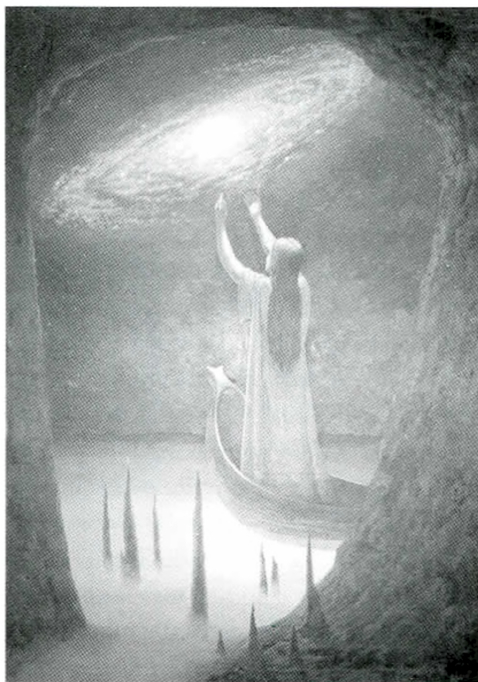

Petroskoilainen taiteilija Eila Timonen ahkerasti maalasi Haiharan kartanon maisemia.

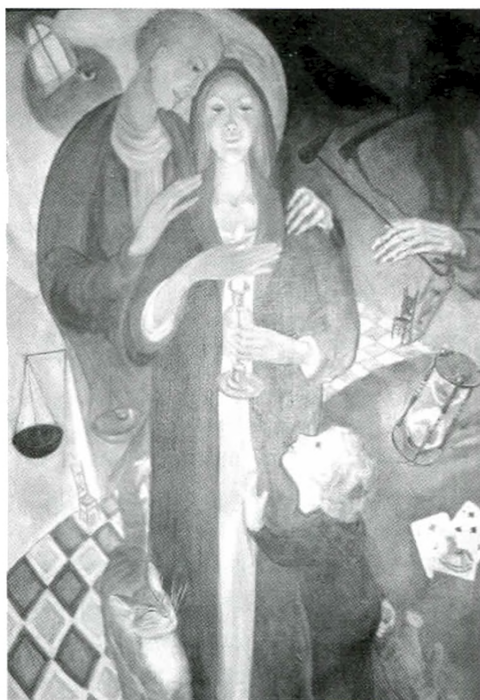
Suomi on kaikissa suhteissa hänen isänmaa. Alustuksessa käsiteltiin myös niitä suostumuksia, joita inkerinsuomalaiset joutuivat antamaan lähimenneisyyden aikana ja kaikkia niitä valtavia väestösiirtoja, joita he kokivat seurauksena. Puheensa lopuksi Toivo Iho toteaa: Mauno Koiviston Tasavallan presidenttinä inkeriläisille antama lupaus paluuoikeudesta Suomeen oli oikeudenmukainen teko. Koivisto sitoi paluumuutto-oikeuden inkeriläisten muinaiseen asutushistoriaan. Paluumuuttajien sopeutumisessa Suomeen on kolme merkittävää tekijää: lainsäädäntö ja sitä ohjaava politiikka, sekä niistä johtuva viranomaisten toiminta, paluumuuttajien oma toiminta sekä kaikkea tätä heijasteleva media, julkinen sana. Poliitikkojen suhtautuminen ei tietenkään ole samantekevää, mutta mielestäni se kuuluu kuitenkin siihen laatikkoon, jonka kannessa lukee: aika hoitaa. Uskoisin, että jo tulevia vaaleja seuraavissa eduskuntavaaleissa, siis vuoden 2007 vaaleissa paluumuuttajat on suorastaan pakko huomioida varsin suurena äänestäjäryhmänä. Aivan lopussa Toivo Iho kertoi inkeriläisten kolmen aallon tulosta Suomeen ja vakuutti, että kahden ensimmäisen aallon väki on jo mukautunut, sopeutunut, sulautunut Suomeen ja kantasuomalaisiin ja että he voivat kertoa nykyisen kolmannen aallon edustajille, millaisena isänmaana he Suomea pitävät. Mikään maa ei tietenkään ole täydellinen, parantamisen varaa löytyy aina, Suomessa on kuitenkin moneen muuhun maahan verraten, paljon hyvää. Mitenkään ylisanoihin lankeamatta, voin täydellä syyllä yhtyä veteraanien paljon laulaman laulun sanoihin: Suomi on hyvä maa! – lopetti Inkeri-liiton puheenjohtaja alustuksensa, jota seurasivat raikuvat aplodit.

Identiteettiä pohtimassa

Kesäjuhlien ensimmäisenä päivänä järjestettiin seminaari aiheesta: Inkeriläinen – inkerinsuomalainen – suomalainen. Seminaaria oli vetämässä Lassi Saressalo. Kahden tunnin kiinnostavaan keskusteluun aktiivisesti osallistui Sampolan auditorion kuulijajoukko lehteriä myöten. Mikään seminaari ei tietenkään voi vastata tyhjentä-

Lahtelaisen 23-vuotiaan taiteilijaan Valeri Lambergin taulu Kohtalo kutsuu tuntemattomaan.

Lohjalla asuvan Viktoria Nikkarin taulu Kynttilä kertoo perheen rauhasta ja tasapainosta.

västi kaikkiin kysymyksiin, jotka pyörivät monessakin päässä, mutta keskustelussa ainakin omat näkökulmansa sai tuoda julki.

Pietarilaiset Inkerin maalta

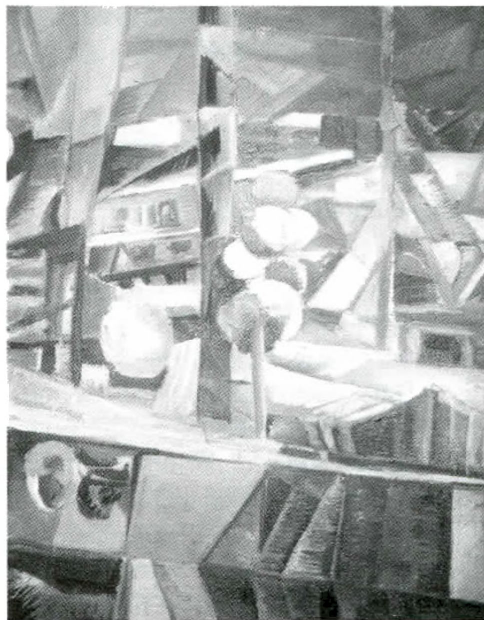
Tuoreen ja raikkaan tuulahduksen kesäjuhliin toi nuori, mutta väkijoukoltaan hyvin kookas Pietarin inkerinsuomalaisten kuoro, jota johtaa Olga Konkova. Kuoron tapa laulaa on aito. Olga kertoi, että kun he perustivat kuoroa, niin ilmoittivat, jotta mukaan voi tulla jokainen innostunut, vaikka ei osaisikaan laulaa, kunhan vaan on suuri halu laulaa. Tänä vuonna kuoro sai jo kiitosta Pietarin kansallisvähemmistöjen kuorojen tapahtumassa. Kuoron esitykseen Tampereella mahtui vanhoja perinteisiä lauluja Inkerinmaalta, suomalaisia kansanlauluja, joita tunnetaan ja pidetään omina Inkerissä sekä nykyajan lauluja, joita inkeriläiset laulavat suomeksi, ja jotka ovat muuttumassa perinteisiksi kansanlauluiksi, vaikka niillä onkin tekijänsä, sellaisia ovat Ikuinen kulkuri ja Omal maal.

Taiteilijat kokoontuivat

Kesäjuhlien yhteydessä Tampereen Haiharan taidekeskukseen järjestettiin laajin, mitä koskaan on ollut inkeriläisten taiteilijoiden näyttely, jossa mukana olivat ansioituneet ja ikävuoren huippua hipoilevat taiteilijat, kuten Toivo Rännäli, aivan nuoret, aloittelevat ja lahjakkaat, modernityyliset ja perinteiset taiteilijat ja siihen väliin mahtuvat keski-ikäiset taiteilijat. Suuren työn kolme viikkoa kestäneen näyttelyn pystyttämisessä teki Viktor Kaipiainen ja häntä avustivat Adelin perheen jäsenet. Näyttelyn yhteydessä järjestettiin myös taideseminaari.

Teksti ja kuvat Toivo Tupin

Kansikuvassa Tampereen kesätapahtuman juhlija esittää Rautu-Sakkolan kansallispukua. Samanlainen puku yllään Larin Paraske on ikuistettu tunnettujen suomalaisten taiteilijoiden teoksissa.

Helsingin Taideteollisen korkeakoulun opiskelija Albert Adel näkee kaupunkimaiseman tällaisena.

UUTISIA INKERISTÄ

Koivisto Pietarissa

Presidentti Mauno Koivisto kävi 2. heinäkuuta Pietarissa esittelemässä Venäjän idea -nimisen kirjansa venäjännöstä. Kirjan esittely pidettiin tiedemiesten talolla Nevan rantakadulla.

Kuuluisa poliitikko ja Venäjän asiantuntija piti puheenvuoronsa yllättävän hyvällä venäjän kielellä. Hän kertoi yrittäneensä mm. vetää yhteen suomalaisten ja venäläisten "totuudet" maiden välisten suhteiden historiasta. Smena-lehden kirjeenvaihtajan kysymykseen inkeriläispaluumuuton tulevaisuudesta Mauno Koivisto vastasi, että kuten hän ymmärtää, Suomen hallitus haluaa tätä muuttoa vähentää ja inkeriläispaluumuuton aloitteenpanija on asiasta samaa mieltä. Tilaisuuden on järjestänyt Suomen Pietarin instituutti (joht. Jarmo Nironen).

Mansikassa yli 600 poimijaa Inkeristä

Tänä kesänä maatalousalan sesonkityöpaikkojen tarjonta inkeriläisille Suomesta oli parempi kuin edellisenä vuonna. Tilanteeseen ovat vaikuttaneet Inkerin Liiton työllistämiskeskuksen toiminta ja sen Suomen työministeriön suorittama mainonta. "Lähes kaikki halukkaat saivat työpaikan", kertoo mansikkakampanjasta vastaava Natalja Troshina. Hänen mukaan mansikkasato oli Suomessa hyvä, mutta poimintakausi helteisen sään takia oli ehkä liian lyhyt. Aktiivisemmat poimijat siirtyivät mansikanpoiminnan jälkeen muihin maataloustöihin, sellaisenkin mahdollisuuden järjesti työllistämiskeskuksemme.

Fordeja Inkerinmaalta

9. heinäkuuta ensimmäinen Ford Focus valmistettiin firman uudessa tehtaassa Seulaskoin kaupungissa Pohjois-Inkerissä. Tässä vaiheessa autot vain kootaan muualta tuoduista varaosista, mutta merkintä "Made in Russia" vapauttaa niitä tullimaksuista ja siksi uusi Focus minimivarustuksin tulee maksamaan vain 10 900 dollaria. Vuoden loppuun saakka on tarkoitus tuottaa noin 8 000 henkilöautoa ja jatkossa tehdas voinee laajeta huomattavasti. Kovalla kilpailulla hyvän työpaikan on saanut 400 työntekijää. Fordin tehdas Seulaskoissa on ensimmäinen sataprosenttisesti ulkomaalainen autotehdas Venäjällä.

Leirikesä

Inkerin Liitto ja Ruotsin Inkeri-liitto pitivät Boråsissa 5. – 12. heinäkuuta kesäleirin Inkerinmaalta tulleille lapsille. Leirin monipuoliseen ohjelmaan sisältyivät tutustumisretkiä, kyykkäpeli sekä lämpimiä tapaamisia. Huomaavaisia ja aina auttavia olivat RIL:n Hugo Rikkinen ja Valter Rämö. Ruotsin matkaan pääsi 15 suomea opiskelevaa inkeriläislasta, heidän vanhempansa maksoivat siitä vain 100 dollaria matkakustannuksia.

Helsingissä järjestettiin osuuskunta Idelian avulla useampia yhden tai kahden

viikon pituisia inkeriläislasten kesäleirejä 27.6. – 30.7 välisenä aikana. Lapsiryhmät lähtivät Suomeen perehtymään nykysuomalaisuuteen. Tätä vaativaa työtä IL:lla on johtanut neuvoston jäsen Irina Ostonen. 13 inkeriläislasta Hatsinasta pääsi 7. – 14. heinäkuuta Voluntate ry:n Haminan lähellä pitämälle leirille.

Useissa seurakunnissa lapsia varten toimi lyhytaikaisia leirejä. Lasten leiritoiminta kehittyy selvästi kasvavan kysynnän myötä ja siitä pidetään Inkerissä yhä enemmän.

Vähemmistökansojen näyttely lähellä Smolnaa

Leningradin alueen hallituksen kulttuuriosasto on järjestänyt Luoteis-Venäjän vähemmistökansojen kulttuurille omistetun näyttelyn. Se pidetään hallituksen näyttelysalissa Smolnankadulla 3. Näyttely avattiin juhlallisesti perjantaina 26. heinäkuuta. Sen esittelyjakso esittää muiden suomensukuisten kansojen joukossa inkerinsuomalaisia. Esineet kerättiin Inkerin Liiton ja mm. sen tiedotuskeskuksen (joht. Tatjana Bykova) voimin. Puheenvuoroja avajaisissa pitivät IL:n varapuheenjohtaja Wladimir Kokko ja pastori Arvo Survo. Taaitsan Inkere-lauluyhtye lauloi. Viranomaisten huomio vähemmistökansojen kulttuuriin ilahduttaa.

Tuutarissa harjannostajaiset

Tuutarissa pidettiin 27. heinäkuuta rakenteilla olevan kirkon harjannostajaiset. Varsinaisen kirkkorakennuksen seinät ja katto ovat valmiit, mutta urakoitsijalla Villa Inkeri ry:llä (arkkitehti Pentti Kärkki) on vielä paljon työtä edessä. Juhla kokosi noin 100 ihmistä ja sitä siunasi piispa Aarre Kuukauppi. Puheita pitivät seurakunnan hoitaja Yrjö Trygg ja pastori Arvo Survo. Lähes ratkaiseva rooli rakentamisessa kuuluu Kouvolan ystävyys-seurakunnalle, joka huolehtii rahoituksesta. Tällä kertaa suomalaiset lahjoittivat Tuutarin kirkolle kellon. Paikallisten rakentajien voimavara on hyvin rajoitettu, töiden edistyminen riippuu paljolti suomalaisten talkootyöläisten avusta, sen takia kirkon valmistumisen ajankohdasta puhuttiin varovaisesti: "...jouluksi..., mutta minkä vuoden?..." Kuitenkin historiarikas seurakunta saa epäilemättä jonakin päivänä uuden kirkkorakennuksen.

Pietarin kuoro Tampereella

Tampereella 13.–14. heinäkuuta Suomen Inkeri-liiton pitämiin kesäjuhliin osallistuva Inkerinsuomalaisten Pietarin kuoro (joht. Olga Konkova) sai yleisön lämpimän vastaanoton. Paitsi juhlien tilaisuuksissa kuoromme lauloi matkan varrella Helsingissä ja on ehtinyt esiintyä jopa 5 kertaa.

Skuoritsan laulujuhlat

Useana vuotena peräkkäin skuoritsalaiset ovat pitäneet omat laulujuhlansa heinäkuussa. Tänä kesänä noin 300 juhlijaa saapui vanhan kirkon eteen 27.7. Ohjelmassa ei ollut mitään erikoista vaan esiintyi kaksi kuoroa (Skuoritsa-Hatsinan ja Pietarin) sekä nuoret vieraat Suomesta. Juhlien lopussa tanssiaiset onnistuivat oikein hyvin.

Wladimir Kokko

Ideliassa puhutaan venäjää ja suomea

Venäläiseen Kevään juhlaan Idelian päiväkodissa Hakaniemenrannalla puvut neulottiin Pietarissa Kansallinen puku -projektin puitteissa.

Vaikka lapsenne ei ole päiväkodissa, varmasti olette kuullut Ideliasta ystäviltänne tai tuttaviltanne. Idelia-päiväkodit antavat mahdollisuuden lapsen luovaan kehitykseen iästä ja kyvyistä riippumatta. Päiväkotiemme opettajat käyttävät hyväksi parhaita menetelmiä, joita on kehitetty Venäjällä ja Suomessa. Idelian perusidea on säilyttää venäjän kieli ja kulttuuri sekä asteittainen johdattaminen suomalaisen kulttuurin pariin. Opettajamme, joilla on suuri kokemus työskentelemisessä sekä suomalaisissa että venäläisissä lastentarhoissa, opettavat lapsille lämpimässä ja hyvänsuovassa ilmapiirissä kaikkea, mikä voi olla hyödyksi koulussa ja tulevassa elämässä. Lapset puhuvat keskenään venäjää ja suomea, mikä on hyvin tärkeää, koska nimenomaan esikouluiässä saadut kielitottumukset jäävät muistiin parhaiten. Päiväkodeissamme opetetaan venäläisille ja lastenvanhempien toivomuksesta myös suomalaisille lapsille venäjänkielistä lukutaitoa ja matematiikkaa.

Idelian päiväkotien opettajille joko suomen tai venäjän kieli on äidinkieli. Venäläinen opettaja puhuu lapsille venäjän ja suomalainen suomen kielellä. On myös opettajia, jotka puhuvat yhtä hyvin molempia kieliä. Lapsi, joka ei tiedä kieltä, ei voi toteuttaa itseään eikä kertoa ongelmistaan kasvattajalle, mikä johtaa syrjäytymiseen ja stressiin. Idelian opettaja on lapsen avustaja ja ystävä. Nykyhetkenä päiväkodeissamme työskentelee 10 eri alojen asiantuntijaa. Heidän joukossaan ihmisiä, joil-

Idelian yhteydessä toimi osuuskunta Raduga (Sateenkaari), joka järjestää toimintaa koko perheille. Retkeily luonnossa on hyvin suosittu niin lapsilla kuin vanhemmillakin.

le Suomi on tullut toiseksi kodiksi, mutta myös kantasuomalaiset. Heitä yhdistää venäjän kielen ja kulttuurin säilyttämisen idea, mikä vuorollaan edistää venäläisten ja suomalaisten yhteisymmärrystä ja yhteistyötä. Erityisen valmennuksen saaneen opettajan ohjauksella musiikki-, tanssi-, piirustus- ja askarteluharjoitteluissa vahvistetaan oppitunneilla saadut tiedot. Kokenut puheopettaja auttaa korjaamaan lastenne puheessa esiintyviä virheitä. Museo- ja ulkoiluretket rikastuttavat kulttuurikehitystä.

Idelian opettajat ja kasvattajat ovat tiiviissä kontaktissa Pietarin opettajiin. Yhdessä järjestetyt seminaarit antavat mahdollisuuden hankkia uusinta tietoa venäjän esikoulukasvatuksen saavutuksista. Tapaamiset Helsingin sosiaalityöntekijöiden ja esikoulukasvatuksen asiantuntijoiden kanssa auttavat huomioimaan suomalaisten asiantuntijoiden suositukset.

Päiväkodeissamme on paljon apuvälineitä eri-ikäisille esikoululaisille niin venäläisiä kuin suomalaisiakin. On paljon venäläisiä kirjoja, ääni- ja videokasetteja, joissa on venäläisiä kansansatuja, suosittuja animaatiofilmejä ja oppiaineistoa, jota käytetään opinnoissa ja tutustumisessa venäläiseen kulttuuriin.

Jo useamman vuoden ajan Pietarin lapset tulevat meille kesällä. Seurustellen venäläisten lasten kanssa lapsemme saavat mahdollisuuden tutustua venäläisiin lauluihin, tansseihin ja leikkeihin. Leikkien lapset omaavat paremmin uusia tietoja, opiskelevat nautinnolla.

Idelian päiväkodeissa on paljon juhlia. Juhlitaan sekä venäläisiä, että suomalaisia perinnejuhlia. Lapset esittävät runoja ja lauluja kahdella kielellä. Järjestetään myös yhteisiä juhlia pietarilaisten lasten kanssa, jotka rikastuttavat molempien maiden nuoria yhdessä olemisen kokemusta.

Marina Vesterinen,
Helsingin Idelia Oy:n puheenjohtaja

Korkeasaaren Amazoniassa oli paljon mielenkiintoista katsottavaa.

Kuvat Idelian valokuva-alnumista

Pietarilaisten lasten lomakesä

Suurelle osalle venäläisiä lapsia kesäloma ulkomailla on toteutumaton unelma. Pietarilaisten suureksi iloksi kolmatta vuotta Suomessa toimii lastenleiri, jonka on järjestänyt Inkerin Liiton lastenosasto Irina Ostosen johdolla yhteistyössä Helsingin Idelia-osuuskunnan (puheenjohtaja Marina Vesterinen) kanssa.

Tämän vuoden kesä – heinäkuussa mahdollisuus lomailla Suomessa ja harjoitella suomen kieltä oli inkeriläislasten lisäksi myös Leningradin alueen musiikki- ja taidekoulujen oppilailla. Taideryhmien järjestäjä, Pietarin koulutuskeskuksen johtava metodikko Viktoria Vinogradova ohjasi nuoria taiteilijoita ulkoilmamaalauksissa. Koulutuskeskuksen johtaja Andrei Ryzhov puhui lämmöllä matkojen järjestäjistä. Lasten vaikutelmia matkasta voi nähdä taidenäyttelyssä, joka on avoinna Inkerikeskuksessa syyskuussa.

Tapaamisia Boråsissa

Ryhmämme Boråsissa.

Tänä kesänä 15 inkeriläislasten ryhmä lomaili viikon Boråsissa Ruotsissa ruotsalaisen Inkerin Liiton kutsumana. Ruotsalaiset isännät järjestivät majoituksen sekä auttoivat ruokailun ja retkeilyn järjestämisessä.

Lapset tapasivat vuodesta 1947 Ruotsissa asuvia inkerinsuomalaisia joka päivä. Lasten läsnäolo toi isännille muistoja kotimaasta. Asuen jo pitkään Ruotsissa inkerinsuomalaiset pyrkivät säilyttämään perheissään sekä suomen, että venäjän kielen. Heitä siis kiinnosti, miten Inkerinmaalla säilytetään suomen kieli ja he saivat tietää, että Pietarin Inkerin Liiton lastenosaston toiminta on suunnattu niin suomen kielen kuin Inkerin historian ja kulttuurin opettamiseen. Asiasta kerrottiin

paikallisen lehdistön haastatteluissa.

Mennen tullen lasten ryhmä vietti aikaa Helsingissä, missä heille oli järjestetty retkiä Korkeasaareen, Linnanmäelle, Postimuseoon ja Seurasaareen, missä he näkivät kaikki vanhat rakennukset. Oppaana toimi pietarilainen suomen kielen opettaja Galina Golubeva. Ensimmäisen kerran lasten kanssa työskenteli Nikolai Kokko. Lapset tykkäsivät kovasti pelata hänen kanssaan jalkapalloa ja kuunnella hänen kertomuksiaan Suomesta.

Lapset ja aikuiset muistelevat kiitoksella suomalaisia isäntiä, Upe Poitilaista, Liisa Aaltoa, Dima Saburinia ja Idelia-päiväkotien johtajaa Marina Virtasta. Kiitos kuuluu myös Pietarin Suomen konsulaatin virkailijoille, joiden ansiosta viisumit saatiin viivyttelemättä, Inkerin Liiton johdolle sekä Pietarin virkoamisen säätiön henkilökunnalle.

Irina Ostonen

On mukavaa saada onnittelut Victor Kainelaiselta poppi-pelin jälkeen.

Suurena apuna Boråsissa oli Hugo Rikkinen.

Sasha Suhova lauloi Eskilstunnassa.

Kansainvälinen kesäleiri.

Kolmen maan kaupungeista tuli 17 inkeriläistä lasta Vaherma -kurssi- ja leirikeskukseen. Helsingistä 90 kilometrin päästä sijaitseva leirikeskus sopii lapsille tosi hyvin: maistuvaa ruokaa, rauhallinen paikka, erinomaisen kaunis luonto isoine järvineen. 22.–27. heinäkuuta Helsingin Inkerikeskus piti siellä

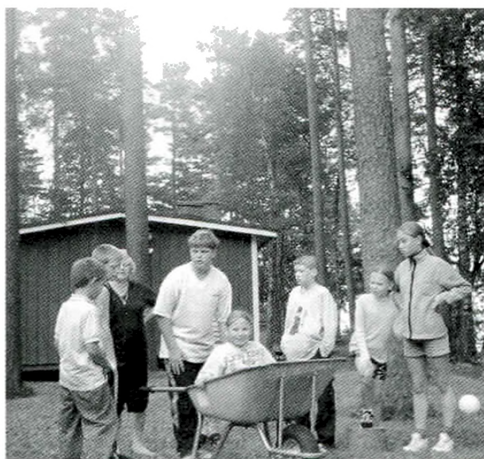

Ihana Vaherma-järvi houkutteli veneilemään.

kansainvälisen kesäleirin, johon osallistuivat Suomesta, Virosta ja Venäjältä tulleet lapset ja aikuiset.

8–14-vuotiaat nuorukaiset olivat Helsingistä, Kohtla-Järveltä, Petroskoista, Pietarista sekä Vantaalta. Joka ryhmän johdossa oli aikuinen. Sellainen ryhmänjohtaja minustakin tuli viikoksi. Näin järjestetty lasten kesänvietto ei ole ihan yksinkertaista, mutta on jo tullut Inkerikeskuksen jokavuotiseksi toiminnaksi. Keskuksen aloittama toiminta mahdollistaa lasten kokoontumista yhteen, tutustumista uusiin kavereihin. Tänä vuonna leirin johtajana oli Hilja Leusko, Inkerikeskuksen info- ja neuvontapalvelun vetäjä.

Virallisina kielinä leirissä olivat suomi ja venäjä. Tunnettujen suomen oppikirjojen tekijä Elvira Leibonen Petroskoista järjesti kieliopetusta kaikille. Vaikka kaikki lapset hallitsivat jossakin määrin suomea, tunti meni hauskasti ja jännittävästi. Lisäksi lapset harrastivat askartelua ja piirtämistä helsinkiläisen koulunopettajan Ljubov Hiuskun ohjaaksella. Tanssinopettaja Maria Sokolova Kohtla-Järveltä opetti leiriläisille kansantanhuja. Keskinäinen kanssakäyminen ei ollut ongelmia, ja lapset löysivät paljon uusia kavereita muista maista. Lapsia yhdistivät yhteiset harrastukset ja ikä.

Viestin yhdessä etaapeista piti kyydittää joukkuetoveria kottikärryllä.

Leirissä ei ollut pakko-ohjelmaa, mutta tavallisesti ensin kaikki halukkaat lähtivät aamuvoimisteluun. Aamiaisen jälkeen lähdettiin luokkaan piirtämään, pelaamaan sakkia tai heti uimarantaan. Illan ohjelmaan kuuluivat rantasauna ja grilli. Säännöllisesti pidettiin urheilukilpailuja – ja parhaat saivat totta kai palkintoja. Kukaan ei jäänyt ilman – jokaiselta löytyi piilevä lahjakkuus. Kaikille oli mielenkiintoista lähteä Raimo Lorvin soutuveneellä lähellä sijaitsevalle saarelle. Tältä retkeltä palattiin ämpärit täynnä mustikoita.

Teini-ikäiset lapset halusivat ehdottomasti myös diskoon, joka oli viimeistä edeltävänä päivänä. Lauantaina 24.8. bussi vei 23 ihmistä pois leirikeskuksesta. Lapset ja aikuiset erosivat sydämellisesti lähes kyynelet silmissä. Seuraavaksi kesäksi suunnitellaan uusi leiri – ehkä toisella paikalla.

Viimeinen ilta meni saunomisessa ja grillaamisessa.

Nikolai Kokko

Tapahtumakalenteri

Helsingin seudun Inkeri-seura ry
Käpylänkuja 1, Karjalatalo, Inkerikoti
22.9. - Syyskokous
27.10 - Lokakuun tilaisuus
30.11 - Pikkujoulu *(yläsalissa)*
Kaikki tilaisuudet pidetään klo 14.00
Tiedustelut: Viktori Hyyrönen
puh. 050-3019140

Inkerikuoro
Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45-18.30 Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Inkerikeskus ry
Hämeentie 103 A
5.10 -Inkerinpäivä Hermannin seurakuntasalissa. *Hämeentie 73.* Järjestäjinä Inkerin Kulttuuriseura ja Inkerikeskus.
10.10 -Aleksis Kiven päivänä luento "Suomalainen kirjallisuus". Luennoitsija Inna Gaimakova. *Alkaa klo 13.00.*
23.10 -Syyskokous. *Alkaa klo 17.00.*
9.11 -Isänpäivän konsertti. *Alkaa klo 12.00.*

Seukot Inkerikodissa vuonna 2002
10.10. ja 15.11. klo 13.00.
Tiedustelut Pirkko Huurto
puh. 09-783391

Lahden seudun Inkeri-seura ry
14.10 -Lokakuun kerhoilta
11.11 -Marraskuun kerhoilta
Kaikki tilaisuudet klo 18 - 20 RK:ssa
Tiedustelut: Maria Lahti
puh. 03-7340435

Turun seudun Inkeri-seura ry
29.9 - Syyskokous
Mikkelinpäivänjuhla
26.12 - Joulujuhla
Tilaisuudet pidetään Kupittan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4, kello 14.00
2.11. - Pyhäinpäivän kunniakäynti Turun hautausmaalla Inkeriläisten muistomerkillä klo 12.
kummitoimikunta
Matkoja:
1. - 3.11 - Pietarin matka. Tutustuminen P. Marian kirkkoon ym.
Muuta Turussa:
5.10 - Inkerin päivän vietto Turun Martin kirkon srk. talossa klo 14.00 alkaen.
Järj. Turun Martin kirkon srk. Inkeritoimikunta. Tervetuloa!
Ryhmät ilm. samoin kuin matkavaraukset ja kyselyt
Marja-Liisa Salminen
Turku Ahvenpolku 16
puh 02-2581621, 040-7190967

Keräämme edelleen villasukkia Inkerin vanhuksille! Myös muuta viemistä, esim. ruokaa, otamme mielellään mukaamme matkoilla Inkeriin!
Kiitos kaikille lahjoittajille! Erikoiskiitos Upe Poutiaiselle Idän työn varastoon!
Mukavaa syksyä kaikille ja muistetaan Inkerin heimokansaa siellä jossakin!

Henkilökohtainen avustaja saa töitä
Sinä reipas ja sopeutuvainen
20 – 35-vuotias henkilö ota yhteyttä.
Olen 31-vuotias halvaantunut mies.
Tilaisuus työttömälle!
Asunto ja työpaikka samassa.
Puh. 02-470 4051, Paimio

Frimärksserie	**75 kr**
Nouse Inkeri, grammofonskiva	**25 kr**
Lauri Santtu, **grammofonskiva**	**25 kr**
Karta, von Köppen	**50 kr**
Vykort, Haparanda, tackplatta	**1 kr**
Vykort, Örebro, minnessten	**1 kr**
Vykort, Flicka i Tuutaridräkt	**2,50 kr**
Kavajnål, vapen	**10 kr**
Gratulationskort, stort	**10 kr**
Gratulationskort, litet	**10 kr**
Tuuli: **Inkeriläisten vaellus**	**75 kr**
Isien usko, muistojulkaisu	**10 kr**
Kemppi: **Fenno-Ingrian lauluja**	**5 kr**
Hammarström: **Ingermanländarna som flydde till Sverige**	**15 kr**
Lilja – flyktingflickan från Ingermanland	**30 kr**
Himiläinen: **Främmande fosterland**	**50 kr**
Hiiva: **Förvisningen**	**50 kr**
Ojala: **Suomi näkyy**	**75 kr**
Ojala: **Pitkä kotimatka**	**75 kr**
Kuortti: **Kirkossa, keskitysleirillä**	**75 kr**
Kuortti: **Veljeni sotavangit**	**75 kr**
Miettinen: **Inkeriläiset maaton kansa**	**75 kr**
Sihvo: **Inkerinmaalla**	**75 kr**
Kolomainen: **Inkerin toisinajattelijat**	**25 kr**
Survo: **Neljäs tuuli**	**50 kr**

Ronkonen: **Laps Inkerin**	**100 kr**
Nevalainen: **Inkeriläinen siirtoväki**	**100 kr**
Mesiäinen: **Maria Kajavan pitkä taival**	**110 kr**
Virtaranta: **Inkeriläisiä sananlaskuja**	**70 kr**
Mooses Putron elämäkerta	**30 kr**
Iho: **Hietajyvä**	**40 kr**
Alexander Störgren: **Mutkainen tie vapauteen**	**150 kr**
Adressi	**40 kr**
Kavajnål Ingermanlands flagga	**20 kr**
Metiäinen: **Inkerin ev.lut. kirkon 350 v.**	**50 kr**
Tarra, Inkerin lippu	**5 kr**
Randefelt: **Inkeri, Tiekartta**	**100 kr**
Randefelt: **Keski-Inkeri, Kartta**	**100 kr**
Inkerin ristivliri	**225 kr**
Huovinen **(red.) Ingermanland**	**100 kr**
Kuusi: **Maria Luukan laulut**	**40 kr**
Sverigeingermanländarnas historia	**250 kr**
Savolainen: **En svensk i partisankriget**	**150 kr**
Savolainen: **Suomalainen sissisodassa**	**150 kr**
Häkkinen: **Bort till det land**	**150 kr**

Kirjatilaukset ottaa vastaan:
Viktor Aitman
Linbanev. 6
43833 LANDVETTER
puh. ja fax 031-916 602
maksut RIL:n postisiirtotilille 173888-9

inkeriläisten VIESTI

10/2002

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796 ti klo 18.30–20, Annikki Kelo. Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / €
1/1 sivu 250 €
1/2 sivu 135 €, 1/4 sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €
Tilaushinta 2002
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter,
ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎**0405783894**
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎**0415191250**
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki,
puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 5 D, 02130 Espoo
puh (09) 455 78 38

Natalija Mättäri. Tummanpunaiset orvokit. Öljy.

Nuorten ja kokeneiden tauluja esillä

Inkerikeskuksen seinillä hyvin usein näkyy tauluja, piirustuksia ja valokuvia. Nytkin voi tutustua heti kahteen näyttelyyn: pietarilaisten kesällä Suomessa vierailleiden lasten vaikutelmia matkasta sekä samoin pietarilaisen, suomalaissyntyisen taiteilijan Natalija Mättärin ihania kukka-asetelmia ja maisemia. Hän käyttää töissään akvarelli- ja öljyvärejä. Lasten työt ovat enimmäkseen akvarellitöitä ja muutamia kynäpiirustuksia. Näyttelyt ovat esillä ainakin lokakuun loppuun asti.

Guseva Nastja, 8 vuotta. Vedenalaisen maailman ihmeitä. Sarjasta Linnanmäki.

Vaihtoehtojen edessä ja vastuussa valinnoista

Syksyn aikana monet inkeriläisten järjestöt ovat jo pitäneet taikka pitävät vielä omat syyskokouksensa, joissa valitaan johto tekemään tärkeätä työtä, inkeriläisen kulttuurin, perinteen, kielen ja ylipäänsä heimomme säilyttämiseksi. Työtä tulevat jatkamaan sekä kokeneet, että uudet ja nuoret edustajamme. Näin ollen monet, sekä järjestöt, että jäsenetkin ovat valintojen ja vaihtoehtojen edessä.

Mutta aina on olemassa vastuu. Ja molemman tahon, sekä ehdokkaitten, että valitsijoiden se on muistettava. Kun on lupautunut lähtemään mukaan toimintaan, niin silloin on pidettävä mielessä, että olet tietyn yhteisön osa ja edustat sitä, ja toimit sen mukaisesti. Ei aina, valitettavasti, elämässä näin tapahdu. Siksi otin puheen aiheeksi nämä asiat näin syyskokouksien aikaan.

Vastuu onkin asia, jota kaikki eivät tule aina riittävän hyvin ajatelleeksi. Joskus mennään tekemään taikka sanomaan sellaista, joka ei ole kaikin puolin harkittua ja saattaakin johtaa odottamattomiin seurauksiin, tai se esitetään toisessa valossa aivan eri näkökulmasta. Sitten jälkeenpäin on hyödytöntä tai liian myöhäistä sanoa: en tarkoittanut tätä. Tällaista tulin ajatelleeksi kesällä kun luin Helsingin Sanomien kotimaan osastolta sunnuntaiaamuna 2.06. ison otsikon: *Piispa Kuukauppi: Inkeriläisten Suomeen muuttoa aika rajoittaa*, ja sen alla näin tyytyväisen hymyilevät Aarre Kuukaupin kasvot. Ensimmäisenä tuli mieleen, että tarkoittiko piispa todellakin tätä!

Olen tottunut lapsesta lähtien siihen, että vanhempia ihmisiä kunnioitetaan ja että kirkko suojelee ja puolustaa omia lapsiaan, omaa kansaa. Sen minulle opetti inkeriläinen mummoni ja pidän sitä arvossa edelleenkin. Käsityksieni mukaan Inkerin kirkon piispa on siis vanhin tämän instituution arvoportaikossa. Ei siis kuuluisi lähteä arvostelemaan piispaa, enkä taida tehdäkään sitä, mutta sanon kuitenkin, että minua kovin harmittivat sanat, jotka luin tästä haastattelusta, mielestäni, niiden ei olisi pitänyt olla piispan suusta sanottuja. Ne kuulostivat kateellisen naapurin rouvan sanoilta, eikä laupiaan hengenkaitsijan ja heimomme hengellisen johtajan sanoilta, jollaisena näkisin Inkerin piispan ja olettaisin että hän pitää huolta omista, jopa eksyksissä olevista lampaistaan, eikä lähde tuomitsemaan oman kansan edustajia, mistä syistä hyvänsä he olivatkaan tehneet päätöksen palata historiallisille juurilleen maahan, josta kolmesataa vuotta ennen lähtivät heidän esiisänsä sen ajan ”mersua” tavoittelemaan viljaville Izhoran maille. Mitä tulee ”valmiiksi katettua pöytää”, niin Suomessa asuvana en tunne sellaisia nuoria, jotka eivät tekisi leipänsä eteen mitään, eikä monenkaan pöydässä ne ruoat aina hunajalta maistu, itsensähän ne täälläkin on hiellä ansaittava. Se on yleinen Neuvostoliiton ajoilta jäänyt harhaluulo, että ulkomailla sataa mannaa taivaasta, enkä ihmettele, että Aarre Kuukauppikin entisen järjestelmän kasvattina ajattelee samalla tavalla. Aidan takana ruoho on aina näyttänyt vihreämmältä. Eivätkä Inkerin seurakunnat pienene Suomeen lähtijöiden takia, ei kirkot täyty sulkemalla rajoja muutolle. Syitä on etsittävä muualta.

Ja aina on muistettava vastuusta.

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Lehmirannan mieleenpainuvia muistoja ja mietteitä.

Inkeriläiset eläkeläiset viettivät antoisan lomaviikon 10. – 16. syyskuuta Lehmirannassa.

Porukka vahvuudeltaan 45 henkeä 10.9. oli lähtövalmiina lepomatkalle kohteesta Hämeentie 103 A – Inkerikeskuksen edustalta. Useat näyttivät hyvin nuorilta vanhuksilta, toiset taas hyvin vanhoilta "nuorilta", mutta kaikki sentään vähintään eläkeiässä. Kirjoittaja taisi olla sakin vanhin Pohjois-Inkerin kasvatti vuosimallia 1919. Näin alkoi matka linja-autolla loman viettokohteeseen ja matka oli railakasta menoa.

Sanoisin, että jo ensivaikutelmalta Lehmirannan lomakeskus on henkistä voimaa ja elämän virtaa tarjoava lähde. Paikka sinänsä kauniine luontoineen on ihan viimeisen päälle ja lomailijoiden toivomukset oli huomioitu hyvin, henkilökunta oli mitä ystävällisin. Tarjoilu ja ruoka – korkeatasoista, hoitomenetelmät – korkealaatuisia, vapaa-aika ja viihdytys – erittäin hyvällä tasolla. Kuusi päivää me "purjehdimme nautinnon aallokossa". Me ensikertalaiset olimme vähällä pyörtyä riemusta, se oli vuorenvarmasti monelle ensimmäinen lomanviettotilaisuus työntäyteisessä elämässä. Kiitos järjestäjille ja toimeenpanijoille!

Tekemistä ja toimintaa riitti jokaiseen makuun. Jotkut marjastivat, toiset taas narrasivat kaloja, jopa hyvälläkin menestyksellä, mutta jos taas ei napannut niin ei mennyt matojakaan. Laulujen, tanssien, runojen ja vitsien lisäksi järjestettiin myös luentoja, oli mahdollisuus kuunnella elävää musiikkia, pidettiin hartaustilaisuuksia sekä laulettiin hengellisiä lauluja, niin että jokaisella oli mahdollisuus ladata mieluisaa virtaa omaan henkiseen akkuunsa. Mikä ihaninta oli se, että vaihdettiin mielipiteitä sekä suomalaisesta, että inkeriläisestä kulttuurista ja saimme kuulla ja kertoa "itkuja" inkeriläisen kulttuurin katoamisesta ja kärsimysmaljojen elämässämme nauttimisesta.

Minulla oli suuri kunnia tavata voimakasluonteinen rehti ja reilu inkeriläiskasvatti Albert Kirjanen Mäntsälästä, joka on tauotta 12 vuotta tehnyt erittäin älykästä selvitys- ja valistustyötä heimopataljoonaan osallistuneiden inkeriläispoikien kohtaloista. Näiden tietojen kerääminen ja jälkipolville tunnetuksi tekeminen, jos mikä, on balsamia näiden kovia kokeneiden poikien arpisille haavoille. Siunausta, voimaa ja tahdon lujuutta Sinulle, arvoisa Albert, jatkossakin. Työsi levittäminen varsinkin jälkipolvien tietoon on hyödyllistä. Kaikki mitä kynästäsi lähtee, sekä luovuttamani runot ja lauluni eletyistä "köysikauden" kurjimmista vuosista on puhdasta faktaa, vaikka ajoittain jäätävän kylmää.

Kotimatkallamme linja-autossa mikrofonista tuli vitsejä, japaninkielen oppitunti ynnä muunlaisia viisaita sanontoja, jokainen yritti parastaan, koska mieliala oli korkealla. Vaivuin mietteisiini, jotka tässä nyt paljastan. Valitettavasti löytyy vielä jälkipolvessamme yksilöitä, jotka eivät "köysikauden" kaameista tapahtumista tiedä tuon taivaallista ja mikä ikävintä, eivät paljon haluakaan kuulla, vaan elävät vaipuneina ajatuksiin: ollaanhan Suomessa, kaikki pyyhkii hyvin, miksi penkoa arpisia haavoja, olkoon mennyt aika unholassa. En tajua, kuinka yhdelläkään jälkipolven edustajista voisi olla näin kevyitä mielipiteitä palkaksi vanhempiensa ja esivanhempiensa kärsimyksistä ja kidutuksista. Siperian korvet, mutasuot ja kala-

joet, Keski-Aasian puuvillaviljelmät, Kuolanniemen kaivosten uumenet sekä Venäjän kurjimmat kolkat, missä nälkä ja kurjuus kukoistivat, olivat inkerinsuomalaisten pakollisia laitumia, joille niin monet tuupertuivat ennen aikojaan epäinhimillisissä olosuhteissa. Pieni kansa ja sen kulttuuri oli tuomittu tuhottavaksi ja sen täytäntöönpano toimi taukoamatta, mutta herra Gorbatshovin tuulet sammuttivat hirmutuhon liekin. Silti älymystö ja papisto, kuten kulttuurin nostattajatkin oli ehditty Inkerissä jo tuhota.

Korvissani soivat Kaapre Tynnin sanat Kolppanan seminaarin 50-vuotispäivälle omistetuissa laulujuhlissa vuonna 1913: "50 vuotta sitten kylvettiin ensimmäiset tiedon siemenet, silloin perustettiin Inkerin heimon henkisen elämän kehto – Kolppanan seminaari. Tällöin alkoi kylvö seminaarissamme. Seminaarin on päättänyt kylväjiä näitä tiedon siemeniä sirottelemaan sarja toisensa perästä. Kova on ollut maaperä, rakeet ja rajuilmat ovat hävittäneet monesti kaiken kylvön. Onneksi ei ole lannistuttu, uudelleen tartutaan työhön, kylvetään toisen ja kolmannenkin kerran. Oras vihdoin nousee, siitä on todistuksena tämäkin juhla. Jatkakaamme taisteluamme sivistysviljelyksen vihollisia vastaan, älkäämme lannistuko. Laulua koristavat sanat. Laulusta me voimaa saamme, laulu sydämet aukaisee. Sydämet avautuivat, voimat kasvoivat kunnes tuli takatalvi. Ja nyt kaikki tuo, mikä oli niin lupaavaa, niin toivoa täynnä, on pelkkää historiaa. Mahtaako vielä kerran Inkerin raunioista kummuta uusi elämä, jää meidän vastuullemme".

Kolppanan seminaarin johtajan, yhden huomattavimman kulttuurin nostattajan, Kaapre Tynnin (1877 – 3.2.1953) seminaarin 50-vuotis laulujuhlissa 1913 antama haaste on painunut sydämiin useammalle Inkerin kulttuuria ja sen identiteettiä rakastavalle patriootille.

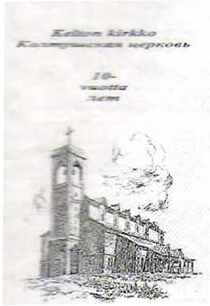
Ei missään nimessä jää unholaan myös kulttuurin nostattajiemme nimet, sen parhaimmasta päästä: Mooses Putro, syntynyt Tuutarissa 1848, kuoli Pietarissa bolshevikkien hämärissä puuhissa 1919, opettaja, säveltäjä, laulukuoron ja raittiusseuran perustaja, täydensi vielä opintojaan useissa seminaareissa, kuten Jyväskylässä 1874 – 78 sekä Pietarin konservatoriossa. 24-vuotiaana hän tuli Pietarin suomalaisen Pyhän Marian seurakunnan koulujen opettajaksi. Laulukuorojen johtajat paikkakunnittain: Pekka Parkkinen Keltossa 1898, Tommi Hirvonen Tuutarissa 1982, Keski-Inkerin lahjakas Juho Susi 1984; Matti Kirkan näytelmä maaorjuudesta Viimeinen ponnistus, joka tuotti vatsakipuja valtiovallalle ja poliisiporukalle. Yleisinkeriläiset laulujuhlat, joita ehdittiin pitää Inkerissä kuudet ennen vallankumousta sekä vuosittaiset kesäjuhlat paikkakunnittain, joissa myös urheiltiin ja karkeloitiin. Asiaan kuuluivat myös kokonpoltot juhannuksina ynnä kaikenlaiset juhlatilaisuudet ja samoin keinu, erilaiset merkkipäivätilaisuudet, joissa karkeloitiin, esittäen lauluja, röntyskä- ja piirileikkejä. Talkootöistäkin otettiin ilo irti. Näin oli silloin. Entäs nyt? Sanoisin, entistä Inkeriä ei enää ole, *valitettavasti*, mutta sen kansan kulttuuri vielä kytee.

Puhaltakaamme siihen voimiemme mukaan happea, että sen liekki leimahtaisi. Me, toista rajaa jo lähentyjät, joiden elämänkellossa alkaa veto jo loppua, hehkumme vielä hetken keskuudessanne, arvoisa jälkipolvi, ja valaisemme teille entisistä inkeriläissuomalaisista kulttuuritavoista, niistä kiinnostuneille, ettei itkettäisi lauantaisin.

Linja-auto pysähtyi kohteeseen Hämeentie 103 A. Ajatukseni juoksu myös pysähtyi tällä kertaa tähän. Uusilla keikoilla on taas uudet värssyt. Nyt näkemiin.

Tahvo Löyskä
vai lieko Stepan Leusko.
Helsingissä, 17.9.2002.

Kelton kirkko kymmenvuotias

Kelton uusi kirkko vietti kymmenvuotisjuhliaan 14 ja 15 syyskuuta. Erittäin suuri ja iloinen tapahtuma se oli meille, entisille kelttolaisille. Suomesta oli myös juhlavieraita mukana. Yksi matkoista järjestettiin Turusta, siinä ryhmän vetäjänä oli tuttu Inkerin kävijä Marja-Liisa Salminen. Ajaessaan Helsingin kautta turkulainen bussi otti meidät mukaan matkaan ja me onnistuneesti saavuimme pietarilaiseen Karelia-hotelliin.

Lauantaiaamuna lähdettiin Pietarista Kelttoon. Matkalla me kävimme Kelton lähellä sijaitsevassa Jaanilan kylässä. Siellä tavattiin paljon vanhoja tuttuja, eikä ihmekään, koska Marja-Liisa on ollut yhteydessä kelttolaisiin jo parinkymmenen vuoden ajan ja aina matkoillaan vienyt heille lahjoja ja avustuksia.

Kello viideltä iltapäivällä lauantaina Kelton kirkossa pidettiin avajaisjuhla, joka alkoi yhteisellä virrellä, sitten oli järjestetty hartaushetki. Kirkko oli täynnä ihmisiä. Kelton kirkon kirkkoherra Aarre Kuukauppi (nyt hän on Inkerin kirkon piispa) piti rukouksen ja seurakuntalaiset lauloivat. Juhlassa esiintyivät Kelton seurakunnan kuorot, kirkkokuoro ja nuorisokuoro. Ystävyysseurakunnat toivat tervehdyksiä ja viranomaisten puolesta oli paikalla tervehdystä tuomassa paikallisen kyläneuvoston puheenjohtaja. Ystävien ja rakentajien onnittelujen ja kuorojen esiintymisien jälkeen juhlaväki lauloi yhteisen laulun Omal′ maal′.

Sunnuntaina me saavuimme juhlaan Kelttoon ja tulimme kirkon luo. Se oli niin juhlallista, kun kirkon kellot soivat! Juhlatilaisuuden aloitti kirkkoherra Aarre Kuukauppi, häntä avusti Sergei Shilkin. Saarnan piti Pentti Smeds ja kanttorina oli Marina Väisä. Ehtoollisavustajina olivat Tapio Karjalainen ja Pentti Smeds. Kelton seurakunnan lasten- ja nuortenkuoro sekä kirkkokuoro lauloivat juhlassa Paavo Parkkisen johdolla suomalaisia ja venäläisiä lauluja. Koko tilaisuus oli kaksikielinen ja kaikki puheet käännettiin venäjäksi tai suomeksi, siinä oli apuna Lempi Laukkonen.

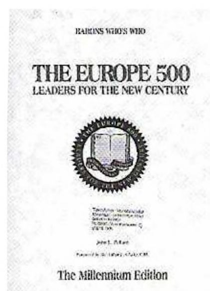
Sydän iloitsee kun katsoo kirkkoa. Suomen seurakuntien rakentama kirkko on hyvä, sen alttari ja saamastuoli ovat rakennettu kauniisti, alttaritaulu on nykyaikainen, kuoroa varten lattia on ylennetty. Sanalla sanoen, kirkon sisällä kaikki on niin miellyttävää.

Aino Kelkka

Kansikuvassa Pentti Kärjen suunnittelema Kelton kirkko.

Paavo Parkkisen johtama kirkonkuoro laulaa kummallakin kielellä: suomeksi ja venäjäksi.

Hyvä päätoimittaja!

Lähetän tässä yhden inkeriläisen jälkeläisen lyhyen elämänvaihekertomuksen. Tore Uski on syntynyt Ruotsissa. Me olemme hänen vanhempansa: äiti – Maire Annikki Räsänen-Uski, 70 vuotta, syntynyt Suomessa, Helsingissä; isä – Toivo Uski, 76 vuotta, syntynyt Inkerissä, Klaasovassa. Olemme asuneet Ruotsissa 1940-luvun loppupuoliskolta ja tavanneetkin täällä. Meillä on kolme lasta – 48, 45 ja 44-vuotiaat. Tore on lapsista vanhin. Olen Inkeriläisten viestin ilaaja 1960-luvulta.

Kirja "The Europe 500" esittää Euroopan viittäsataa "eliittihenkilöä". Kun koko Euroopassa on 500 miljoona asukasta, niin jokainen edustaa yhtä miljoonaa. Kirjassa ovat mm. s. 95 – Tony Blair, s. 127 – Jacques Chirac ja s. 411 – Gerhard Schröder. Niin että näin hyvässä seurassa on inkeriläisten jälkeläisiä!

Sydämellisin terveisin, "ylpeät vanhemmat"

Maire ja Toivo

Alempana lyhennelmä kirjan englanninkielisestä artikkelista.

Tohtori Tore K. Uski

Professori Tore K. Uski, inkeriläistä syntyperää, on syntynyt Kumlassa Ruotsissa 12. toukokuuta 1954. Päätettyään koulun Kristianstadissa hän opiskeli lääketiedettä Lundissa ja valmistui 1979. Peruskoulutuksen jälkeen hän erikoistui neurokirurgiksi. Toimien neurokirurgina tri Uski väitti kokeellisen kliinisen farmakologian tohtoriksi vuonna 1984. Tämä uusi ulottuvuus johti hänet jatkamaan tutkimuksia ja koulutusta samoin kuin etenemään kliinisellä urallaan neurokirurgina.

Tri Uski on ollut Ruotsalaisen Lääketieteellisen Seuran jäsen vuodesta 1980. Hän osallistui Aivojen Verenkierron ja Aineenvaihdunnan Kansainvälisen Seuran muodostamiseen vuonna 1981 ja on ollut sen jäsen siitä asti. Hän on myös toiminut asiantuntijana seuran virallisessa julkaisussa kuin myös muissakin kansainvälisissä tiedejulkaisuissa.

Päätettyään vuonna 1997 neurokirurgian erikoistumisjakson tri Uski työskenteli osa-aikaisena tutkijana neurologian laitoksella Lundissa. Vuosien 1994 ja 1995 aikana hän toimi neurokirurgian professorina ja johtajana Lundin yliopistossa. Nykyään hän on Lundin yliopistollisen sairaalan neurokirurgian konsulttina ja osa-aikaisena tutkijaryhmän johtajana.

Vapaa-aikanaan tri Uski on ollut aktiivinen purjelentäjä 15-vuotiaasta asti. Hän on saanut FAI:n (Fédération Aéronautique Internationale) kultaisen merkin timantteineen harrastuksestaan. Nykyään hän on Etelä-Ruotsin Purjelennon Federaation puheenjohtaja ja Ruotsin purjelennon Federaation hallinnon jäsen. Hänen kiinnostuksensa ilmailu-urheilussa ei rajoitu liitämiseen, vaikka se onkin hänen olennaisin kiinnostuksen kohde. Hän on myös Skånen Ilmailu-urheilufederaation varapuheenjohtaja, joka on paikallinen Ruotsin Ilmailu-urheilufederaation järjestö.

Alvar Aallon tie

Alvar Aallon tie -valokuvanäyttely Pääkirjastossa Pasilassa esittää VET-kuvausryhmän näkökulmaa Suomesta arkkitehdin tuotannon kautta.

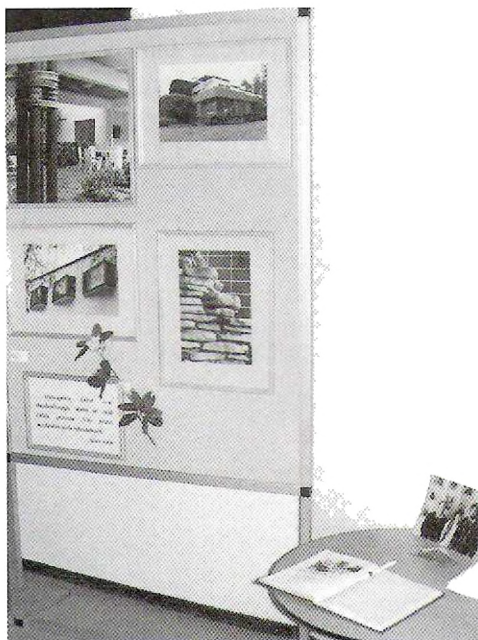
Pääkirjastossa Pasilassa oli 18. syyskuuta – 9. lokakuuta esillä kansainvälisen VET-valokuvausryhmän – Viktor Uzvievin, Eino Pessin ja Tatjana Bykovan – yhteinen valokuvanäyttely *Alvar Aallon tie*.

Avauspuheessaan Tatjana Bykova kertoi, että hän on opettanut suomea Pietarissa vuodesta 1990 ennen muuta Suomen historian ja suomalaisen kulttuurin kautta. Ja valokuvathan auttavat ihmisiä tutustumaan syvemmin vieraaseen kulttuuriin.

Alvar Aalto suomalaisena arkkitehtinä tunnetaan laajasti maailmalla, siksi kääntyminen hänen tuotantoon oli tavallaan johdonmukaista. Suomalaisille Aallon nerokkuus on kiistämätöntä mutta valokuvausryhmän mielestä ulkomaalainen näkökulma voi olla erilainen sekä lisätä jotakin uutta Aallon kuvaan ja siksi mielenkiintoinen myös suomalaisellekin katsojalle.

Tatjana Bykovan ensimmäinen kosketus Alvar Aallon tuotantoon tapahtui Paimion tuberkuloosiparantolassa, jonka rakennuksen Aalto on suunnitellut. Hän kertoi, että noustessa keltaisia portaita, tuli sellainen tunne, kuin kävelisi auringon valossa. Samaisessa Paimiossa on Alvar Aallon tie, joka antoikin nimen nykyiselle valokuvanäyttelylle.

Näyttely ei tähtää Alvar Aallon tuotannon kuvaamiseen, vaan sen tavoitteena on hänen taiteellisen kuvan luominen. Näyttely esittää valokuvaajien näkökulmaa Suomesta Aallon arkkitehtuurin ja designin kautta. Valokuvat on ryhmitetty aiheittain – arkkitehdin suunnittelemat rakennukset eri puolilla Suomea, huoneka-

Ennen avajaisia. Vieraskirja odottaa.

Viktor Uzvievin (vas.), Eino Pessin (oik.) ja Tatjana Bykovan yhteistyönä syntyneet valokuvanäyttelyt ovat olleet esillä molemmin puolin rajaa.

harrastanut valokuvaamista jo lähes 30 vuotta. Vuodesta 1991 lähtien Eino on asunut Suomessa. Valokuvien ohjaaja Tatjana Bykova toimii lehtorina Pietarin elokuvan ja TV:n yliopistossa matematiikan ja suomen kielen opettajana. Myös kuvaaja Viktor Uzviev toimii samassa laitoksessa opettajana. Koulutukseltaan elokuvien kuvaaja Viktor on kutsumukseltaan taiteilija. Vuodesta 1995 Tatjana ja Viktor ovat kuvanneet yhdessä viisi suomalaista kulttuuria ja suomen kieltä käsittävää videota. Tämä näyttely syntyi Alvar Aallosta tehdyn videon käsikirjoituksesta.

lut ja tietenkin Aallon maljakko. Sen valokuvaajat ovat asettaneet kalliolle veden viereen ja vaikutelma on hyvin voimakas sillä Suomen järvet, kalliot ja Aallon maljakko ovat monelle Suomen tutuimpia symboleja.

Mitä rakennuksiin tulee, niin valokuvausryhmä on tuonut esille niin tunnettuja kuin meikäläiselle tuntemattomampia Aallon luomuksia. Kolmen ristin kirkko Vuoksenniskassa ja yliopiston rakennus Jyväskylässä, helsinkiläisille tuttu Nesteen rakennus Katajanokalla ja Villa Maria Noormarkussa – tässä vaan muutamia valokuvauskohteita. Lisäksi on kuvia Alvar Aallon museosta ja ateljeesta, Paimion tuberkuloosiparantolasta, Tammisaaresta, Seinäjoen kirkosta sekä Finlandia-talosta.

Katsellessa kuvia huomaa, ettei niiden alla ole tekijän nimiä, koska kuvat ovat yhteisen työn tulos. Kuvaajat halusivat korostaa nimenomaan sitä. Ja vaikka he asuvatkin eri maissa, yhteistyö näyttää toimivan hyvin. Kuvaaja Eino Pessi on syntynyt Virossa Kohtla-Järvellä. Hän on

Kaikkien kolmen valokuvaajan yhteistyö on jatkunut vuodesta 1998 ja sen tuloksena on kahdeksan valokuvanäyttelyä, jotka olivat esillä Pietarissa, Viipurissa, Jyväskylässä, Tampereella, Seinäjoella ja Helsingissä. Ja tahti ei hiljene tulevaisuudessakaan. Näyttelyjen aikataulu on lyöty lukkoon vuodeksi eteenpäin. 12. lokakuuta Iittalan tehtaan museossa avataan näyttely, jonka nimeksi tulee *Alvar Aallon maljakko. Kauneuden syntyminen.* 10. tammikuuta Tammisaaren kirjaston galleriassa avautuu *Alvar Aallon tie* -näyttely, joka on paljon nykyistä laajempi.

Avajaispuheessaan Tatjana Bykova esitteli ryhmänsä jäseniä selittäen nimen jokaista kirjainta. Viktor – **V** – on viisas ja vilkas, Eino – **E** – on energinen ja Tatjana – **T** – on tarmokas ja taiteellinen. Toivottavasti **VET**:llä riittää kaikkia näitä ominaisuuksia vielä moneksi vuodeksi.

Izabella Sihvola

UUTISIA INKERISTÄ

Jännittävä Siperian matka

Inkerinsuomalaisia tutkiva Raili Parviainen Voluntate ry:stä, samaa yhdistystä edustava Maaretta Pukkio sekä Inkerin Liiton suomen kielen opettaja Linda Rähmönen tulkkina tekivät 3.-28.6.2002 pitkän Siperian junamatkan tavaten paikallisia suomalaisia. 12 000 kilometrin matka alkoi Moskovasta, missä IL:n paikallisen osaston edustaja Nikolai Fomin tutustutti vieraita suomalaistoimintaan ja kaupungin nähtävyyksiin.

Siperiassa ryhmä pysähtyi Omskiin, Novosibirskiin, Krasnojarskiin, Abakaniin, Minusinskiin, Irkutskiin, Angarskiin ja Usolje-Sibirskojeen. Joka kaupungissa ryhmä nautti paikallisten inkeriläisjärjestöjen vieraanvaraisuudesta, mikään ei olisi onnistunut ilman Anna Kambarovan Novosibirskin alueelta, Annikki Smirnovan ja Ljudmila Mosinan Krasnojarskista sekä irkutskilaisen Faina Botšarovan apua. Matkan varrella Raili Parviainen haastatteli noin 50 inkerinsuomalaista selvittäen Siperian suomalaisten historiaa. Se oli karkotettujen ja 50-luvulla Siperiaan juurtuneiden elämäkertoja. Vain iäkkäämmät muistelevat siellä koti-Inkeriä ja puhuvat suomea. 90-luvun inkeriläisten kansallisnousun seurauksena oli seurojen ja seurakuntien perustaminen Siperiassa. Juuristaan kiinnostuneita nuoria on yhä enemmän, heillä on selvä halu opiskella suomea, jotkut ajattelevat muuttoa Suomeen.

Ryhmä on tuonut Siperiasta myös inkerinsuomalaisten elämänvaiheita kuvaavia kansanrunoja sekä saanut vaikutelmia mahtavasta Siperian luonnosta uskomattomine jokineen ja vuorineen.

Inkeriläisrunoutta unkariksi

Inkerin Liitto lähettää jo kolmatta vuotta opiskelijoita kahden viikon Hungarologia-kesäyliopistoon Unkarin Szombathelyyn. Tämän vuoden elokuussa lähettinämme oli Elina Leibonen. Yhteistoiminnan tuloksena tänä vuonna ilmestyi inkeriläisrunouden kokoelma unkarin kielellä. Aikanaan Alina Otti toi Unkariin paljon runojamme ja Szombathelyn opettajakorkeakoulun suomalais-ugrilaisten kielten laitoksen johtaja János Pusztay valmisti niistä edustavan kokoelman. 60 sivun kirjassa on puolisataa runoa mm. M. Putron, A. Vesikon, L. Helon, P. Pöllän, K. Korvelan, A. Hiiren, T. Kempin, sekä myös T. Flinkin, E. Ojalan, T. Tupinin, A. Survon ym. runoja. Kirjan nimi on "Unohtuivat miltei kaikki sanat" ("Majd minden szó feledésbe merült"). Käännökset unkariksi ovat tehneet János Pusztay ja László Fábián.

Inkeriläistyöllistämiskeskuksella uudet tilat

Elokuun alusta Inkerin Liiton työllistämiskeskuksella on uudet toimitilat Ligovskilla 63. Uuden toimiston pääetu on se, että se sijaitsee lähellä Puškinskajalla olevaa IL:n Pietarin osaston toimistoa. Nyt työllistämiskeskuksemme käytössä on kaksi huonetta Pietarin Virkoamisen Säätiös-

sä, jonka kanssa IL on ollut yhteistyössä jo monta vuotta toteuttaen yhdessä erilaisia lasten- ja hyväntekeväisyysohjelmia.

Dokumentti Pietarin suomalaisista

Ammatillisen Partner-kuvausstudion yhteistyössä Inkerin Liiton kanssa tekemä dokumenttifilmi "Finny v Peterburge" (Suomalaisia Pietarissa) valmistui heinäkuussa Inkerinsuomalaisten tukiprojektin varoilla. 26 minuutin dokumentti esittää tiivistelmän sekä historiasta, että suomalaisten nykypäivistä Pietarin kaupungissa. Filmi, jonka ohjaajana on Nadezhda Pisareva, on tarkoitus näyttää eräällä paikallisella TV-kanavalla sekä tekstata suomeksi. Uskotaan, että se voisi kiinnostaa myös Suomen katsojia.

Diakoniapäivä seurakunnissa

25.8. Inkerin kirkon seurakunnissa vietettiin diakoniapäivää. Saarnojen teemana oli "lähimmäinen". Monissa seurakunnissa kaukaisista kylistä järjestettiin kuljetus huonokuntoisille vanhuksille, jotka muuten eivät pääse kirkkoon. Päivän ohjelman sisällöstä jokainen seurakunta päätti itse.

Kuvernööri tunnusti suomalaisjuuriansa

Ilta-Sanomissa 10.8. ja seuraavana päivänä Hesarissa ilmestyneiden kirjoitusten mukaan käydessään Helsingissä Pietarin kuvernööri Vladimir Jakovlev tunnusti vihdoinkin suomalaisjuurensa. "Aika on muuttunut ja nyt voidaan puhua kaikesta", Siperian karkotuksessa v. 1944 syntynyt Jakovlev sanoi filosofisesti. Kuvernöörin äiti on Hilma Joosepintytär Jakovleva (os. Lähtinen) Tyrön Teppolasta. Suomea Pietarin kuvernööri ei osaa, mutta suomalaisten lehtien mukaan lapsuusvuosistaan Vladimir Jakovlev muistaa sanat "lusikka" ja "poika".

Leiri Ruokolahdella

Perinteinen nuorisopaluumuuttajaleiri pidettiin taas tänä vuonna Ruokolahdella 20.7.-1.8. Siihen osallistui 15 Inkerissä paluumuuttoa jonottavaa nuorta ja 18 Suomessa asuvaa inkeriläispaluumuuttajaa. Kaikki olivat 14-18 vuoden ikäisiä. Opettajina toimivat pietarilaiset Alla Sadovnikova, Olga Konkova sekä Tuija Ikonen Lahdesta. Yhdessä opiskeltiin suomea, tutustuttiin suomalaiseen kulttuuriin, harrastettiin käsitöitä, käytiin Imatran koskella ja tietenkin saunottiin ja uitiin. Kaikilla oli hauskaa. Opettajilla ei ollut ongelmia leiriläisten kurin kanssa, eikä teineillä ollut kommunikaatiovaikeuksia. Työministeriön rahoittama leiri onnistui paremmin kuin viime vuonna.

Kaprion matka

Olga Konkovan opastamat Inkeri-matkat ovat hyvin suosittuja. 25 kelttolaista kävi 10. elokuuta Kaprion linnassa. Matka ja kertomus Inkerinmaan historiasta ovat valloittaneet osallistujat niin, että jopa iäkkäimmät kiipeilivät linnan muurille ja laskeutuivat sen pimeihin kellareihin.

Wladimir Kokko
31. elokuuta 2002, Pietari

Inkerinmaalta Hollywoodiin

Allan I. Lotan tie vei Inkerinmaalta Suomen ja Kanadan kautta Los Angelesiin, Hollywoodiin.

Viime aikoina on ilmestynyt aika paljon muistelmia ja niille aina löytyy lukija. Yhtenä syynä siihen voi mainita vuosisadan ja vuosituhannen vaihtumisen, joka panee ajattelemaan, minkälainen tuo mennyt kausi oli, varsinkin viimeinen vuosisata. Ja tuo vuosisadan myrskyinen alku on syynä siihen, että vanhemmillamme ja isovanhemmillamme oli hyvin mielenkiintoinen elämä, usein traaginen, mutta aina värikäs ja monivaiheinen. Ihmiset alkoivat matkustaa enemmän, vaihtoivat maata ja mannerta, loivat itselleen uuden uran uusissa olosuhteissa. Joskus se tapahtui omasta tahdosta, joskus taas olosuhteiden pakosta. Heidän jälkeläiset, joilla on vakiintunut elämä ja jotka pitävät vanhempiensa uutta kotimaata omana isänmaanaan, ovat hyvin kiinnostuneita siitä, miten elettiin "vanhassa maassa", miksi vanhemmat muuttivat toiseen maahan ja miten heidän elämä on uudessa kotimaassa sujunut. Vanhempi sukupolvi taas muistelee omia elämänvaiheita ja vertailee luettua omiin kokemuksiinsa.

Inkeriläissyntyinen kalifornialainen Allan I. Lotta aloitti muistelmiensa kirjoittamisen vuonna 1999 lastensa kehottamana. Hän aloitti Talvisodan tapahtumista ja on päässyt hänen muuttoonsa Kaliforniaan vuonna 1962. Saatuaan vihiä muistelmista, niistä kiinnostui Valittujen Palojen suomalainen toimitus.

Syyskuussa Allan Lotta kävi Suomessa, Hangossa, missä hänen veljensä asuu. Samalla hän pistäytyi toimituksessamme ja kertoili elämästään.

Inkerissä

Ilmari Allan Lotta on syntynyt vuonna 1929 Inkerinmaalla, Hietamäen seurakunnan Lottalan kylässä. Suurimman osan kylän asukkaiden sukunimi oli Lotta. Ilmari ehti opiskella suomen kielellä vain puolitoista vuotta kun suomenkielinen opetus Neuvostoliitossa lopetettiin ja venäjänkieliset oppikirjat tulivat kouluihin. Talvisodan aikana isä kutsuttiin armeijaan samoin myös jatkosodan aikana, mutta silloin hänen onnistui karata armeijasta.

Kylän asukkaat oli tarkoitus evakuoida Leningradiin, mutta saksalaiset joukot etenivät niin nopeasti, etteivät evakot koskaan päässeet perille asti. Jossain Pietarhovin lähellä he menivät taisteluja piiloon kellariin ja kun he tulivat ulos niin ensimmäisenä näkivät saksalaisia sotilaita, jotka joivat kahvia voileivän kera. Silloin päätettiin palata kotikylään. Matkalla, kulkien tietä pitkin he joutuivat ristituleen kun yhdellä puolella oli neuvostojoukot ja toisella saksalaiset. Ilmari muistelee, että ihmisiä kaatui hänen ympärillään.

Kotikylä oli aikalailla tuhoutunut, mutta Ilmarin koti ja jokunen muu talo säilyivät. Lotan perhe asui saksalaisten miehityksessä kaksi vuotta. Vuonna 1942, kun Ilmari täytti 13, hänet määrättiin lähetettäväksi Saksaan Hitler-jugendiin. Itse nuorukainen oli innoissaan, mutta äiti purskahti itkuun, koska perheellä oli jo suunnitelmia muuttaa Suomeen. Saatuaan tietää asiasta saksalainen upseeri katsoi poikaa silmiin ja toivotti hyvää matkaa.

Suomessa

Perhe muutti Hankoon 1943. Sodan aikana nuorukainen liittyi vapaaehtoiseksi sotilaslähetiksi. Siitä ajasta muistona on kuva, joka otettiin Hangossa syyskuussa 1944. Vuoden 1949 lopussa Ilmari muutti Helsinkiin ja työskenteli Kansallispankin pääkonttorissa. Samaan aikaan hän soitti Porvoossa K. Gumbergin tanssikvintetissä saksofonia.

Kanadassa

Tuttavien yllyttämänä Ilmari alkoi vuonna 1955 suunnitella muuttoa Torontoon. Hän meni Kanadan lähetystöön tiedustelemaan, minkälainen työtilanne oli maassa. Hänelle sanottiin, että heti kun saat viisumiasiat kuntoon, niin parin viikon päästä sinulla on jo töitä. Virkailija erehtyi melkein kahdella viikolla, sillä saavuttuaan vuoden lopussa Torontoon Ilmari oli töissä jo parin päivän päästä. Muuttaen englanninkieliseen ympäristöön Ilmari Allan Lotta muuttui Allan I. Lotaksi, koska tällainen nimi on helpompi ääntää englannin kielellä. Torontossa Allan asui melkein seitsemän vuotta, siellä hän tutustui suomalaiseen vaimoonsa ja meni naimisiin. Siellä ovat syntyneet vanhin poika ja tytär. Kolmen vuoden pankissa työskentelyn jälkeen Allan vaihtoi alaa ja ryhtyi lasimestariksi.

Hangossa 1944 syyskuussa otettu kuva.Ylhäältä toisessa rivissä neljäntenä vasemmalta seisoo viisitoistavuotias vapaaehtoinen sotilaslähetti Ilmari Allan Lotta.

Työ mahdollisti elää ihan mukavasti, mutta jokin kumminkin häiritsi olemasta täydellisesti tyytyväinen elämään. Kanadassakin Allan jatkoi soittoa tanssiorkesterissa. Kerran julkisen tilaisuuden aikana kesken tanssimisten kaikki nousivat ja orkesteri alkoi soittaa Jumala, varjele kuningatarta. Allan kysyi: Mikä tämä tällainen kappale on? Viereinen soittaja vaan pukkasi häntä kyynärpäällä: Jatka vain soittamista! Miksi Jumala varjelee kuningatarta, miksei ihmisiä? ajatteli Allan. Häntä ei miellyttänyt elää Britannian kruunun alaisena, hän halusi olla vapaa.

Kaliforniassa

Vuonna 1962 perhe myi yrityksensä – omakotitaloa ei silloin vielä ollut, mutta säästöjä jo kerääntynyt – istui autoonsa ja lähti ajamaan kohti Kaliforniaa, päämääränään Los Angeles, pitkin Road 66 -valtatietä. Samoihin aikoihin ilmestyi samanniminen kappale, joka oli hyvin suosittu. Matka Kaliforniaan kesti viisi päivää ja neljä yötä. Vanhin poika oli silloin 4-vuotias, tytär 2.5-vuotias ja vaimo oli raskaana.

Allanilla oli haave aloittaa ammattimuusikon ura, mutta katseltuaan vähäsen ympärilleen hän muutti mieltään. Päihteet olivat hyvin suosittuja muusikoiden keskuudessa ja perheenisänä Allan päätti pysyä kauempana sellaisesta ilmapiiristä ja valita toisen uran. Onneksi oli kokemusta pankkivirkailijan työstä sekä Suomessa että Kanadassa ja hän meni United California Bank -pankkiin. Muutaman kuukauden päästä hän pääsi kassanhoitajaksi. Pankissa vierähti puolitoista vuotta.

Huomattava osa Los Angelesin asukkaista on jossain määrin yhteydessä Hollywoodiin. Allankin päätti, että hän voisi työskennellä filmialalla. Niin hän meni Warner Brothers -yhtiöön ja kysyi töitä ja pääsi kuin pääsikin lavastusosastolle. Ensimmäinen filmi, jossa hän oli töissä oli Kuka pelkää Virginia Woolfia (Who's Afraid of Virginia Woolf, 1966), jossa näytteli Elisabeth Taylor. Siinä filmissä hän työskenteli vain muutaman viikon. Ensimmäinen suuri työ oli Richard Harrisin tähdittämä Camelot (1967). Tämä työ jatkui kahdeksan kuukautta. Suurimman osan taistelukohtauksista filmattiin Espanjassa. Historiallinen filmi vaati paljon lavastus- ja puvusto-osastolta. Allan muistelee, että hän osallistui upseerinhaarniskojen ja sotilasnahkavaatteiden valmistamiseen. Askel askelelta Lotta nousi urallaan kunnes perusti oman yrityksen ja hänestä tuli lavastusten järjestäjä.

30 vuoteen filmialalla mahtuu paljon. Kun katselee luetteloa elokuvista ja te-levisiosarjoista, joihin Allan on tehnyt lavastuksia, niin näkee suomalaisillekin tuttuja nimityksiä. Hänen lavastuksiaan oli mm. sarjoissa Buffalo Bill (1983 – 84) ja Dynasty (1987 – 88), minisarjassa Nukkelaakso (1981) sekä Frendien pilottiosassa (1994). Lavastusten järjestäjänä Allan Lotta sai Emmyn sertifikaatin vuonna 1987 sarjasta Foxfire.

Allanin lapset ovat kasvaneet ja luoneet oman uransa. Nuorin poika on valtion hommissa ja vanhin, samoin kuin vävykin, on myös lavastusalalla. Hän on hiljattain ostanut 60 hehtaaria maata ja rakentaa maalaistaloa. Tytär opiskelee yliopistossa ja opettaa lapsille balettia, steppaamista ja modernia jazz-tanssia sekä tanssii flamencoa. Kaikilla on perheet ja lastenlapsiakin on isovanhempien iloksi. Allanin vanhempia ei ole enää, mutta veli asuu vieläkin Hangossa, talossa, jonka hän on isänsä kanssa rakentanut. Jäätyään eläkkeelle filmialalta Allan Lotta suoritti maaliskuussa 2001 rakennustarkastajan tutkinnon. Nyt hän voi aika ajoin ottaa keikkoja myynnissä olevien rakennusten tarkastamisessa. Hän sanoi hiljentävänsä tahtia.

Izabella Sihvola

Tapahtumakalenteri

Helsingin seudun Inkeri-seura ry
Käpylänkuja 1, Karjalatalo, Inkerikoti

27.10 - Lokakuun tilaisuus
30.11 - Pikkujoulu *(yläsalissa)*
Kaikki tilaisuudet pidetään klo 14.00
Tiedustelut: Viktori Hyyrönen
puh. 050-3019140

Inkerikuoro

Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45-18.30 Inkerikodissa. Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Seukot Inkerikodissa vuonna 2002

14.11. klo 13.00.
Tiedustelut Pirkko Huurto
puh. 09-783391

Inkerikeskus ry

Hämeentie 103 A
23.10 -Syyskokous.
Alkaa klo 17.00.
9.11 -Isänpäivän konsertti. Esiintyvät lapset, Inkerikuoro, Tuulistullaa jne.
Alkaa klo 12.00.
17.11 -Inkeriläisestä ja karjalaisesta itkuvirsiperinteestä kertoo Pirkko Fihlman, Äänelläitkijät ry
Alkaa klo 14.00.
6.12 -Suomen itsenäisyyspäivän juhla. Järjestetään Paavalin srk:n kanssa. Hermannin srk-talossa
Hämeentie 73.
Alkaa klo 13.00.
20.12 -Joulujuhla kaikille.
Alkaa klo 18.00.
21.12 -Joulujuhla lapsille.
Hermannin srk-talossa
Hämeentie 73.
Alkaa klo 13.00

Lahden seudun Inkeri-seura ry

11.11 -Marraskuun kerhoilta
Kaikki tilaisuudet klo 18 - 20 RK:ssa
Tiedustelut: Maria Lahti
puh. 03-7340435

Turun seudun Inkeri-seura ry

2.11. - Pyhäinpäivän kunniakäynti Turun hautausmaalla Inkeriläisten muistomerkillä klo12, sen jälkeen ohjelma- ja kahvitilaisuus Varissuon kirkolla
26.12 - Joulujuhla
Kupittan seurakuntakodissa,
Sirkkalankatu 4, kello 14.00

kummitoimikunta
Matkoja:
1. - 3.11 - Pietarin matka.
Tutustuminen P. Marian kirkkoon ym.
Matkavaraukset ja kyselyt
Marja-Liisa Salminen
Turku Ahvenpolku 16
puh 02-2581621, 040-7190967

Keräämme edelleen villasukkia Inkerin vanhuksille! Myös muuta viemistä, esim. ruokaa, otamme mielellään mukaamme matkoilla Inkeriin!

Kiitos kaikille lahjoittajille! Erikoiskiitos Upe Poutiaiselle Idän työn varastoon! Mukavaa syksyä kaikille ja muistetaan Inkerin heimokansaa siellä jossakin!

Levitä Inkeri-tietoa.

Kirjallisuutta
Arvo Survo
Itku Inkerille, 17 €
Aapo Iho
Hietajyvä, 3,50 €
Hellin Suominen
Mooses Putron elämäkerta, 2,50 €
Ella Ojala
Pitkä kotimatka, 14 €
Pelastunut albumi, 22 €
Ensimmäinen kevät, 16 €
Ella Ojala
Sananlaskuja ja tarinoita, 8 €
Aleksander Störgren
Mutkainen tie vapauteen, 10 €
Pekka Nevalainen
Inkeriläinen siirtoväki 1940-luvulla, 25 €
Pekka Nevalainen - Hannes Sihvo (toim.)
Inkeri-historia, kansa, kulttuuri, 50,50 €
Heikki Seppänen
Etelän tien kulkija - Vilho Helanen, 25 €
Maria Ripatti
Elämä yhden kortin varassa, 16,50 €
Saimi Tuukkanen
Elämäni helminauha 5 €
Kalavalaseuran vsk 69-70
Inkerin teillä, 11,50 €
Maria Luukan laulut ja loitsut, 6,50 €
E. Pärnänen
Antti Kivekäs I-II, 9 €
Mikko Savolainen
Inkerinmaa, 33,50 €
Aatu Savolainen
Suomalainen sissisodassa, 15 €
Lars Krifors
Oli onnistuttava, 15 €
Juho Häkkinen
Siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan, I-II 15 €
Sverigesingermanländarnas historia
24 €
Lasse Saressalo
Inkeri, 3,5 €
Touko Sihvo
Inkerin kansan 60 kohtalonvuotta, 24 €
Albert Pettinen
Lauluja koululaisille, 4 €
Albert Pettinen
Lauluja sekakuorolle, 6 €
Lauri Santtu
Murrejuttuja, 2,50 €

Äänitteitä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 2.50 €
Kasetteja
Arvo Survo
Omall maall, 9 €
Karttoja
Inkerin kartta
vuodelta 1933. 12 €
Inkerin uusi kartta
vuodelta 1992. 10 €
Kylä- ja tiekartta
Keski-Inkeri
vuodelta 1993, 10 €
Inkerin pöytälippu
(satiinia) + salko
marmorijalustalla 18.50 €
Inkerin pöytälippu
(polyesteriä). 6 €
Inkerin pöytälippu
(satiinia), 10 €
Adressi
surunvalitteluun. 7 €
Tilaukset Inkerikoti

Saatavana Inkerin kulttuuriseurasta
puh. 09 - 2733 225
UUTUUS: Inkerin satulipas (**Miettinen, Uusma)** 25 €
Flink, Toivo & Mäkilä. Eeva. Inkerin lasten oppikirja. 7,50 €
Kalevala. Suomeksi ja Venäjäksi. Käännös A. Hiiri & E. Kiuru. 23 €
Miettinen, Helena. Kohtalonne. Kertomus inkeriläisen opettajan elämäntaipaleesta Inkerinmaalta Ruotsiin ja paluusta Neuvostoliittoon. 7.5 €
Miettinen & Joganson. Petettyjen toiveiden maa. Arator. 15 €
Monahof, Ania. Kärsimyksen pyhät kyyneleet. 13 €.
Mutanen, Pekka. Vaiennetut sotilaat. 12 €.
Ojala, Ella. Sananlaskuja, tarinoita ja mielleyhtymiä 10 €
E. Pärnänen. Antti Kivekäs I - II 9 €
Sava, Inkeri & Miettinen. Helena. Liljan kuva kutsuu. Tarina Neuvostoliittoon kadonneesta ja löytyneestä suvusta. 15 €
Inkeriläistä kansanmusiikkia
Röntyskät. Piirileikkilauluja Inkerinmaalta 7.5 €

inkeriläisten VIESTI

11/2002

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo. Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / €
1/1 sivu 250 €
½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €
Tilaushinta 2002
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter,
ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎ 0405783894
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎ 0415191250
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki,
puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 5 D, 02130 Espoo
puh (09) 455 78 38

Runoillan järjestäjät Helena Miettinen ja Toivo Tupin lausuivat edesmenneen Paavo Voutilaisen runoja.

Inkerikeskuksessa muisteltiin runoilijaa

Paavo Voutilainen oli monipuolinen ja lahjakas persoona. Nimenomaan persoona. Hän oli hyvin värikäs, eikä aina sävyltään sointunut ympäristöön. Hän oli runoilija. Ja hänellä oli herkkä runoilijan sielu. Paavo oli elänyt tämän maan päällä viisikymmentä ja puoli vuotta.

Tieto hänen traagisesta lähdöstä järkytti kaikkia hänen ystäviään. Lokakuun lopulla me järjestimme Inkerikeskuksessa runotilaisuuden, jossa luimme hänen runojaan. Siihen osallistui Paavon ystäviä ja hänen perhe. Pöydillä oli perhearkistojen valokuvia, joista hymyilivät Paavon kasvot ja iso pino Carelia ja Punalippu-lehtiä, joissa oli julkaistu Paavo Voutilaisen runoja ja juttuja. Elämänsä urallaan vuosia lehdessä toimittajana toiminut hän ehti olla myös Carelian päätoimittajanakin.

Arvokkaampana muiden kirjojen joukossa oli kuitenkin Paavon esikoisrunokirja Muistilappusia keväälle, joka julkaistiin Karjalassa 1996. Tässä kirjassa ensimmäisenä on seuraava runo:

Runo ei synny tekemällä,
ei kieltä pieksämällä,
ei kynää pyörittämällä,
ei konetta rääkkäämällä.
Mutta miten se syntyy?

Paavon ystävä Topi

Meitä on moneksi

Syksyn harmaat päivät, synkät lyijyn painavalta näyttävät pilvet sadetta seulovalla taivaalla, pimeät illat, elottomilta vaikuttavat puut ja sateiden maahan martaaksi lyömät vasta tovi sitten kullankeltaisina loistaneet lehdet. Sitä kaikkea on marraskuu, nimensä veroinen. Tästä tulisikin mieltä masentava kuva, jos ei olisi toivoa parempaan, uskoa lämpöön ja valoon. Vain hyvällä tahdolla ja huomaavaisella suhtautumisella toista kohden me pystymme sytyttämään valoa toistemme sydämiin ja tuomaan sinne lämpöä, jota tällaisina kolkkoina syysiltoina kaipaavat sielumme.

Meitä on moneen lähtöön. Joukkomme on kaikenkarvainen. Keskuudestamme löytyy värikkäitä persoonallisuuksia ja värittömiä tai haalistuneita maleksijoita, ihan laidasta laitaan. Siihen mahtuu taivaanrannan maalaajia, vankasti maassa jaloillaan seisovia rakentajia, muurareita ja kirvesmiehiä; oppineita tieteen ja taiteen professoreita, pappeja ja opettajia; myös sellaisia, jotka eivät usko mihinkään auktoriteetteihin.

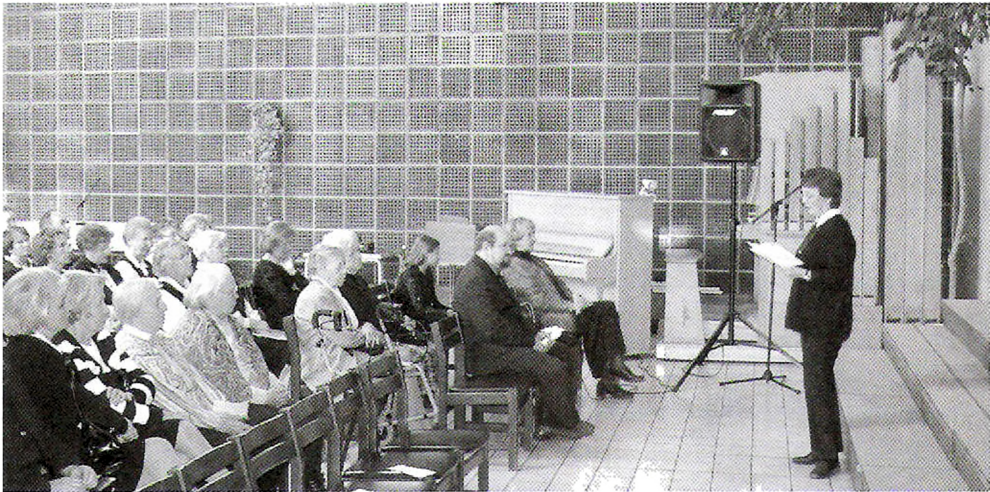
Valtaosa joukostamme on rehellisiä, suomalaisen luterilaisen kasvatuksen saaneita, mutta joskus törmäätkin vastaantulijaan, joka tulee ketunhäntä kainalossa. Joukostamme löytyy omia kylähullujakin. On pyyteettömiä ahertajia, jotka tekevät työtä yksinomaan asian ja "aatteen" eteen, ajattelematta maallisesta mammonasta ja on taas sellaisiakin, jotka ovat tarkkoja joka pennosesta, kopeekasta tai sentistä. Kateellisuus on sitä ruostetta, joka syövyttää myös joukkoammekin, eikä siitä ole vieläkään pystytty välttymään, vaan se aika ajoin onnistuu tekemään säröjä ja joskus isojakin repeämiä ihmisten välisiin suhteisiin.

Mutta joukkomme ei ole missään nimessä ikävystyttävää! Sanalla sanoen näin eri sorttisia me olemme. Silti meillä on yhteistä, joka yhdistää meitä, tekee meistä joukon, yhteisön, kansan. Se on inkeriläisyys. Me olemme inkeriläisiä, inkerinsuomalaisia tai suomalaisia, joilla on juuria Inkerissä. Saattaa olla ettemme ole koskaan siellä asuneetkaan, juuremme ovat Suomessa, itse olemme syntyneet muualla, mutta sukumme historia on kulkenut kautta Inkerinmaan. Se ei ole yksiselitteinen asia. Suurimmilta osin me kuitenkin olemme itse ja vapaaehtoisesti lukeutuneet tähän joukkoon ja kansaan (olisihan muitakin vaihtoehtoja ollut, jotka osa on valinnutkin), mutta me olemme katsoneet tämän asian sen arvoiseksi ja sen verran tärkeäksi, että olemme viitsineet ilmoittaa olevamme inkeriläisiä.

Inkeriläisyys ei ole mitään harrastusta, siitä ei voi erota kuin kerhosta palauttamalla jäsenkortti. Jos alussa tuntuikin erikoiselta olla jotain muuta, erilaista, ja jälkeenpäin alkaa väsyttää porukan kirjavuus, niin se on vaan hyväksyttävä, että meitä on vielä sen ja senkin kaltaisia. Siitä ei voi kieltäytyä eikä luopua. He ovat meidän kansaa, vaikka eivät olisikaan aina jokaisen mieleen. Sellaisiksi, näet, meidät on ajat ja myllerrykset vierittäneet, ketä pistävän kulmikkaiksi, ketä pyöreiksi. Mutta vain hyvyys synnyttää hyvyyttä, vihan siemenistä sikiä vihaa. Lämpö, jota me jaamme toisillemme heijastuneena, lämmittää meitäkin.

Olkaamme Ihmisiksi...

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Inkerinpäivänä Hermannin seurakuntasaliin kerääntynyt yleisö kuunteli hiljentyneenä otteita Kyllikki Jogansonin kirjasta Petettyjen toiveiden maa, joita luki Anja Vaklin.

Inkerinpäivästä on tullut perinne

Juhlapuheessaan Toivo Tupin muisti inkeriläisiä vainojen uhreja.

Inkerin päivän vieton perinne ei ole kovin vanha, mutta siitä on tullut jo traditio. Ja se on levinnyt eri maihin, missä inkerinsuomalaisia asuu. Inkerin nimipäivästä lähtenyt tapa viettää juhlaa 5. lokakuuta on vakiintunut.

Tänä vuonna Inkerin päivää vietettiin Suomessa monella paikkakunnalla, muuallakin kuin Helsingissä. Pääkaupungissa se tapahtui jo tuttuun tapaan, niin kuin monena vuotena, kunnioittamalla niiden suureen suomen heimoon kuuluvien, sekä inkeriläistä, suomensuomalaista, että amerikansuomalaista syntyperää olevien edustajiemme muistoa, jotka ovat viattomina ja syyttömästi joutuneet synkimpien stalinilaisten vainovuosien valtiollisen koneen hirmumyllyyn, joka jälkeä jättämättä murskasi tuhansia ja tuhansia ihmisiä, usein rotuun ja uskontoon katsomatta. Heidän muiston kunniaksi nyt joka vuosi on sytytetty kynttilöitä, tällä kertaa ne sytytettiin Paavalin kirkon eteen.

Inkerin päivän juhlan tänä syksynä järjestivät Hermannin seurakuntasalissa Inkerin Kulttuuriseura ja Inkerikeskus. Kulttuuriseuran aloitteesta jo monetta vuotta on sytytetty kynttilöitä vainouhrien muistolle. Juhla on hakenut viettotapoja ja muotoja. Eräänä vuonna Karjala-talolla ojennettiin ruusuja Suomen kansalaisuuden saaneille ja onniteltiin heitä. Kerrankin oli järjestetty juhlakonsertti, joka oli hyvin värikäs ja johon osallis-

Elvira Pettinen toi tervehdyksen säveltäjäveljeltään Albert Pettiseltä.

tui erilaisia esiintyjiä, jopa afrikkalaisia. Nyt tuntuu siltä, että ainakin täällä Suomessa inkeriläisillä on muodostumassa tapa viettää juhlaa, joka on löytänyt oman teemansa.

Albina Parkkosen johtama Kalinka-yhtye esitti suosittuja suomalaisia ja venäläisiä säveliä.

Pietarin Inkerin liitto taas järjesti kansanperinnefestivaalin tapaisen konserttin aivan keskellä Pietaria koulussa 214 ihan lähellä Nevski prospektia. Juhlapuheen, konsertin ja kuorojen esiintymisen lisäksi tapahtuman vetäjä Olga Konkova kertoi inkerinsuomalaisten kansallispuvuista, joita esittelivät niihin pukeutuneet kuorolaiset ja opetti yhdessä Tatjana Zhukovan kanssa juhlaväelle kansantanhuja.

Helsingin Inkerin päivän juhlan avasi Inkerin Kulttuuriseuran puheenjohtaja Helena Miettinen, juhlapuheessaan Inkerikeskuksen varapuheenjohtaja Toivo Tupin muisteli matkaa Levashovoon ja kertoi, että sinne vuosien 1937 ja 1954 välisenä aikana on haudattu 46 771 ihmistä ja nyt Inkerin Sivistyssäätiö muistomerkin pystyttämistä varten on julistanut rahakeräyksen.

Juhlakonsertissa esiintyi Inkerin laulu -kuoro Larissa Fadeeva-Saikkosen säestyksellä. Sen ohjelmaan kuuluu myös inkeriläisen säveltäjän Albert Pettisen lauluja. Näyttelijä Anja Vaklin luki katkelman Kyllikki Joganssonin elämäkerrallisesta muistelmakirjastaan. Tahvo Löyskä, joka muistaa Inkerin oloja omasta kokemuksestaan, lausui juhlayleisölle oman runonsa. Konsertissa esiintyi Albina Parkkosen johtama Kalinka-orkesteri, suurin osa sen soittajista on inkeriläisiä. Yhtye esitti tunnettuja suomalaisia ja venäläisiä kansansävelmiä sekä musiikkia klassisesta repertoaarosta. Orkesterin solistit Yrjö Pavloff ja Arvi Kemppi taidokkaalla laulullaan kruunasivat esiintymistä.

Tahvo Löyskä lausui runonsa pitkältä elämäntaipaleeltaan.

Johannes Ojala

Kansikuvassa Inkerin laulu -kuoro esiintymässä Hermannin seurakuntasalissa.

Kuvat Jussi Haponen

Tilaisuuden päätteeksi juhlayleisö sytytti Paavalin kirkon puistossa kynttilöitä vainottujen muistolle.

Jumalan sanoma on joka kielellä sama

Erkki Jokinen on kastanut monia paluumuuttajia.

Venäjänkielisten paluumuuttajien määrän kasvaessa niitä alkoi virrata myös Suomen evankelisluterilaisen kirkon seurakuntiin. Levittääkseen Jumalan sanomaa myös paluumuuttajien keskuudessa kirkko alkoi järjestää toimintaa venäjän kielellä.

En voi kuvitella tekeväni mitään muuta, sanoo Olga Russkih hyvin päättäväisesti.

Helsingin seurakuntayhtymän venäjänkielisen työn avustaja 42-vuotias Olga Russkih aloitti työnsä vapaaehtoisena kesällä 1997 pastori Hannu Vuorisen apulaisena. Toukokuussa 1997 Paavalin kirkossa järjestettiin jumalanpalvelus paluumuuttajille. Silloin Pietarin Pyhän Marian kirkosta tuli ryhmä, jossa oli kolme pastoria – Aleksei Uimonen, Aleksandr Lauga ja Ivan Hutter – ja Tatjana Shadrunovan johtama nuorten lauluryhmä. Pastori Hannu Vuorinen auttoi jumalanpalveluksen järjestämisessä ja pyysi Olgaa auttamaan. Siitä alkoi Olgan työ seurakunnissa. Kesällä järjestettiin ensimmäinen yhteinen perheleiri. Paluumuuttajien ohella leiriin osallistui Pyhän Marian kirkon seurakunnan lapsia ja nuoria. Samana vuonna järjestettiin jumalanpalvelus kahdella kielellä ja ensimmäinen rippikoulu paluumuuttajille. Rippikoulut tulivat vakituisiksi, niitä järjestettiin ensin Paavalin kirkossa ja myöhemmin seurakuntatalossa Ruoholahdessa. Kolme vuotta Hannu ja Olga järjestivät joulujuhlia lapsille. Ensin Itä-Pasilassa aloitettiin ja sittemmin Bulevardilla Bullankulmassa jatkettiin teeiltojen viettoa.

Koko tämän ajan Hannu Vuorinen oli pastorina Paavalin kirkossa ja työ venäjänkielisten kanssa oli lisätyönä, jonka hän suoritti vapaa-aikanaan, kuten myös kaikki muut pastorit, jotka työskentelivät venäjänkielisten kanssa. Toiminta laajeni jo sellaisiin mittoihin, että tarvittiin jo pastoria, joka palvelisi vain venäjän-

Venäjänkieliset rippikoulun opiskelijat ovat aikuisia.

kielisiä seurakuntalaisia. Vuonna 2000 alettiin ajaa venäjänkielisen työn pastorin virkaa. Olga kertoi, että hän oli hyvin mielissään kun kuuli mm. pastori Erkki Jokisen hakevan tätä virkaa, koska muut hakijat puhuivat Venäjää, mutta eivät olleet koskaan asuneet Venäjällä eivätkä ymmärtäneet oloja, joista paluumuuttajat olivat tulleet. Jokisen Olga tunsi omilta opiskeluvuosiltaan Inkeriläisen kirkon Kelton koulutuskeskuksessa, johon Erkki tuli vararehtoriksi Olgan viimeisen opiskeluvuoden aikana. Erkki Jokinen sai paikan ja Olga jatkoi työtään hänen apulaisenaan. Hänelle räätälöitiin virka ja nyt Olga työskentelee jo toista vuotta työllistämistuella.

Ensimmäinen ehtoollinen annetaan konfirmaation yhteydessä.

Toiminta on monipuolista

Kesällä 2001 järjestettiin ensimmäinen rippileiri nuorille. Siihen kerättiin sellaisia nuoria, jotka puhuivat huonosti, tai eivät puhuneet laisinkaan suomea tai heidän ikänsä ylitti jo 15 vuotta, koska 15-vuotiaiden hyvin suomea puhuvien nuorten on parempi käydä rippikoulu omassa seurakunnassaan. Rippileiri järjestettiin kauniissa paikassa kansallispuistossa Isojärvellä Jyväskylän lähellä. Tänä kesänä samassa paikassa oli toinen rippileiri ja ensi kesäksi suunnitellaan jo kolmatta.

Eri puolilla Helsinkiä toimivat raamatturyhmät niille, jotka haluavat tutustua paremmin Raamattuun. ovat toimineet jo viidettä vuotta. Rukousryhmä toimi kaksi vuotta, mutta erilaisten syiden takia se lopetti kerääntymisensä. Nyt ihmiset soittelevat ja kyselevät sen perään ja tuntuu siltä, että se pitäisi koota uudestaan.

Olga auttaa Erkki Jokista ja yrittää vapauttaa rutiinityöstä, hoitaa kansliatyön sekä auttaa tapahtumien järjestämisessä. Hän on myös venäjänkielisen kristillisen kirjaston vapaaehtoinen kirjastonhoitaja. Kirjasto toimii kolmatta vuotta Bulevardilla.

Konfirmaation jälkeen on hymy herkässä.

Ruoholahteen avataan uusi luterilainen venäjänkielisen työn keskus. Siellä tulee toimimaan rippikoulu ja tammikuussa kirjastokin muuttaa sinne.

Olga yrittää osallistua mahdollisimman paljon Yhdessä -naistenklubin toimintaan, mikä ei ole helppoa, koska työ vie paljon aikaa. Vielä toimiessaan Hannun apulaisena he yhdessä järjestivät naistenklubissa ensimmäisen Hyvä "vanha" uusi vuosi -juhlan, joka on jo tullut perinteiseksi. Naistenpäivänä käydään yhdessä ravintolassa, joka vuosi uudessa, ja keväällä järjestetään Temppeliaukion kirkossa Valkoiset yöt -konsertti, jossa esitetään klassista musiikkia. Esiintyjiksi kutsutaan maahanmuuttaja-muusikkoja, joiden lahjakkuus on jäänyt Suomessa varjoon ja he eivät ole saaneet nimeään tunnetuksi. Samoin naisten klubi järjestää tutustumismatkoja ympäri Suomea ja ulkomaille.

Inkeriläisperheen pitkä taival

Olga aloitti työnsä kirkossa jo eläessään Izhevskissä Venäjällä. Perhe ajautui sinne niin kuin moni muu inkeriläisperhe on ajautunut Jaroslavliin tai Permiin ja vieläkin kauemmas – Omskiin, Irkutskiin tai Krasnojarskiin. Olgan äidin, Elma-Lilian,

Opiskelun lomassa on hauska kerääntyä grillaamaan makkaroita.

Opiskelu rippileirillä tapahtuu myös luonnonhelmassa.

perhe – vanhemmat, isä Pekko ja äiti Sofia, Pekon äiti Anna ja kaksi veljeä, Emil-Arvo ja Vihtori – joutui sodan aikana Kloogaan ja sieltä heidät siirrettiin Suomeen. Suomessa he joutuivat ensin Lohjalle ja sitten Vihtiin. Elma-Lilia kävi Vihdissä vuonna 94, näki koulun, jossa opiskeli, sekä talon, jossa perhe asui sodan aikana, ja tapasi tilanhoitajan vaimon.

Sodan päätyttyä perhe palasi Venäjälle, muttei päässytkään kotikulmille, vaan Jaroslavlin alueelle. Sieltä perhe muutti Viroon. Viron maahan jäivät haudattuina Anna ja Vihtori. Kahdeksan kuukauden kuluttua perhe häädettiin sieltä pois. Heidän edessä oli vain kaksi mahdollisuutta: poistua Virosta kahdessakymmenessäneljässä tunnissa tai Siperiaan. Perhe valitsi Udmurtian pääkaupungin Izhevskin, jossa asui jo Sofian veli. Mutta sielläkään perhe ei saanut olla rauhassa. KGB kutsui monta kertaa Sofian kuulusteltavaksi. Heitä kiinnosti, miksi perhe valitsi nimenomaan tämän kaupungin. Izhevsk oli siihen aikaan suljettu kaupunki, koska siellä oli paljon sotateollisuutta. Suomalainen perhe oli paikallisten mielestä hyvin epäilyttävä. Kerran Sofialta paloi pinna ja hän sanoi, että kyllä me silloin oltiin samaa kansaa kun piti sodan alussa juoksuhautoja

Rippileirin ohella toimi perheleiri, joka on hyvin suosittu.

kaivaa ja jättää lapset yksin pommien alle kotiin, silloin oli koko Synnyinmaa selkäni takana! Eikö tämä maa olekaan enää Synnyinmaamme? Siihen loppuivat kuulustelut.

Elma-Liliakin kutsuttiin kolme kertaa samaan laitokseen kun hän meni opiskelemaan opettajakorkeakouluun ja valitsi alakseen saksan kielen. Miksi nimenomaan saksan kieli? Kun tyttö yritti sanoa, että hän pitää kielistä, puhe meni kuin kuuroille korville. Loppujen lopuksi kelpasi selitys, että haluan elää paremmin, opettajilla ja tulkeilla on puhdas työ ja parempi palkka. Korkeakoulun jälkeen Elma-Lilia työskenteli koulussa saksan kielen opettajana ja viime vuosina opetti myös suomea. Hän kirjoitti suomen kielen oppikirjan, josta sai kansainvälisen Sorosin säätiön Grand Prix -palkinnon.

Työ ihmisten kanssa on Olgan kutsumus

Olgan yhteydet kirkkoon alkoivat kotikaupungissa Izhevskissä. 90-luvun alussa sinne tuli suomalainen lähetyspastori Kalevi Lehtinen. Olgan äiti oli tulkkina. Silloin siellä alkoivat ensimmäiset opiskelutilaisuudet, joissa tutustuttiin Raamattuun. Toinen suomalainen pastori Juha Väliaho, joka työskenteli siihen aikaan Inkerissä ja matkusteli Venäjällä auttaen perustamaan evankelis-luterilaisia seurakuntia mm. Joshkar-Olaan, Syktyvkariin ja Izhevskiin, ehdotti opiskelua Inkeriläisen kirkon Kelton koulutuskeskuksessa ja antoi suosituksen. Olga aloitti opiskelut asuessaan Izhevskissä. Vuonna 1996 hän muutti Suomeen ja lopetteli opiskeluaan täältä käsin.

Olga pitää työstään hyvin paljon. Hän asuu Järvenpäässä ja ajaa Helsinkiin työhön joka päivä. "En voi kuvitella tekeväni mitään muuta, hän sanoo. Pidän työskentelystä ihmisten parissa." Olga haluaisi saada suomalaisen koulutuksen alalle, koska koulutus, jonka hän on saanut, on Inkeriläisen kirkon sisäinen eikä tutkinto ole pätevä täällä. Mutta aikaa ei riitä. Olga jatkaa työtään Helsingin seurakuntayhtymän venäjänkielisen työn avustajana.

Izabella Sihvola

Teeillat vetävät paitsi lämpimällä ilmapiirillä myös mahdollisuudella kuunnella musiikkia tai tavata mielenkiintoisia ihmisiä. Kuvassa Larissa Fadeeva-Saikkonen pianon ääressä.

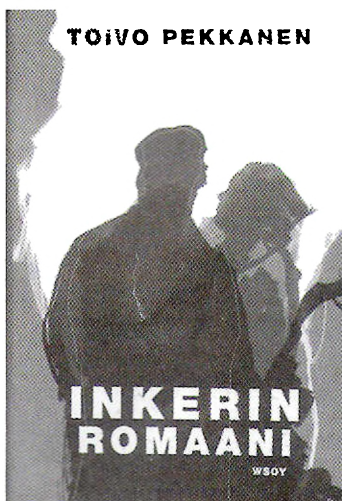
Toivo Pekkanen Inkerin romaani

Helsinki, WSOY, 2002. 352 s.

Toivo Pekkanen Nuoren Voiman Liiton kokouksessa tammikuussa 1936.

Viime vuosikymmenenä on ilmestynyt Inkeriä käsittelevää sekä historiallista että muistelmakirjallisuutta ehkä enemmän kuin koskaan aikaisemmin näin lyhyenä ajanjaksona. Tästä voimme vain iloita ja seurata, mitä uutta ja vielä tuntematonta seuraavaksi ilmestyvä teos kuvaa. Vaikka itse aihepiiri, oma historiamme, onkin jo monen sukupolven aikana ollut tunnetusti varsinaista piinaa ja kärsimystä, pyrimme kuitenkin paneutumaan menneisiin tapahtumiin, ymmärtääksemme paremmin niiden syitä ja seurauksia.

Äskettäin ilmestyi suomalaisen kirjallisuuden klassikkoihin kuuluvan kirjailijan Toivo Pekkasen *Inkerin romaani*, joka kuvaa Inkerin talonpoikaisperheen elämää ja kohtaloita vallankumouksen ja sitä seuranneet kansallissodan myllerryksessä sekä myöhemmin tapahtuneen maatalouden kollektivisoinnin paineissa.

Pekkanen kuvaa Inkerin kansan hajoamista ja ristiriitoja. Kirjan päähenkilö on valistuneen talonpoikaisperheen poika Juhana Korpolainen, joka oli opiskellut Kolppanan opettajaseminaarissa, mutta olosuhteiden pakosta joutunut kansallissodan pyörteisiin punaisten puolelle. Juhanan veli Matti oli taistellut valkoisten puolella osallistuen sotatoimiin Inkerin vapaajoukoissa. Hän oli joutunut Viroon ja sieltä siirtynyt Suomeen. Perheen isän, varakkaan talonpojan ja kunnioitetun kirkonmiehen bolshevikit olivat surmanneet.

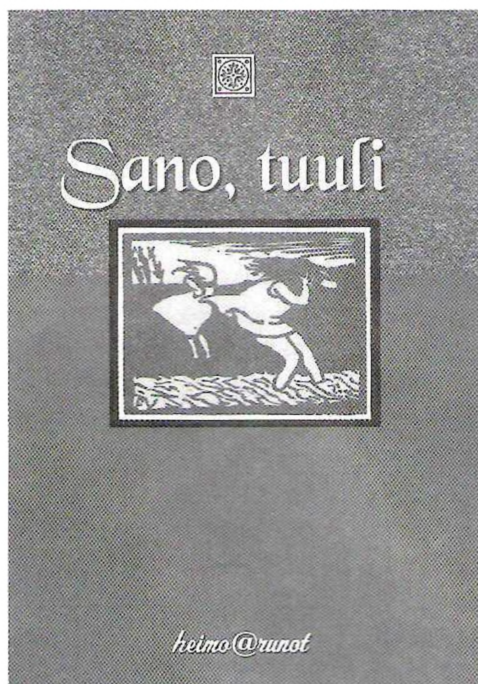
Juhanan vaiheita seuratessaan Pekkanen eläytyy pienen ihmisen osaan. Tekijän lähestymistapa on yleisinhimillinen ja vastuullinen. Pekkanen katsoo ihmistä ikään kuin sisältäpäin. Juhana pyrkii sopeutumaan vallitseviin oloihin ja ottamaan vastuun perheestään toivoen, että se onnistuisi esi-isien itsenäistä maatalouselinkeinoa harjoittaen. Mutta tämäkään ei ole enää neuvostoyhteiskunnassa mahdollista. Kieltäydyttyään liittymästä kolhoosiin vapaaehtoisesti hän joutuu pakkotöihin.

Pekkasen romaani on myös kulttuurihistoriallinen dokumentti Inkeristä. Pekkanen oli hyvin tarkkaan perehtynyt mm. kansanperinteeseen ja kuvaa tapojen sekä moraalin rappeutumista uudessa ateistisessa yhteiskunnassa.

Inkerin romaani on kirjoitettu jo sotavuosina 1942 – 43, mutta historiallisista syistä se ilmestyi kuudenkymmenen vuoden viiveellä vasta kuluvana vuonna. Käsikirjoituksen löysi SKS:n Kirjallisuuden arkistosta kirjailija Matti Mäkelä. Yleisön kiinnostus romaania kohtaan oli niin valtava, että se myytiin loppuun kahdessa päivässä. Kirjastoista *Inkerin romaani* on onneksi saatavana.

Lilja Kuivanen

Heimo@runot-tapahtuma Helsingissä

Kirjan saa Akateemisesta kirjakaupasta sekä Virolaisen kulttuurin Tuglas-seurasta (Mariankatu 8 B).

Helsingin yliopiston suomalais-ugrilaisen laitoksen tiloissa Franzeninkadulla järjestettiin 27.9.02 yliopiston sekä monen suomalaisen ja virolaisen kulttuuriseuran toimesta mielenkiintoinen ja hauska tapahtuma, jossa saatiin kuulla itämerensuomalaista runoutta sekä murrerunoutta runoilijoitten itsensä esittämänä. Ohjelmaan kuului myös esitelmiä, keskustelua sekä aivan valloittava performanssi, jossa jo kuuluisaksi tulleen murrerunoilijamme Heli Laaksosen johdolla runoilijoitten rivi sai lausua muun muassa sanat **isä** ja **äiti** omalla kielellään tai murrollaan. Ja runoja luettiin alkuperäiskielellä sekä suomennettuina. Tapahtumaan oli saatu jo valmiiksi pieni kirjakin, jonka nimi on SANO, TUULI – aunuksenkarjalaksi runoilevan sekä laulavan Santtu Karhun runon mukaan. Muut kokoelman runoilijat ovat liiviläinen Valt Emštreit, võrolaiset Kauksi Ülle, Jan Rahman ja Contra, setokainen Andreas Kalkun, pohjoisvirolainen Triin Soomets, vepsäläinen Nikolai Abramov, lyydiläinen Miikul Pahomov, lounassuomalainen Heli Laaksonen, savolainen Jouni Tossavainen ja suomalainen Olli Heikkonen, vuonna 200 ilmestyneen Jakutian aurinko –nimisen runokokoelman tekijä.

Kirjan alkusanoissa Hannu Oittinen kirjoittaa pienkansojen runouden mahdollisuuksista: "Runouden vähäisyys kertoo kielten olemassaolon ongelmista ja taisteluista. Historia ja isoveljet eivät ole kohdelleet pikkunaapureitaan silkkihansikkain, vaan pikemminkin viskelleet niitä rukkasin tavalla, joka vaikkapa inkeriläisten ja liiviläisten osalta on ollut suorastaan kohtuutonta."

Pirkko Huurto

Katkelma Santtu Karhun runosta Sano, tuuli:

Ei pie pielukseh itkie
Opis jo kyynelet pyhkie
Piäsköihyt tuou lämmät päivät
Jouččenet suven sanomat
Viendo vierahat vallittih
Välläl olijoile val'lahat
Vaikkain' olijat otettih
Valdu ičelleh dai nevvottih...
Ei pie pielukseh itkie...

UUTISIA INKERISTÄ

Koirankangas paljastaa salaisuuksiaan

Toksovan inkeriläiset tietävät, että Koirankankaalla, joka nykyään sijaitsee [illegible]stön ampumarata-alueella, 30-luvulla teloitettiin salaisesti vankeja. Vasta tämän vuoden elokuussa Memorial-seuran aktiivit pääsivät tutkimuskaivauksiin tähän "pahaan paikkaan". Jo ensimmäisten kaivausten tulokset (ihmisten luita ja kalloja reikä niskassa) todistavat, että uusi teloituspaikka Pietarin läheltä on löydetty. Paikan päälle on kutsuttu lääketieteelliset ekspertit prokuraattorinvirastosta, koska tarvitaan viralliset lausunnot massateloituksien olemassaolosta täällä. Memorialin mukaan Koirankankaalla teloitettiin vuosina 1930-37 ja haudattujen lukumäärä voi olla jopa 30 tuhatta! Tämä teloituspaikka on vasta alkanut paljastaa salaisuuksiaan.

Suomen instituutin kulttuuritilaisuudet

Suomen Pietarin instituutin (joht. Jarmo Nironen) päätavoitteita on tutustuttaa pietarilaisia suomalaiseen kulttuuriin. Syyskuun lopulla se järjesti ainakin kaksi mielenkiintoista tilaisuutta. 23.9. Venäjän kansalliskirjastossa avattiin Hella Wuolijoen luomustyölle omistettu näyttely ja esitettiin vanha suomalainen elokuva Niskavuoren naiset. Kullervon päivänä 25.9. Pietarin legendaarisessa ravintolassa Kulkukoira oli Eino Leinolle omistettu ilta. Kääntäjä Eleonora Joffe lausui Leinon runoja venäjäksi ja pianisti Polina Fradkina soitti Sibeliuksen ja Merikannon kappaleita.

Suomea opiskelemaan

IL:n Pietarin osaston toimisto oli 3. syyskuuta täynnä väkeä, inkeriläiset ilmoittautuivat suomenkielen ryhmiin. "Tänä opintokautena vain Pietarissa niitä järjestetään 14, lisäksi liiton paikallisosastot pitävät kieliopetusta Hatsinassa (5 ryhmää), Sosnovy Borissa, Keltossa, Tyrössä, Tusinassa ja ensimmäistä kertaa myös Terijoella", kertoo kurssitoiminnasta vastaava Nadja Osmak. Tästä syksystä lähtien Inkerin Liitto tarjoaa opiskelijoille suomen jatkokurssin. Sellaisia ryhmiä on yhteensä 4, kolme Pietarissa ja yksi Hatsinassa. Kukin IL:n pitämä kielikurssi sisältää 120 oppituntia ja joka ryhmässä on noin 20 opiskelijaa. Yhdistyksemme kieliopetus on tarkoitettu kaikille liiton jäsenille, paluumuuttovalmennus järjestetään erikseen.

Kokous Lapin ruskassa

Suomalais-ugrilaisten kansojen koordinaatiokomitea piti sääntömääräisen kokouksensa 16. – 20. syyskuuta Suomen Lapissa Inarissa. Kokoukseen tuli noin 60 eri kansojen edustajaa. Keskustelujen pääteemana oli liikkeen toimintasuunnitelma vuodelle 2003 ja vuonna 2004 Tallinnassa pidettävän suomalais-ugrilaisten kansojen 4. maailmankongressin järjestelyt. Vaihdettiin laajasti mielipiteitä suomalais-ugri-

laisten kielien asemasta Venäjällä korostaen kantakansojen oikeuksia. Koordinaatiokomiteassa inkerinsuomalaisia edustaa IL:n puheenjohtaja Aleksanteri Kirjanen ja inkeroisia Olga Konkova. Molemmat osallistuivat kokoukseen ja ihastuivat Lapin ruskaan.

Bussimatka Toksovaan

Suomi-koulumme 40 lasta kävi sunnuntaina 22. syyskuuta linja-autoretkellä Toksovassa. Oppaina toimivat Antti Syrov ja Alina Otti. Käynti Inkerinmaan luonnonkauniilla paikkakunnalla kiinnosti kaikkia ja palautekirjaan saatiin vain ihastuneita kirjoituksia.

Ihmeellinen ryöstö Pushkinskajalla

Venäjällä varastetaan on kaikkien tietämä totuus. Varastetaan myös Inkerin Liiton Pietarin osaston toimistosta Pushkinskajalla, sen ovethan ovat aina auki ja tietyssä osoitteessa päivittäin käy kymmeniä ihmisiä. Viime kahden vuoden aikana varkaat veivät lämpötuulettimen, ilmanvaihtotuulettimen vessasta ja faksikoneen, mutta sitä, mikä Pushkinskajalla tapahtui 22.9. vastaisena yönä on vaikea kuvitella.

Varkaat repivät pois pihaikkunan rautaristikon, pääsivät sisään ja avasivat ovet. He rikkoivat rautaisen kassakaapin ja saivat noin 3 000 ruplan (alle 100 euron) saaliin. Luokkahuoneesta ryöstäjät ottivat mukaan videon sekä pienen nauhurin, hajottivat yhden tietokoneen keskusyksikön ja sen jälkeen he juhlivat ja sotkivat keittiömme... Sunnuntaiaamuna kielitunnille tullut Valeri Koivasen ryhmä, joka kutsui paikalle miliisin, näki toimistomme tässä kunnossa.

Ihmeellistä on se, ettei mitään muuta ole viety, kolme tietokonetta, televisio ja faksi jäivät paikoilleen. Varkaiden käyttäytymistä on mahdotonta ymmärtää järjellä, epäillään, että kutsumattomina vieraina toimistossamme kävivät joko teinihuligaanit tai huumeenkäyttäjät.

Wladimir Kokko
1. lokakuuta 2002, Pietari

Terttu Vikström

Sie ja mie

Lapsuuden muisto Keltosta, miehelleni

Sie ja mie.
Kaksi Keltossa kuultua sanaa
on lapsesta saakka
painunut mieleeni
kuin yksinkertaisin yhteisö,
jolle on tullut yhteinen tie.

Mie en ilman sinnuu jaksa,
sie et ilman minnuu pärjää.
Kyllä mie joskus sinnuu moitin,
että et osaa hellä olla...

Mut joskus siekki minnuu soimaat,
että jo ossaanki kipakka olla...
Vaan sie et ilman minnuu jaksa,
mie en ilman sinnuu pärjää,
aina vain siusta appua etsin
vuuvvet kun harmaiksi päiviä värjää...

Niinpä käy toteen
lapsuutein kuva:
yhtä me olemme,
sie ja mie.
Ja meillä
on yhteinen tie.

23.3.1985

Muistomerkki vainojen uhreille Inkerinmaalle

Inkeriläisten Viestissä 8/2002 on julkaistu rahankeräysilmoitus muistomerkkiä varten niille Inkerinmaan suomalaisille, jotka on tuhottu stalinismin terrorin aikana. Etelä-Suomen läänihallitus on myöntänyt luvan keräykseen ja tili avattiin heinäkuussa 2002. Kaksi vuotta ennen, toisin sanoen vuonna 2000 oli aloitettu rahojen keräys samaan tarkoitukseen. Se sai alkuunsa äitini Katri Kukkosen 100-vuotissyntymäpäivana. Tästä hankkeesta oli ilmoitus Inkeriläisten Viestissä 12/2000.

Rahaa tuli runsaasti, olimme keränneet 16 000 markkaa. Kun inkeriläisten sivistyssäätiö ilmoitti virallisen tilin avau[illegible]an siirsin koko summan tilille (Nordea 102530-222557 viite 1300). Myös tiliote tästä keräyksestä oli toimitettu vastaaville henkilöille. Näin ollen heinäkuusta 2002 [illegible]mme on suljettu. Vastedes raha olisi ter[illegible]lut uudelle osoitetulle tilille.

Toivotan paljon onnea ja luojan siu[illegible]sta tälle Pyhälle hankkeelle ja haluan [illegible] sydämelliset kiitokset kaikille, jotka ojensivat roponsa tuhottujen kansaveljiemme muiston säilyttämiseksi.

Rahakeräykseemme osallistujia vuosina 2000 – 2002 ovat:

Inkeri Pettersson, Katri Kukkosen lahjakeräys 100-vuotisjuhlapäivänä, Katri Kukkosen perhe (lapset ja lastenlapset), Antti Kirjanen, Annikki Airosalo, Kerttu Tamminen, Paavo Pinomaa, Espoon seurakunta, Pauli Tauru, Airi ja Annikki Lankinen, Marja-Liisa Steiner, Aili Malmbäek, Pauli Rytkölä, Maria Sotku, Aaro Arvo Alestalo, Raili Multala, Aino ja Kaija Kelkka, Ivan Kissel, Ilmari Ronkonen, Kylmäsuun perhe, Lempi Savolainen, Matti ja Roosa Kukkosen perikunta, marraskuussa 2001 kerätty kolehti Inkerinmaan suomalaisten muistopäivänä, Hilta Karkko, Aari Sario, Sylvi Solman, Silva Roihka, Susanna Roihka.

Vielä kerran kiitokseni kaikille osallistujille.

Aili Kukkonen
Helsinki

Inkeriläisten sivistyssäätiö on päättänyt järjestää kansalaiskeräyksen [illegible]stomerkin saamiseksi Stalinin vainojen uhrien muistolle.

Muistomerkin paikaksi on valittu parikymmentä kilometriä Pietarista [illegible]akselle päin sijaitseva Levashova. Kysymyksessä ei ole varsinainen hau[illegible]maa vaan synkkä teloituspaikka metsikössä, jonka joukkohautoihin on hau[illegible] v. 1937-54 kaikkiaan 46 771 uhria, heistä toista tuhatta inkerinsuomalaista.

Muistomerkin aikaansaamisesta vastaa Inkerin Kirkon ja Venäjän Inkeri[illegible] asettama työryhmä. Se hankkii viranomaisluvan, valitsee taiteilijan ja huo[illegible] muistomerkin pystyttämisestä.

Keräystä varten on avattu tili, jolle yhteisöt ja yksityishenkilöt voivat antaa [illegible]sa hankkeen toteuttamiseksi.

Inkeriläisuhrien muistomerkkitili: **Nordea 102530-222557, [illegible] 1300.**

Etelä-suomen lääninhallitus on myöntänyt keräykselle luvan **[illegible] OKU1076A**

Tapahtumakalenteri

Suomen Inkeri-liiton syyskokous

Suomen Inkeri-liitto ry:n sääntömääräinen syyskokous pidetään 24.11.2002 klo 14.00 Karjalatalon Inkerikodissa os. Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki.

Kokouksessa käsitellään säännöissä syyskokoukselle määritellyt asiat.

Suomen Inkeri-liiton hallitus

Helsingin seudun Inkeri-seura ry
Käpylänkuja 1, Karjalatalo, Inkerikoti
30.11 - Pikkujoulu *(yläsalissa)*
Kaikki tilaisuudet pidetään klo 14.00
Tiedustelut: Viktori Hyyrönen
puh. 050-3019140

Inkerikuoro
Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45-18.30 Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Seukot Inkerikodissa vuonna 2002
12.12. -Seukkoseuran joulujuhla.
Tiedustelut Pirkko Huurto
puh. 09-783391

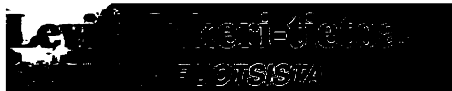
Inkerikeskus ry
Hämeentie 103 A
17.11 -Inkeriläisestä ja karjalaisesta itkuvirsiperinteestä kertoo Pirkko Fihlman, Äänelläitkijät ry
Alkaa klo 14.00.
6.12 -Suomen itsenäisyyspäivän juhla. Järjestetään Paavalin srk:n kanssa. Hermannin srk-talossa
Hämeentie 73.
Alkaa klo 13.00.
20.12 -Joulujuhla kaikille.
Alkaa klo 18.00.
21.12 -Joulujuhla lapsille. Hermannin srk-talossa
Hämeentie 73.
Alkaa klo 13.00

Lahden seudun Inkeri-seura ry
8.12 -Pikkujoulumatka Helsinkiin.
Lähtö klo 8.00, Kirkkokatu 5.
Tiedustelut: Maria Lahti
puh. 03-7340435

Turun seudun Inkeri-seura ry
26.12 - Joulujuhla
Kupittan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4, kello 14.00

Kummitoimikunta
Matkoja:
23.-25.11 - Pietarin matka. Tutustuminen P. Marian kirkkoon. Helsinkiläiset ovat tervetulleita mukaan!
Matkavaraukset ja kyselyt
Marja-Liisa Salminen
Turku Ahvenpolku 16
puh 02-2581621, 040-7190967

Keräämme edelleen villasukkia Inkerin vanhuksille! Myös muuta viemistä, esim. ruokaa, otamme mielellään mukaamme matkoilla Inkeriin!

KIVIKONKAARI 8 C 30

00940 HELSINKI

Frimärksserie	75 kr
Nousse **Inkeri**, grammofonskiva	25 kr
Laul. Saunu, grammofonskiva	25 kr
Karta, von Köppen	50 kr
Vykort. Haparanda, tackplatta	1 kr
Vykort. Örebro, minnessten	1 kr
Vykort. Flicka i Tuntaridräkt	2,50 kr
Kavajnål, vapen	10 kr
Gratulationskort, stort	10 kr
Gratulationskort, litet	10 kr
Tuuli: **Inkeriläisten vaellus**	75 kr
Isien usko, muistojulkaisu	10 kr
Kemppi: **Fenno-Ingrian laulnja**	5 kr
Hammarström: **Ingermanländarna som flydde till Sverige**	15 kr
Lilja – flyktingflickan från Ingermanland	30 kr
Himiläinen: **Främmande fosterland**	50 kr
Hiiva: **Förvisningen**	50 kr
Ojala: **Suomi näkyy**	75 kr
Ojala: **Pitkä kotimatka**	75 kr
Kuortti: **Kirkossa, keskitysleirillä**	75 kr
Kuortti: **Veljeni sotavangit**	75 kr
Miettinen: **Inkeriläiset maaton kansa**	75 kr
Sihvo: **Inkerinmaalla**	75 kr
Kolomainen: **Inkerin toisinajattelijat**	25 kr
Survo: **Neljäs tuuli**	50 kr

Konkonen: **Laps Inkerin**	100 kr
Nevalainen: **Inkeriläinen siirtoväki**	100 kr
Mesiäinen: **Maria Kajavan pitkä taival**	110 kr
Virtaranta: **Inkeriläisiä sananlaskuja**	70 kr
Mooses Putron elämäkerta	30 kr
Iho: **Hietajyvä**	40 kr
Alexander Störgren: **Mutkainen tie vapauteen**	150 kr
Adressi	40 kr
Kavajnål Ingermanlands flagga	20 kr
Mesiäinen: **Inkerin ev.lut. kirkon 350 v.**	50 kr
Tarra, Inkerin lippu	5 kr
Randefelt: **Inkeri, Tiekartta**	100 kr
Randefelt: **Keski-Inkeri, Kartta**	100 kr
Inkerin ristiviiri	225 kr
Huovinen **(red.) Ingermanland**	100 kr
Kuusi: **Maria Luukan laulut**	40 kr
Sverigeingermanländarnas historia	250 kr
Savolainen: **En svensk i partisankriget**	150 kr
Savolainen: **Suomalainen sissisodassa**	150 kr
Häkkinen: **Bort till det land**	150 kr

Kirjatilaukset ottaa vastaan:
Viktor Aitman
Linbanev. 6
43833 LANDVETTER
puh. ja fax 031-916 602
maksut RIL:n postisiirtotilille 173888-9

inkeriläisten VIESTI

12/2002

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30–20, Annikki Kelo. Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / €
1/1 sivu 250 €
½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €
Tilaushinta 2002
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter,
ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili 17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎**0405783894**
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎**0415191250**
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki,
puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 5 D, 02130 Espoo
puh (09) 455 78 38

Villa-Inkerin Mari ja Katri -mummot tulivat mukaan yhteiseen lauluun pikkujouluaterian jälken.

Villa-Inkerin lämmin henki

Vanhusten palvelukoti Inkerinmaalla Kikkerin kylässä loisti valoillaan kuin joulutähti keskellä yön pimeyttä. Talon pihalle oli laitettu jouluvalot, ikkunoihin valaistut enkelit, portin edessä komeili korkea jouluvaloin koristeltu kuusi, kesämajan ikkunoilla leimahtelivat aidot kynttilät, oven edessä kiviportailla vieraanvaraisuutta osoittaen oli sytytetty ulkotulet. Talon sisällä oli lämmintä ja ikkunoista näkyi jo kadulle asti erivärisillä valoilla koristeltu ja kauniisti kimalteleva joulukuusi.

– Aivan, kuin palanen Suomea, sanoi yksi vieraista.

Kikkerin vanhainkoti tosiaankin näyttää valon ja lämmön keitaalta pimeässä pakkasyössä uinuvien Inkerin maalaiskylien keskellä.

Näin otti vastaan ystäviään suomalaisesta Villa-Inkeri -yhdistyksestä tänäkin vuonna tämä Kikkerin kylään heidän vapaaehtoistyöllä pystyyn noussut palvelutalo. Talon 24 vanhusta jälleen kerran saivat tuntea lämpöä ja huolenpitoa, kun adventtiaikaan Villa-Inkerin ystävät ja hallitus Raija Juvosen johdolla kävivät kylässä, laittoivat jouluaterian ja viettivät yhteisen joululauluillan.

Toivo Tupin

Valoa Inkerin koteihin

Valoa ja rauhaa jokaiseen kotiin.

Se on yksinkertainen ja kaikista arvokkain toivotus adventtiaikaan, Jouluna ja alkavalle Uudelle Vuodelle. Joulujuhla on kallein suomalaiselle. Se tulee esiin monesta laulusta ja sananlaskustakin. Jouluaikaan myös kuuluvat kynttilät, valon tuojat, joululaulut ja lasten rakastama joulukuusi. Joulupukki on tärkeä sekä lapsille, että aikuisillekin. Moni heistä muistaa lapsuuden Joulut loppuikäänsä, eikä menetä sitä uskoa Joulupukkiin aikuisenakaan. Mutta se, kuinka usein ja kuinka täydellisesti tulevat todeksi Joulupukille toivotut asiat, on kiinni myös meistä itsestämmekin, kuinka kilttejä me olemme olleet. Siis ihan vakavasti sanottuna, kuinka hyviä me olemme olleet toisillemme ja kuinka paljon me olemme jaksaneet säteillä ja antaa toisillemme valoa.

Kaikki toivomukset eivät aina toteudu heti, mutta joskus ne täyttyvät ajan myötä. Tapahtuu tässäkin elämässä ihmeitä, mutta on vaan kovin yritettävä sen eteen. Kun katsoo nyt tämän vuosituhannen korkeudelta taaksepäin, niin näkee, että monikin asia lähimenneisyydestä, vähän yli kymmenen vuoden takaa, jonka tapahtumista ei uskallettu toivoa muuten, kuin vain Joulupukilta, on tullut todeksi tänä päivänä. Vuoden 1990 kynnyksellä Inkeriläisten Viestin silloinen toimitussihteeri Helena Miettinen julkaisi lehdessä kirjeen, joka alkoi sanoin: Rakas Joulupukki! Kirjoitan Sinulle sinne Korvatunturille, vaikka tiedän, että joulukiireet ovat juuri pahimmillaan. Asiani on kuitenkin tärkeä... Ja siinä kirjeessä hän toivoi, että Inkerin lapset saisivat lisää aapisia ja satukirjoja, että Pietarin Inkerin Liitto saisi oman toimitalon, että Suomen viranomaiset saisivat ripauksen heimorakkautta ja ottaisivat paremmin vastaan inkerinsuomalaisia sekä heimoveteraanit saisivat tunnustusta tasavertaisina muidenkin isänmaanpuolustajien rinnalla ja että uudet itätuulet piristäisivät Suomessa asuvien inkerinsuomalaisten toimintaa.

Nyt vuoden 2002 lopussa voi ilolla todeta, että tässä ajassa kaikki nämä toivomukset ovat toteutuneet, on tapahtunut jopa enemmänkin. Inkerin Liitolla on Pietarissa omat toimitilat ja Hatsinassa toimii suomalainen monitoimikeskus, Inkerin Kulttuuriseuran julkaiseman aapisen ja Satulippaan lisäksi on ilmestynyt monia kirjoja. Suomeen tässä ajassa on saanut muuttaa yli 20 000 inkerinsuomalaista ja heidän perheenjäsentä ja Suomen viranomaiset laativat 3-vuotisia kotouttamisohjelmia paluumuuttajille. Inkeriläiset heimoveteraanit ovat perustaneet oman järjestönsä ja heitä on palkittu Suomen kunniamerkeillä. Inkerinsuomalaisten oma toiminta on ripeytynyt, nyt Suomessa toimii yli 20 omaa järjestöä. Inkerinmaalle, Viroon ja Karjalaan on rakennettu kymmenkunta vanhusten palvelutaloa. Pietariin perustettiin Suomi-koulu. Kaikkea tässä ei pysty luettelemaankaan. Lieneekö Joulupukki saanut silloin sen kirjeen? Ja lähettänyt edelleen päättäjille?

Kiitos tästä lämmöstä ja huolenpidosta kuuluu Suomelle, presidentti Mauno Koivistolle, rohjenneelle toivottaa inkeriläiset tervetulleiksi ja viranomaisille, etujoukossa Työministeriölle sekä niille sadoille vapaaehtoisille, jotka ovat tuoneet valoa Inkerin koteihin muulloinkin kun Jouluna.

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Ulkosuomalaisparlamentti kokoontui kolmatta kertaa

Ulkosuomalaisten parlamentin Itä-Euroopan jaosto kokosi kaikki inkeriläisjärjestöt istuntoa edeltävänä iltana Inkerikeskuksen tiloissa.

Vuonna 1997 perustettu ulkosuomalaisparlamentti kokoontui 18 marraskuuta Helsinkiin kolmannelle varsinaiselle istunnolleen. Tässä ajassa siitä on tullut vaikutusvaltainen ja arvossa pidetty elin, jonka päätöslauselmia kuuntelee Suomen virkavalta ja jotka toteutuvat. Istunnon avasi puheenjohtaja Pertti Paasio ja eduskunnan puhemies Riitta Uosukainen piti päätöspuheen, hän arvosti ulkosuomalaisten toimintaa hyvin tärkeäksi varsinkin elämän kansainvälistymisen kannalta.

Ulkosuomalaisten foorumilla saivat puheenvuoroissaan tuoda esille omat huolensa ja ongelmansa miljoonaan ulkosuomalaisen puolesta heidän edustajansa. Työskentely tapahtui valiokunnissa, joissa käsitellyt asiat tuotiin yleisistunnon päätettäväksi. Yksi tärkeimmistä asioista ulkosuomalaisille on suomen kielen ja kulttuurin ylläpitäminen. Toisena mieltä painavana asiana oli jo vuonna 1997 parlamentin toiminnan alussa esitetty toivomus kaksoiskansalaisuudesta, vastaava lakiehdotus on nyt jo eduskunnassa ja ensi vuonna Suomen kansalainen toisen maan kansalaisuuden saadessa voi säilyttää Suomen kansalaisuuden sekä Suomen passi palautetaan niille, jotka ovat sen menettäneet tahdottomasti. Tästä puhui alustuksessaan kansanedustaja perustuslakivaliokunnan puheenjohtaja Paula Kokkonen. Ulkosuomalaiset ottivat innollaan vastaan pit-

Kansanedustaja Paula Kokkonen piti alustuksen uudesta laista kaksoiskansalaisuudesta.

Ulkosuomalaisten edustajien yleisistunto pidettiin arvokkaassa Ritarihuoneen salissa.

kään odotettua tietoa, koska monet heistä haluavat sillä vahvistaa yhteenkuuluvuutta Suomeen. Huomattavaa tukea Suomesta saavat ulkosuomalaisjärjestöt kulttuuritoimintaansa, Suomi-koulujen ylläpitoon, Suomi-keskuksien toimintaan jne. Inkerinsuomalaisten asuinalueella Suomen hallitus toteuttaa erikoistukiprojektia. Ulkosuomalaiset kuitenkin kaipaavat parempaa yhteistyötä Suomen valtion kans-

Ulkosuomalaisten parlamentin kunniavieraana oli eduskunnan puhemies Riitta Uosukainen.

sa, esim. vanhusten huoltoalalla, parempia mahdollisuuksia suomalaisnuorille ulkomailta saada koulutusta Suomessa ja uusia haasteita nousee esille koko ajan.

Inkeriläisedustajat parlamentissa, joita kolmesta eri maasta oli 30, toimivat aktiivisesti ja neljä Itä-Euroopasta tullutta aloitetta hyväksyttiin ulkosuomalaisparlamentin päätöslauselmaan, joita parlamentin puhemiehistön ja sihteeristön tulee edistää lobbaamalla Suomen valtiovaltaa. Aloitteiden joukossa on mm. sellainen, joka korostaa inkerinsuomalaisten tasa-arvoa muiden ulkosuomalaisten rinnalla.

Ulkosuomalaisparlamentin kolmas varsinainen istunto pidettiin juhlavuosien merkeissä, itsenäinen Suomi täytti tänä vuonna 85 ja Suomi-seura 75 vuotta. Täs-

Amerikansuomalaisten edustajaryhmää johtaa Anja Müller (istuu vasemmassa reunassa).

tä johtuen tapahtumien kirjo oli tavallista laajempi, ulkosuomalais-nuorisolla oli oma kahden päivän ohjelmansa, erikseen pidettiin seniorityön seminaari, oli juhlallinen jumalanpalvelus tuomiokirkossa ja vastaanotto Helsingin kaupungintalolla.

Usp:n uudeksi varapuhemieheksi Itä-Euroopan alueelta valittiin Viron Inkeri-liiton puheenjohtaja Toivo Kabanen Tartosta.

Toimittaja Toivo Tupin, Pietarin Inkeri-liiton puheenjohtaja Eero Pellinen, Hatsinan suomalaisen monitoimikeskuksen johtaja Mirja Vypiralenko, Taitsan Inkeri-tuvan johtaja Slava Väisänen sekä Viron Inkeri-liiton edustaja Albert Saunanen ja puheenjohtaja Toivo Kapanen keskustelivat vapaasti Suomen työministeriön edustajan Irma Heikkilä-Paukkosen kanssa (kolmas oikealta) kaupungintalon järjestämällä vastaanotolla.

Itsenäisyys on elämän suuria lahjoja

Juhlan kunniaksi Hermanninseurakuntatalon ulko-oven edessä palava tuli kutsui kaikki sisään.

On etuoikeus olla suomalainen, näillä sanoilla aloitti tervehdyspuheensa Suomen itsenäisyyspäivälle omistetussa tilaisuudessa Hermannin seurakuntatalossa Paavalin seurakunnan pastori Juha Valkeapää. Itsenäinen Suomi täytti 85 vuotta ja sitä juhlittiin kaikkialla maassa nostaen liput salkoon, käyden sankarihaudoilla ja sytyttäen kynttilöitä ikkunoille.

Myös Hermannin seurakuntataloon kokoontui joukko ihmisiä, joiden mielestä Suomen itsenäisyyttä kannatti juhlia. Juhlan järjestivät Paavalin seurakunta ja Inkerikeskus ry. Kahvitarjoilusta vastasivat partiolaiset. Valitettavasti juhlan alkua aikaistettiin puolellatoista tunnilla eivätkä kaikki saaneet tietää asiasta. Silti väkeä kerääntyi aika paljon. Tilaisuutta odotellessa juhlamieltä nostatettiin yhteisellä virrellä *Niin ihanaa on ylistää sinua Jumalamme*, jonka jälkeen tarjottiin kahvia ja kakkua. Siinä pöytien ääressä kahvitellessa vaihdettiin kuulumisia. Ilmapiiri oli samalla juhlava ja leppoisa.

Pieni juttutuokio ennen juhlatilaisuutta. Edessä vasemmalla pastori Juha Valkeapää.

Tasan puolenpäivän aikaan siirryttiin salin puolelle ja pastori Juha Valkeapää ja Inkerikeskuksen kulttuurityön ohjaaja Anja Wacklin toivottivat kerääntyneet lämpimästi tervetulleiksi. Ensimmäisenä esiintyi Inkerikeskuksen Pihapihlajakuoro. Kokoontuneita odotti melkoinen yllätys kun Larissa Fadeeva-Saikkosen johtama kuoro esitti *Laulan sinusta, oi Suomi* -laulun, joka on kuoronjohtajan käsialaa. Albert Pettinen on kääntänyt tekstin suomeksi. Laulu esitettiin ensimmäistä kertaa ja se sai lämpimän vastaanoton.

Kirkkoherra Yrjö Simojoki välitti seurakunnan tervehdyksen, jossa vertasi Inkeriä ja Viroa muinaiseen Atlantikseen. Vielä puoli vuosisataa sitten näistä maista puhuttiin menneessä ajassa. Mutta nyt ne nousevat ihmisten tietoisuuteen kuin tuo muinainen ihmemaa unholan syvyyksistä.

Kanttori Seppo Välimäen uruilla esittämän Toivo Kuulan preludin, opus 16 jälkeen puhujakorokkeelle nousi majuri evp. Kari Salminen ja piti juhlapuheen. Siinä hän muistutti vielä kerran, miten tärkeä itsenäisyys on aina ollut suomalaisille ja miten vaikeasti se oli saavutettu ja säilytetty. Kari Salminen lopetti puheensa sanoin,

Galina Khimitchin solistien esiintyminen oli korkeatasoinen ja se otettiin vastaan suosionosoituksin.

jotka on lyöty kiveen Suomenlinnan kuninkaanportilla: "Jälkimaailma, seiso tässä omalla pohjallasi äläkä luota vieraan apuun," ja kehotti muistamaan nämä sanat.

Seuraavat puolisen tuntia Galina Khimitchin kuoron solistit esittivät suomalaista kamarimusiikkia. Ohjelmassa kuultiin mm. Jean Sibeliuksen, Oskar Merikannon, Fredrik Paciuksen, Leevi Madetojan, Frans Linnavuoren ja Armas Järnefeltin musiikkia. Konsertin päätteeksi tämän lahjakkaan muusikon ja mainion laulunopettajan oppilaat lauloivat yhdessä Oskar Merikannon rukouksen Aave Maria.

Kaksi tuntia vierähti huomaamatta. Juha Valkeapää luki päätössanat ja kokoontuneet hiljenivät yhteiseen rukoukseen, jonka jälkeen Maamme laulu raikui kaikkien kokoontuneiden laulamana. Juhlatilaisuus päättyi siihen, mutta juhla jatkui sydämissämme.

Izabella Sihvola

Maamme laulu, jonka kokoontuneet lauloivat yhdessä, kruunasi muutenkin hyvin juhlavan tilaisuuden.

Mukavalta se vain tuntui

Tositarina vuosien takaa

Vauhti oli päällä, kun parisensataa Itä-Viron inkerinsuomalaista, lisänä myös virolaisia, ryntäsi Eduard Wildelle nimettyyn kulttuuritaloon Kohtla-Nemmellä Joulun viettoon vuonna 1990, jonka Itä-Viron Inkerin seura oli järjestänyt. Joukossa oli sekä vanhoja, että nuoria ynnä lapsia ts. Väinölän porukka useamassa miespolvessa.

Kahvipannut surisivat ja piparkakkujen tuoksu kutkutti sieraimia, mutta ei tämä tärkein. Tärkeintä oli se, että meille poljetuille, sorretuille ja "isä aurinkoisen" hylkijöille Väinölän jälkeläisille lopuksi aukenivat kaivatut portit viralliseen joulujuhlan viettoon. Tämä teki juhlasta juhlan, kun saimme kokoontua joukolla kuusipuun juurelle joulujuhlan merkeissä ei vuoden vaihtuessa. Kun yleisö oli rauhoittunut katettujen pöytien äärelle ja kuullut tervehdyspuheen, starttasi kuoro joululauluineen. Kuultiin myös kansanlauluja, joihin yleisökin yhtyi. Runot ja tarinat kuuluivat myös asiaan, sekä Suomi-seuran jäsenkirjojen jako.

Kohokohtana eittämättä ainakin lapsille oli Joulupukin ilmestyminen lahjapusseineen vaikka hänkin alussa oli ujo, riippuiko se vähästä kokemukseista vaiko peritystä vainon pelosta en tiedä, mutta ajanmittaan kaikki tasaantui. Liikuttavaa oli se, että 4–6-vuotiaat pienokaiset kiitokseksi lahjasta lausuivat runoja kansankatajaisen eli suomen kielellä. Tämä todistaa, ettei köysikausi onnistunut vielä kaikkea puristamaan vähemmistökansamme tuhoamiseksi, vielä Väinölän lasten suusta kuulee omaa kulttuurin puhallusta, se kytee vielä ja pyrkii loimuun.

Tilanne huipentui, kun Joulupukki vietiin tanssin pyörteeseen. Siinä kyllä parta tutisi ja luut natisi ja silmien säihkyntä oli loistavaa. Siinä meni nuoret sekä vanhat samalla lailla, menoa moista ei oo nähty näillä mailla – todella mukavaltahan se tuntui. Olen 1919 vuosimallia, mutta ensi kertaa oli tilaisuus olla näin laajamittaisessa joulujuhlan viettotilaisuudessa.

Osalleni oli kohtalo määrännyt viettää noin kolmekymmentä joulujuhlaa erittäin ikävissä tunnelmissa. Ne jakautuvat: erikoissiirtolaisena NKVD:n valvonnanalaisena, työarmeijassa Liettuassa ja Magnitogorskissa sotilaskurin valvonnanalaisena, joululöylyt Berian täitapposaunassa kuuluisassa Tsheljabinskin vankityöleirillä vuosina 1942–46 sekä joulupyhät sairaaloissa lukuisia vainovuosien aiheuttamia leikkaushaavoja nuollen.

Saattaa olla, että näiden kamalien vietettyjen joulujuhlien muistelmat nostattivat vielä Kohtla-Nemmen joulunvieton 1990 tunnelmaa. Oli miten oli, jää toivottavaksi, että Inkerin seurat järjestäisivät useammin vastaavanlaisia joulujuhlatilaisuuksia Inkerin kansalle ja sen lapsille huolimatta siitä, missä maankolkassa he sitten asuvatkaan.

Muistetaan olla hyviä toisillemme. Tiivistämme rivimme koska meitä on vähän.

Ystävällisin terveisin,
Tahvo Löyskä

21.11.2002
Helsinki

Suomea paluumuuttajille

Olen opettanut suomen kieltä ja kulttuuria venäjänkielisille inkeriläisille paluumuuttajille neljä vuotta. Opettamaani ryhmään ovat kuuluneet etupäässä jo iäkkäämmät henkilöt, joita ei ole otettu mukaan viranomaisten järjestämille, työelämään tähtääville kursseille.

Tämä tehtävä on ollut minulle hyvin mieluisa. On varsin kehittävää yrittää opettaa sitä kulttuuriperintöä, jonka itse on saanut "lahjaksi" kodista, koulusta ja työelämästä, henkilöille, jotka ovat tulleet hyvin erilaisesta kulttuuriympäristöstä. Samalla oppii itsekin entistä enemmän arvostamaan saamaansa perintöä ja puolustamaan yksinkertaista mutta todenmukaista väitettä: on lottovoitto syntyä Suomeen. Jokainen paluumuuttaja on sanonut saman: on ollut lottovoitto päästä Suomeen.

Neljän vuoden kokemuksen perusteella pidän todellisten tulosten saavuttamista opetustyössä kuitenkin lähes toivottomana. Opetus on vain rakennuspiirustusten selittämistä, varsinainen työ on opiskelijan itsensä tehtävä eli painettava mieleen sanoja, lisää sanoja ja niitä käytännössä alinomaa käytettävä. Olisi katseltava suomalaista televisiota, kuunneltava suomalaista radiota, luettava suomalaista lehteä ja kirjallisuutta sekä ennen kaikkea – seurusteltava suomenkielisten kanssa. Nyt katsotaan Moskovan televisiota, kuunnellaan Moskovan radiota, luetaan venäläisiä lehtiä ja kirjoja sekä – mikä epätoivottavinta – seurustellaan vain toisten venäjänkielisten kanssa. Tällaisesta ei tule hyvää; tulos saattaa olla niinkin kamala kuin eräällä oppilaalla, joka oli ollut Suomessa jo kolme vuotta eikä opetuksen alkaessa vielä osannut ilmoittaa kunnolla edes osoitettaan suomeksi.

On pelättävissä, että maahamme muodostuu muusta yhteiskunnasta erillinen, muun yhteiskunnan vierastama kielivähemmistö, joka kielitaidottomana jää kaikissa suhteissa normaalin yhteistyöelämän ulkopuolelle. Kielen ja sen kulttuuritietouden opettamiseen paluumuuttajille yhteiskunnan kannattaisi panostaa paljon nykyistä enemmän.

Teuvo H. Huotari
tuomari, Turku

Inkeriläisten sivistyssäätiö on päättänyt järjestää kansalaiskeräyksen muistomerkin saamiseksi Stalinin vainojen uhrien muistolle.

Muistomerkin paikaksi on valittu parikymmentä kilometriä Pietarista Kannakselle päin sijaitseva Levashova. Kysymyksessä ei ole varsinainen hautausmaa vaan synkkä teloituspaikka metsikössä, jonka joukkohautoihin on haudattu vv. 1937-54 kaikkiaan 46 771 uhria, heistä toista tuhatta inkerinsuomalaista.

Muistomerkin aikaansaamisesta vastaa Inkerin Kirkon ja Venäjän Inkeri-Liiton asettama työryhmä. Se hankkii viranomaisluvan, valitsee taiteilijan ja huolehtii muistomerkin pystyttämisestä.

Keräystä varten on avattu tili, jolle yhteisöt ja yksityishenkilöt voivat antaa osuutensa hankkeen toteuttamiseksi.

Inkeriläisuhrien muistomerkkitili: **Nordea 102530-222557, viite 1300.**

Etelä-suomen lääninhallitus on myöntänyt keräykselle luvan **Nro OKU1076A**

UUTISIA INKERISTÄ

Vanhustenpäivä

1. lokakuuta vietetään kansainvälisesti vanhustenpäivää. Kaikissa suomalaisvanhusten palvelutaloissa Inkerinmaalla järjestettiin tänäkin vuonna pienet juhlat aterioineen. Inkerissä on yhteensä kuusi Suomen varoilla rakennettua vanhusten palvelutaloa. Kaksi niistä, Pietarin ja Tyrön, toimii vain päiväkeskuksina, muissa, Taaitsassa, Keltossa, Tervolassa ja Kikkerissä, myös asutaan. Paitsi inkeriläisvanhuksia niissä palvellaan muitakin apua tarvitsevia. Kelton palvelutalolla (joht. Ljudmila Artemjeva) pidetään jopa ongelma-perheiden lasten leirejä. Sosiaaliongelmien monipuolistumisen myötä niiden hoito tulee yhä ajankohtaisemmuksi laitosten työssä.

Inkerin päivä -tapahtumat Pietarissa

Inkerin nimipäivästä Inkerinmaalla on tullut hiljattain perinteinen juhlapäivä. Lauantaina 5. lokakuuta Inkerin Liitto piti pääjuhlat 214. koulussa ja sali oli täynnä väkeä. Ohjelma alkoi puheenjohtaja Aleksanteri Kirjasen juhlapuheenvuorolla, sitten laulettiin kansallislaulu “Nouse Inkeri”, jota seurasi konsertti. Siinä esiintyivät Pietarin kuoro, lauluyhtye Inkere ja Pietarin virolaisten kuoro Kaija. Samalla ohjelman vetäjä Olga Konkova kertoi inkerinsuomalaisten kansallispuvuista esitellen niitä kuorolaistensa päällä. Juhlatunnelma huipentui, kun Olga Konkova ja Tatjana Zhukova opettivat yleisöä tanssimaan kansantanhuja.

Suomen Pietarin instituutin tiloissa pidettiin 24.10. Inkerin päivä -seminaari ja esitettiin dokumenttifilmi Suomalaisia Pietarissa.

Irina Takalan kirja esiteltiin

Historian tutkija Irina Takala Petroskoista esitti 14. lokakuuta uuden kirjaansa Suomen Pietarin instituutissa. Venäjänkielisen tutkimuskirjan nimi on Suomalaiset Karjalassa ja Venäjällä (diasporan syntymisen ja kuolemisen historia). 160 sivulla tekijä kirjoittaa suomensuomalaisten muutosta Venäjälle (v. 1809 jälkeen) ja heidän traagisesta kohtalostaan Neuvostoliitossa. Irina Takalan kirjan esittely keräsi noin 50 kuulijaa, mm. inkerinsuomalaisia.

Kirkolliskokous Pyhässä Mariassa

Inkerin kirkon korkein elin kirkolliskokous kokoontui ensimmäisen kerran 18. – 19. lokakuuta kunnostetun Pietarin Pyhän Marian kirkkosaliin. Jumalanpalveluksen kirkolliskokouksen alussa toimitti pastori S. Shanin Tveristä. Kokoukseen osallistui 46 äänioikeutettua edustajaa kaikista kirkon rovastikunnista. Piispa Kuukaupin johdolla kirkolliskokous käsitteli sääntömääräisiä kysymyksiä ja tehdyistä päätöksistä yksi muuttaa edustustoperiaatteet kirkolliskokouksessa. Seurakuntien lukumäärän kasvun myötä edustajat tulee valita jatkossa rovastikunnittain eikä joka kirkkoon kuuluvasta seurakunnasta.

Valkoisen kirkkosalin loisto ja Pyhän Marian seurakuntalaisten vieraanvaraisuus loivat mukavan ilmapiirin. Siksi edustajat päättivät pitää ensi vuoden kirkolliskokous samassa paikassa.

Ammattikoulutus jatkuu

Hatsinan suomalaisessa monitoimikeskuksessa on alkanut 24. lokakuuta matkailualan yrittäjäkoulutuksen uusi jakso. Sitä vetää Itä-Suomen matkailukehitys oy (aluepäällikkö Matti Aira). Inkerinsuomalaisten tukiprojektin rahoittamana alkanut koulutushanke sai tänä vuonna EU:n rahoituksen. Tarkoitus on kehottaa inkerinsuomalaisia yrittämään matkailualalla, mikä voisi kohottaa monien hyvinvointia. Paitsi koulutusta osallistujat (noin 15 henkilöä) saavat rakentaa suorat yhteydet suomalaisiin matkatoimistoihin. Hanke sisältää neljä lyhyttä koulutusjaksoa ja päättyy ensi keväänä.

Pietarin yliopiston journalistiikan tiedekunnassa alkoi 28. lokakuuta kahden viikon toimittajakoulutusohjelma. Opiskelijapenkeillä on Inkerin Liiton jäsenet, jotka osallistuvat lehtemme toimittamiseen. Paitsi perehtymistä teoriaan kurssilaiset saavat harjoitella julkaisemalla lnkeri-lehden yhden numeron. Päämääränä on, että koulutuskeinoilla voidaan parantaa sekä lehtemme tasoa, että lL:n tiedotustoimintaa yleensä.

Dokumenttifilmin esittely

lnkerinsuomalaisten tukiprojektin varoilla valmistettu venäjänkielinen dokumenttifilmi esitettiin ensimmäisen kerran julkisesti 24. lokakuuta Suomen Pietarin instituutin tiloissa. Ensi vuonna, kun Pietari täyttää 300 vuotta, on tarkoitus esittää tämä dokumentti vähintään yhdellä tv-kanavalla. lso yleisöjoukko otti innolla vastaan Pietarin suomalaisuuden historiasta ja nykypäivästä kertovan filmin. Luomistyöstä kertoivat filmin ohjaaja Nadezhda Pisareva ja lL:n varapuheenjohtaja Wladimir Kokko.

Keltossa harjannostajaiset

Inkerin kirkon kasvun myötä kasvaa myös tarve koulutetuista papeista ja seurakuntien muista työntekijöistä. Niiden kouluttamiskeskuksena on jo monta vuotta toiminut Keltossa sijaitseva J. S. Laurikkalalle nimitetty kirkkomme teologinen instituutti. Se koostui kolmesta pienestä rakennuksesta, joissa oli vain yksi hyvin varustettu luokkahuone. Sen takia viime vuonna alettiin rakentaa uusia tiloja instituutille.

Kelton Kolppinan kylän päässä seurakunnan omistamalla tontilla juhlittiin 26. lokakuuta harjannostajaisia. Tilaisuuteen osallistuivat piispa Aarre Kuukauppi, teologisen instituutin rehtori Tapio Karjalainen sekä muita korkeita vieraita. Rakennushankkeen kustannus on noin 2 miljoonaa euroa ja kirkolla on aikomus saada uusi talo käyttöön ensi keväänä.

Vielä muistetaan uhreja

30. lokakuuta Venäjällä on poliittisista syistä vainottujen uhrien muistopäivä. Tänä vuonna Pietarissa pidettiin muistotilaisuudet kolmessa paikassa – uhrien muistomerkin juurella Nevan rannalla Krestyvankilan vastapäätä, Solovetski kiven luona Troitskaja aukiolla ja Levashovan autiossa. Niihin kokoontuu nykyään pääosin syyttömästi murhattujen jälkeläisiä, joiden kipu ja suru eivät sammu, sekä politiikkoja. Nuoria kasvoja valitettavasti näkyi vähän näissä tilaisuuksissa.

Wladimir Kokko
1. marraskuuta 2002, Pietari

UUTISIA KARJALASTA

Karjalan-, vepsän- ja suomen kielten kansainvälinen konferenssi

Petroskoissa pidettiin 01.11.–02.11.02 kansainvälinen konferenssi jossa käsiteltiin karjalan-, vepsän- ja suomen kielten nykytilannetta, ongelmia sekä tulevaisuutta Karjalassa. Konferenssiin osallistuivat valtionvallan edustajat, kielten opettajat, tutkijat, opiskelijat sekä vieraat Suomesta ja Virosta.

Uudet suomenkielen oppivideofilmit

Karjalan TV valmisti äskettäin 5 uutta suomen kielen oppivideofilmiä. Niitä näytetään jo yleisölle Karjalan TV:ssä.

Petroskoin kansallinen teatteri täytti 70 vuotta

Entinen Petroskoin suomalainen teatteri toimii edelleenkin menestyksellisesti. Vaikka remontti teatterissa jatkuu yhä, sen näytelmät pienellä lavalla keräävät paljon yleisöä.

Ilmaisia tietokoneita kouluihin

Suomen Pietarin Pääkonsulaatti, Pääkonsulaatin Petroskoin toimipiste, sekä Suomen Työministeriö ovat toimittaneet tietokoneita Petroskoin suomalais-ugrilaiseen kouluun sekä 3. Kontupohjan kouluun.

Kansallisuuksien kulttuurien keskuksen haaraosasto Tshalnaan

On jo päätetty että Tshalnaan avataan Kansallisuuksien kulttuurien keskuksen haaraosasto. Kylä on myöntänyt keskusta varten sopivan rakennuksen. Haaraosaston päätehtävinä tulee suomalais-ugrilaisen kulttuurin säilyttäminen ja kehittäminen Tshalnassa.

Suomen kielen kerho Petroskoissa

Karjalan kasvatusopillisen yliopiston suomen kielen laitoksessa on järjestetty suomenkielinen kerho. Kerhon päätavoitteena on auttaa suomen kielen opiskelijoita, kehittämään nuorten kiinnostusta suomen kieleen ja pitää yhteistyöyhteyksiä muiden korkeakoulujen suomen kielen oppilaitoksiin Venäjällä ja Suomessa.

Inkerin päivä Petroskoissa

Inkerin päivän vietto 6.10 Petroskoissa muuttui heimolaisten tapaamispäiväksi. Pidetyssä konsertissa Inkeri-kuoro sekä Lastenpiiri esittivät lempilaulujaan. Hyvän vastaanoton saivat myös Tshalnalaisen Tuomi-kuoron laulut. Tilaisuudessa kertoivat tutkimustöistään Eila Lahti-Argutina, joka lahjoitti Inkeri-liiton kirjastoon kirjansa Olimme joukko vieras vaan, sekä Juri Dmitrijev, joka myös lahjoitti kirjansa Vainouhrien muistokirja.

IFUSCO

Liittomme nuorisotyön vetäjä Tatjana Timofejeva osallistui syyskuussa Helsingissä pidettyyn suomalais-ugrilaisten opiskelijoiden kansainväliseen konferenssiin. Nyt keskustellaan siitä, että tällaista konferenssia voitaisiin järjestää lähivuosina (2003 – 2004) myös Karjalassa.

Vadim Byrkland

Isänpäivä Inkerikeskuksessa

Monet Inkerikeskuksen järjestämät perinteiset suomalaiset juhlat ovat saaneet oman sävynsä ja tapansa, kun niitä järjestävät paluumuuttajat eivät aina tiedä, miten niitä vietetään Suomessa, mutta ei ne siitä pahene, vaan saavat omaa värikkyyttänsä.

Tämänvuotisessa isänpäivänvietossakin oli monipuolisuutta ja omalla tavalla viehättävyyttä, varsinkin, kun katsoi vanhempia, jotka jännityksellä seurasivat lastensa esitystä. Juhlapuheen pitäjäksi oli kutsuttu Helsingin Hiippakunnan maahanmuuttajatyön sihteeri Venezuelasta kotoisin oleva pastori Orlando Molina. Puheessaan hän korosti kodin merkitystä ja sitä, että isänpäivä on samalla perheen-

Pastori Orlando Molina avasi juhlan puheellaan, jossa hän muisteli myös omaa isäänsä.

Konserttiohjelmaa väritti Elvira-tanssiryhmän esitys.

juhla, jota on vietetty vasta viitisentoista vuotta. Isän muuttuvasta roolista perheessä, hänen väleistä lapsiin, hänen merkityksestä yhteiskunnalle pohti puheessaan jo monia vuosia Suomessa asunut ja suomalaisen Seija-vaimonsa kanssa lapsiaan kasvattava pastori Molina. Hän korosti perheneuvonnan tärkeyttä maahanmuuttajille omalla kielellään.

– Isän asema kuitenkin vielä monessa perheessä on vakaa, hän on tärkeä sekä pojille, että tyttärille. Isää tarvitaan. Kesti monta vuotta, ennen kuin äitienpäivän rinnalle kalenteriin tuli myös isänpäivä. Lapset tarvitsevat molempia vanhempia, yhtä tärkeä kuin äiti, on myös isä, joka myös tarvitsee perheen hellyyttä ja rakkauden osoittamista sanoilla ja lahjoilla. Millainen isä oli meille, joilla ei ole enää isää, mitä muistamme hänestä. Millaisia asioita opit juuri omalta isältä. Millaisia tunteita sinulla on isää kohtaan, kaikkea tätä käsitteli Orlando Molina puheessaan. Sen jälkeen pidetyssä juhlakonsertissa esiintyi lapsiryhmän lisäksi kuoro Pihapihlaja ja tanssiryhmät Tuulistullaa ja Elvira. Päätteeksi konsertin vetäjä Anja Wacklin kutsui vieraat kahville.

J. Ojala

Inkerikeskuksen ja ortodoksisen seurakunnan lasten esitys oli runkona konsertissa.

Elät lauluissasi, Albert

Merkittävän elämäntyön tehnyt inkeriläissyntyinen säveltäjä Albert Pettinen kuoli Helsingissä 9.12.2002 vaikean sairauden uuvuttamana. Hän oli syntynyt 15.12.1937 Tuutarin seurakunnassa Pushkinin kaupungissa. Pettisen perhe joutui jättämään kotinsa sodan aikana vuonna 1942, jolloin evakkomatka kulki Viron kautta Suomeen ja edelleen Novgorodin alueelle. Vuodesta 1946 Pettinen asui Virossa, kunnes muutti paluumuuttajana Suomeen, Juankoskelle, jossa hän toimi musiikinopettajana eläkkeelle siirtymiseensä saakka. Viimeiset ajat Albert asui pääkaupunkiseudulla.

Albert Pettinen valmistui Tallinnan kasvatustieteellisestä korkeakoulusta musiikinopettajaksi vuonna 1964 ja hän opiskeli myös Tallinnan konservatorion kapellimestarilinjalla. Elämänsä varrella hän ehti johtaa useita kuoroja ja orkestereita. Marraskuussa 1988 Pettinen perusti Tarton inkerinsuomalaisten Kiurukuoron, joka on vieraillut useita kertoja myös Suomessa.

Juankoskella asuessaan Pettinen sävelsi musiikin kolmeen musikaaliin: Täyssinän rauhasta kertovaan Rajasuteen ja Sam Sihvon Jääkärin Morsian musikaalin nykyaikaistettuun versioon Jääkärin sulhanen sekä näytelmään Laulu Vapaudelle, joka kertoo karjalaisen siirtoväen asuttamisesta sodanjälkeiseen Savoon. Pettisen kynästä ovat myös monet inkeriläisten rakastamat laulut, kuten "Ikuinen kulkuri" ja "Muistojen Inkeri". Helsinkiin muutettuaan Albert johti Inkerikeskuksessa toimivaa Pihapihlaja-kuoroa, mutta voimien vähennyttyä hän joutui siitä luopumaan. Hänen laulujaan ilmestyi vuonna 1993 julkaistussa *Lauluja koululaisille Oppia, pelata, laulella!* ja vuonna 2002 julkaistussa *Laulut Paavo Frangénin näytelmään Laulu vapaudelle* -kirjoissa. Vielä tänä syksynä hän on kirjoittanut omaa elämäkertaansa, jonka toivottavasti saamme luettavaksemme mahdollisimman pian.

Albert Pettisen poismeno jättää tyhjän paikan inkerinsuo-malaisten musiikkielämään. Mutta vaikka säveltäjä on poissa, laulut elävät ja säveltäjä elää lauluissaan. Minulla oli ilo ja onni nauttia Albertin ystävyydestä monien vuosien ajan. Siksi haluaisinkin tervehtiä häntä kanadalaisen Ann Mortifeen laulun sanoin. Säkeet ovat Mortifeen laulukokoelmasta Serenade at the Doorway, jonka laulut on tarkoitettu saatteeksi viimeiselle matkalle.

Jo yksi nuotti laulun tuo,
Vain yksi puu,
Ja pian näet metsää,
Yksi kirkas ääni tuo,
Voi luoda alun maailman lauluun.

Pisara jo sateen tuo.
Askelista kasvaa matka.
Yksi sydän, ken uskoo noin,
Voi luoda alun maailmankuoroon.
Niin sinä voit,
Niin minä voin.
Niin kuin sanoin – voin.

Helena Miettinen

Tapahtumakalenteri

Helsingin seudun Inkeri-seura ry
Käpylänkuja 1, Karjalatalo, Inkerikoti
26.01 – Tammikuun tilaisuus
23.02 – Helmikuun tilaisuus
28.02. **klo 11.00** – käynti
Larin Parasken patsaalla
23.03 – Kevätkokous
27.04 – Inkerikuoro täyttää 40 vuotta.
Juhlakonsertti Karjalatalon
juhlasalissa.
Kaikki tilaisuudet pidetään klo 14.00

Seukot Inkerikodissa vuonna 2003
Aina torstaina:
13.02, 13.03 ja 10.04 klo 13.00
Tiedustelut Pirkko Huurto
puh. 09-783391

Inkerikuoro
Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45 – 18.30 Inkerikodissa. Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Inkerikeskus ry
Hämeentie 103 A
20.12 – Joulujuhla kaikille.
Alkaa klo 18.00.
21.12 – Joulujuhla lapsille.
Hermannin srk-talossa
Hämeentie 73.
Alkaa klo 13.00

Lahden seudun Inkeri-seura ry
13.01 - Tammikuun kokous
10.02 - Kevätkokous
Tilaisuudet pidetään klo 18.00 srk:ssa
Tiedustelut: Maria Lahti
puh. 03-7340435

Turun seudun Inkeri-seura ry
26.12 – Joulujuhla
Kupittan seurakuntakodissa,
Sirkkalankatu 4, kello 14.00

Lehtemme seuraava numero ilmestyy helmikuussa.

Inkeriläisten viesti vuodelle 2003

Hyvät lehtemme tilaajat

Tämän numeron välissä olevalla tilillepanokortilla voitte jatkaa Inkeriläisten viestin tilaustanne vuodelle 2003. Kirjoittakaa tilisiirtokortin **viestiruudukkoon aina lehden saajan nimi ja osoite.** Suorittakaa maksu eräpäivään 31.01.2003 mennessä.

Lehden tilaushinta vuodelle 2003 on Suomessa 25 €, Ruotsissa 260 kr ja muihin maihin 30 €.

Lehden uudet tilaukset, peruutukset sekä osoitteenmuutokset pyydetään tekemään toimistoomme:

Suomen Inkeri-liitto ry
Käpylänkuja 1
00610 Helsinki
Puh. 09-793796
ti. 18.30 – 20.00

[illegible]-tietoa

Kirjallisuutta
Arvo Survo
Itku Inkerille, 17 €
Aapo Iho
Hietajyvä, 3,50 €
Hellin Suominen
Mooses Putron elämäkerta, 2,50 €
Ella Ojala
Pitkä kotimatka, 14 €
Pelastunut albumi, 22 €
Ensimmäinen kevät, 16 €
Ella Ojala
Sananlaskuja ja tarinoita, 8 €
Aleksander Störgren
Mutkainen tie vapauteen, 10 €
Pekka Nevalainen
Inkeriläinen siirtoväki 1940-luvulla, 25 €
Pekka Nevalainen - Hannes Sihvo (toim.)
Inkeri-historia, kansa, kulttuuri, 50,50 €
Heikki Seppänen
Etelän tien kulkija - Vilho Helanen, 25 €
Maria Ripatti
Elämä yhden kortin varassa, 16,50 €
Saimi Tuukkanen
Elämäni helminauha 5 €
Kalavalaseuran vsk 69-70
Inkerin teillä, 11,50 €
Maria Luukan laulut ja loitsut, 6,50 €
E. Pärnänen
Antti Kivekäs I-II, 9 €
Mikko Savolainen
Inkerinmaa, 33,50 €
Aatu Savolainen
Suomalainen sissisodassa, 15 €
Lars Krifors
Oli onnistuttava. 15 €
Juho Häkkinen
Siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan, I-II 15 €
Sverigesingermanländarnas historia
24 €
Lasse Saressalo
Inkeri, 3,5 €
Touko Sihvo
Inkerin kansan 60 kohtalonvuotta, 24 €
Albert Pettinen
Lauluja koululaisille. 4 €
Albert Pettinen
Lauluja sekakuorolle. 6 €
Lauri Santtu
Murrejuttuja, 2,50 €

Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym, 2,50 €
Kasetteja
Arvo Survo
Omall maall, 9 €
Karttoja
Inkerin kartta
vuodelta 1933, 12 €
Inkerin uusi kartta
vuodelta 1992, 10 €
Kylä- ja tiekartta
Keski-Inkeri
vuodelta 1993, 10 €
Inkerin pöytälippu
(satiinia) + salko
marmorijalustalla 18,50 €
Inkerin pöytälippu
(polyesteriä), 6 €
Inkerin pöytälippu
(satiinia), 10 €
Adressi
surunvalitteluun, 7 €
Tilaukset Inkerikoti

Saatavana Inkerin [illegible]
puh. 09 - 2733 225
UUTUUS: Inkerin [illegible] (**[illegible], Uusma**) 25 €
Flink, Toivo & Mäkilä, [illegible]. [illegible] lasten oppikirja. 7,50 €
Kalevala. Suomeksi ja [illegible]. Käännös A. Hiiri & E. Kiuru. [illegible] €
Miettinen, Helena. [illegible]. Kertomus inkeriläisen opettajan [illegible] Inkerinmaalta Ruotsiin [illegible] Neuvostoliittoon. 7.5 €
Miettinen & Jogans[illegible]. [illegible] toiveiden maa. Arator. 15 €
Monahof, Ania. [illegible] kyyneleet. 13 €.
Mutanen, Pekka. [illegible] 12 €.
Ojala, Ella. Sananlas[illegible] [illegible] mielleyhtymiä 10 €
E. Pärnänen. Antti [illegible] €
Sava, Inkeri & [illegible]. Liljan kuva kutsuu. Tarina [illegible] kadonneesta ja löyty[illegible] [illegible] €
Inkeriläistä kansa[illegible]
Röntyskät. Piirilei[illegible] [illegible]maalta
7.5 €